MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES
To Discern the Truth is Wisdom– Half yearly Journal
Vol.3: Issue.2, July 2026
ISSN : 3048-7854

Editor
Dr R.Manimekalai

Vol.3: Issue.2, July 2026

ISSN : 3048-7854

MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES

To Discern the Truth is Wisdom– Half yearly Journal

Editor-in-Chief

Dr. R.Manimegalai
Associate Professor & Head
Department of Tamil
PSGR Krishnammal College for Women
Coimbatore – 641004
Ph: +919894439821, E-Mail : manimekalair@psgrkcw.ac.in

Associate –Editors

Dr. V.Meenakshi
Assistant Professor
Department of Tamil
Bishop Heber College
Tiruchirappalli – 620017
Ph: +919790382356,
E-Mail : meenakshi.tm@bhc.edu.in

Dr A.Manonmani Devi
Assistant Professor
Department of Languages and Communication
Sultan Idris Education University
Tanjong Malim – 39500, Perak, Malaysia
Ph: +60164722944
E-Mail : manonmanidevi@fbk.upsi.edu.my

Mr. S.Chandrakumar
B.A. Hons, (EUSL), M.A (EUSL), M.Phil (EUSL),
PGDE (OUSL)
Senior Lecturer - Gr I
Department of Fine Arts
Faculty of Arts & Culture
Eastern University, Sri Lanka
Ph: +9477 666 1495
E-Mail : chandrakumars@esn.ac.lk

Dr. N. Gayathri
Associate Professor
Department of Tamil
PSGR Krishnammal College for Women
Coimbatore – 641004
Ph: +919486331167,
E-Mail : ngayathri@psgrkcw.ac.in

Dr C.Nandhini Devi
Assistant Professor
Department of English
National College
Tiruchirappalli - 620001
Ph: +919894211698
E-Mail : nandhinidevi@nct.ac.in

Masivan Pathippagam,
3/199, A.Gudalur, Ayandur Post, Kandachipuram TK, Villupuram – 605755
+919486069548, editor@masivan.in

© Copyright to MASIVAN: JOURNAL OF MULTIDISCIPLINARY STUDIES 2026 • All Rights Reserved •

Index

S.No	Title & Author	Pages
1	Mudhuvas Thozhil Nilaigal **Anjali.B, Jamuna.S**	01
2	Medicinal Perspectives on the Flowers Mentioned by Tolkappiyar **Karthickeyan.A, Manimegalai.R**	08
3	Therukoothu Traditions of the Kallakurichi Region **Pradeepa.T, Jothimani R**	15
4	The Lifestyle Values of the Mullu Kurumba Tribal People **Prashila.S**	23
5	Kurinjith Thinaiyil Unavumuraigal **Premkumar.R**	29
6	Religious rituals of the people of Bachalur **Senthil Kumar.R, Manimegalai.R**	35
7	A Study on Tolkappiya Ceyyuliyal Principles in Alagar Killaividu Thoodu **Sivabalan.M**	42
8	The Ideal of Chastity in Sangam Literature **Sundaramoorthy.G**	49
9	The Psychological Dimensions of Meerasadhu Novel **Susmitha.K, Bhuvaneswari.C**	54
10	Principles of Aesthetics in Kaninividu thothu **Varalakshmi.R**	63

1

முதுவர் தொழில் நிலைகள்

Mudhuvas Thozhil Nilaigal

அஞ்சலி.பா, ஜமுனா.செ, தமிழ்த் துறை, என்.ஜி.எம்.கல்லூரி, பொள்ளாச்சி.

Anjali.B, Jamuna.S

Department of Tamil, NGM College, Pollachi.

DOI: 10.5281/zenodo.21735555

Abstract

In the early days, agriculture was practiced entirely using natural methods. The excellence of farming fostered the growth of various allied occupations and led to surplus production; specific roles and corresponding tools were clearly defined for each task. Farmers employed a cultivation technique wherein the soil was tilled and allowed to dry until it reached a specific, fine consistency—a method that ensured crops flourished without the need for even a handful of manure. Beyond agriculture, these communities also engaged in group hunting. They were free from caste-based divisions, living as equals without social hierarchies, and met their needs within the forest itself. Today, however, their occupations have undergone significant changes due to the advancement of civilization and the various concessions provided by the government. The objective of this study is to examine their occupational status in the early days and the transformations that have occurred since then.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

ஆரம்ப காலங்களில் இயற்கை வேளாண்மைதான் முழுமையாக காணப்பட்டது. உழவு சிறந்ததாலேயே அதன் சார்புடைய இதர வகையான பல்தொழில்களும் வளர்ச்சி கண்டன. உபரி உற்பத்தியும் பெறுகின. அவரவர்க்குரிய தொழிலும் அதற்குரிய கருவியும் தனித்தனியே வகுக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு நிலத்தை உழுதவன் ஒருபலம் புழுதி, கால் பலம் புழுதி ஆகுமாறு அதைக் காய விட்டால்,அதன் பின் அதில் உண்டாகிய பயிர் ஒரு பிடி எருவும் இடத் தேவையில்லாமல் செழித்து விளையும் என்ற விவசாய நிலத்தை பாதுகாத்து பயிர் செய்யும் முறையை கையாளுவதையும் செயல் முறை படுத்தினான், விவசாயம் மட்டுமன்றி குழுவாகச் சென்று வேட்டையாடுதலே இம்மக்களின் முறையாக இருந்தது. இவர்களுக்கு வகுப்புவாதப் பிரிவினைகள் கிடையாது. அனைவரும் ஏற்றத்தாழ்வின்றி சமமாகக் கருதி வாழந்தனர். தேவைகளை காட்டிற்குள்ளேயே தீர்த்துக் கொண்டனர். தற்பொழுது நாகரீக வளர்ச்சி காரணமாகவும் அரசு அவர்களுக்கு பல்வேறு சலுகைகள் வழங்கிய காரணத்தினாலும் அவர்கள் தொழில்களில் பல்வேறு மாற்றங்களை பெற்றுள்ளனர். ஆரம்ப காலத்தில் இவர்களின் தொழில் நிலை தற்பொழுது இவர்களின் தொழில் மாற்றமும் குறித்து ஆராய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

KeyWords: *Muthuvas, Valparai, Pollachi, Folklore, Tamil*

முன்னுரை

பழங்குடி மக்கள் திணைகளுக்கு ஏற்ப இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வியலை

மேற்கொண்டனர். அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம் இன்றி எளிய கருவிகளைக் கொண்டு உலகளாவிய வணிகத்தை நிலைநிறுத்திய இவர்களின் தொழில்கள் போற்றத்தக்கன. பண்டைய தமிழகத்தில் மக்கள் வாழ்ந்த ஐவகை நிலங்களின் அடிப்படையில் தொழில்கள் பிரிக்கப்பட்டன. குறிஞ்சி நிலம் மலைப்பகுதி மலைப்பகுதிகளில் தேன் எடுத்தல்இ கிழங்கு அகழ்தல் மற்றும் வேட்டையாடுதல் ஆகியவை பழங்காலத்தில் முக்கிய தொழிலாக இருந்தது. அதன் பின்பே விவசாயம் செய்ய துவங்கினர் அவையும் இயற்க்கை விவசாயமாகவே காணப்பட்டது. இவ்வாறாக முதுவர்களின் ஆரம்ப கால தொழில் மற்றும் தற்போதைய தொழில்கள் குறித்தும் இக்கட்டுரையில் விளக்கப்படவுள்ளது.

முதுவர் தொழில்கள்

பழங்குடி மக்கள் ஆரம்ப காலத்தில் அதிகமாக இடம்பெயரும் வேளாண்மை(Shifing Cultivation) முறைகளைத் தான் கையாண்டு வந்தனர். இத்தகைய முறையானது இந்தியாவில் மட்டுமின்றி உலகின் பல இடங்களிலும் உள்ளது. இவர்கள் தங்கள் குடியிருப்புக்கு அருகிலுள்ள காட்டை அழித்து வெட்டிய மரங்களைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தி அவ்விடத்தில் விவசாயம் செய்து, அதன் மூலம் உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்து கொள்கின்றனர். ஏனெனில் நிலத்தின் வளம் குறைந்து விடுவதால் அதிக பலன் கிடைக்காது என்பதை அனுபவம் வாயிலாக உணர்ந்துள்ளனர். எனவே அடுத்த ஆண்டு மற்றொரு இடத்தில் காடுகளை அழித்து பயிர் செய்துள்ளனர். ஆண்டுதோறும் அவ்வாறு செய்வதால் நிலம் நல்ல விளைச்சலைத் தந்தது. இவ்வாறு வருடந் தோறும் காட்டை அழித்து விவசாயம் செய்வதை இவர்கள் ‘புதுக்காடு வெட்டுதல்’என்று கூறுகின்றனர்.

வருடந்தோறும் புதுக்காடு வெட்டிப் பயிர்செய்வதற்கு மத்திய அரசு தடைவிதித்து 1952 இல் வனப்பாதுகாப்புச் சட்டம் இயற்றியது. பழங்குடியினர் விவசாயம் செய்வதற்குரிய நிலம் அளந்து ஒதுக்கப்பட்டது. வனப்பகுதியில் அரசு மற்றும் தனியாருக்குரிய ரப்பர்,கிராம்பு,மிளகு,ஏலக்காய் ஆகிய தோட்டங்கள் அமைப்பதாலும் காடு வளர்க்கும் திட்டத்தின் கீழ் தேக்குஇசவுக்குஇயூக்கலிப்டஸ் போன்ற மரங்கள் வளர்க்கப்படுவதாலும் இவர்கள் தங்கள் விருப்பம் போல் காட்டுப்பகுதியை அழித்து விவசாயம் செய்யும் உரிமையை இழந்து வருகின்றனர். நில எல்லை வரையறை செய்யப்பட்ட பின் வருடத்திற் கொருமுறை காட்டை அழித்து விவசாயம் செய்யும் பழைய முறை தற்போது இல்லை.

இடம் பெயரும் வேளாண்மை

இவர்களில் முக்கியத் தொழில் விவசாயம். விவசாயத்தை இவர்கள் மிகவும் நுட்பமாக செய்கிறார்கள். முதலில் விவசாயம் செய்யும் இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தீ வைத்துப் பொசுக்குக்கிறார்கள். அதில் உதிரும் சாம்பலையே எருவாக்கிக் கொள்கிறார்கள். மழை பெய்தவுடன் அந்த மண்ணைக் கிளறி விதைகளைத் தூவுகிறார்கள். நெல்,கேழ்வரகு,திணை போன்றவை முதல் நிலைப் பயிர்கள். ஊடு பயிர்களாக அவரை, பூசணி போன்ற காய்கறி விதைகளையும் இடுவார்கள். ஒரு இடத்தில் மூன்று முறைக்கு மேல் பயிர் செய்ய மாட்டார்கள். அதற்கு மேல் அங்கு விளைச்சல் அவ்வளவாக இருக்காது. அதனால் வேறொரு இடத்தைத் தேர்வு செய்து விவசாயம் செய்வார்கள். மீண்டும் அதே இடத்தில் விவசாயம் செய்ய வரும்போது குறைந்தது பதினைந்து வருடங்களாவது ஆகியிருக்கும். இதுதான் அவர்களின் பாரம்பரிய விவசாய முறை இதனால் காட்டின் தன்மை எந்த விதத்திலும் பாதிப்பதில்லை. வன உரிமைச் சட்டம் வந்த பிறகு அரசாங்கம் அவர்களை இந்த முறையில் விவசாயம் செய்ய அனுமதிப்பதில்லை.

காட்டு இலாக்காவினரின் அனுமதியோடு குறிப்பிட்ட மலைப் பகுதியை எடுத்துக் கொண்டு அனைவரும் கூடி எல்லையை வரையறை செய்து கொண்டு பச்சை இலை தழைகளை வெட்டிப்

பொட்டலமாக செய்து எல்லை செய்யப்பட்ட பகுதிகளுக்குள் தீயை வைத்து விடுகின்றனர். தீ குறிப்பிட்ட எல்லையைத் தாண்டி விடாதிருக்கக் காவல் செய்கின்றனர். பின்னர் அடுத்த நாளில் எரிந்தும் எரியாமலும் கிடக்கும் விறகுக் கட்டைகளையும் இலை தழைகளையும் அகற்றி விட்டு வருகின்றனர்.

மழை பெய்ததும் ஈரப்பதம் மாறிவிடுவதற்குள் சோளம் தினை கேழ்வரகு சாமை போன்ற சிறு தானியங்களை விதைக்கின்றனர். முதுவர்கள் தங்கள் நிலங்களில் தாங்களே விழைக்கின்றனர். கூலி வேலைகளுக்குச் செல்வதில்லை. சில வேலைகளில் காட்டு இலாக்காவினர்க்காக மலைக் காடுகளைவெட்டுதல் காய்இ கனிகளைப் பறித்தல் போன்ற வேலைகளைச் செய்து கொடுக்கின்றனர். பெண்கள் ஆடுஇ மாடுகளின் சாணங்களைச் சேகரித்து விற்பனை செய்கின்றனர்.

வேளாண்மை

மலையின மக்கள் விவசாயம் முறை வெட்டி எரிப்பு வேளாண்மை முறையாகும். வெட்டி எரிப்பு வேளாண்மை என்பது தொன்று தொட்டு நிகழ்ந்து வரும் ஒன்றெனலாம்.

மாசி பங்குனி மாதங்களில் காட்டுப் பகுதியைத் தேர்வு செய்து அங்கு நிறைந்திருக்கும் சிறிய மரங்களையும், குற்றிச் செடிகளையும் வெட்டிக் காயவிடுவர். நன்றாகக் காய்ந்த பின் நெருப்பிட்டு எரிப்பர் எரித்த சில மாதங்களில் அந்த இடத்தில் மண்ணைக் கொத்தி பதப்படுத்துகின்றனர். மழை பெய்தவுடன் விதை விதைப்பர். இத்தகைய விவசாய முறையை

“கரிபுன மயங்கிய வன்கட் கொல்லை
ஐவனம் வித்தி” **(பாடல் - 159)**

என்று புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகின்றது. காட்டெரிப்பு முறையை முதுவர்கள் செப்புக்காடு, கொத்துக்காடு, போடுகாடு என்ற பெயர்களால் சுட்டுகின்றனர். ‘‘முதுவர்கள் வெட்டி எரிப்பு வேளாண்மை குமரி எனப்படும்’’ வெட்டி பக்குவப்படுத்தப்பட்ட நிலத்தில் தினையை விதைக்கின்றனர். பெரிய மலைச் சாரலில் (இருங்கல் அடுக்கத்து) என் அண்ணன் மார்கள் உழுது விதைத்த கரிய அடிப்பகுதியைக் கொண்ட செந்தினைப் பயிரை கிளிகள் தின்று விடும் என்பதனை நற்றினையும்.

“மரம் கொல் கானவன் புனம் துளர்ந்து
வித்திய இறங்கு குரல் இறடி” **(பாடல் - 214)**

என்று குறுந்தொகையும் சுட்டும் பண்டைத் தமிழரின் வெட்டி எரிப்பு வேளாண்மை முறை இன்றும் முதுவர்களின் வாழ்வில் தொடர்கின்றது. மலைகளிலிருந்து அருவி ஒழுகி வரும் நீர் நிறைந்த பகுதிகளில் நடவு நட்டு நெல் விவசாயம் செய்கின்றனர். சித்திரை வைகாசி மாதங்களில் விதை விதைத்து கார்த்திகை மாதத்தில் அறுவடை செய்கின்றனர்.

பயிர் விளைவுக்கு ஏற்பப் புதுக்கொல்லையை உருவாக்கும் போது குறவர்கள்; பழங்கொல்லையில் உள்ள மரங்களைச் சுட்டெரிப்பதனால் உண்டான புகையைச் சேற்றில் அழுந்தும் வண்டிக்கு உவமையாக

“இதைமுயல் புனவன் புகைநிழல் கடுக்கும்
மாமூது அள்ளல் அழுந்திய சாகாட்டு” **(அகம்.140: 11 12)**

இவ்வாறு காட்டை எரிக்கும்போது உருவாகும் சாம்பலானது நிலத்திற்கு உரமாக அமைத்து பற்பல நன்மைகளைச் செய்கிறது.

கீரை, பூசணி, பீன்ஸ், காட்டு மிளகு, கூவக்கிழங்கு, சேப்பக்கிழங்கு, மரவள்ளிக் கிழங்கு, வள்ளிக் கிழங்கு, போன்றவற்றை தேவைக்கு ஏற்ப இவர்கள் பயிர் செய்து கொள்கின்றனர். மரவள்ளிக்கிழங்கு இவர்களது முக்கிய உணவுப் பொருளாக உள்ளது. இக்கிழங்கு ஆண்டு முழுவதும் கிடைக்கும் வகையில் மீண்டும் மீண்டும் இது தொடர்ந்து பயிர் செய்யப்படுகிறது.

வேட்டை தொழில்

வேளாண்மை தொழிலுடன் வேட்டைத் தொழிலும் இவர்களது முக்கிய தொழிலாகும். இவர்கள் பிடிக்கும் எல்லா விலங்குகளையும் வேட்டை என்றே கொள்கின்றனர். வேட்டையாடுதல் இவர்களிடையே பழங்காலம் தொட்டே நிலவி வந்ததை. இவர்களிடம் பயின்று வரும் வாய்மொழி தொழிற்ப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

மலைக்கு மலை நடுவா
மானுக்கன்னு கண்ணி வச்சு
செடிக்குச் செடி நடுவா
சிட்டைக்குன்னு கண்ணி வச்சு – என்றும்

மலையேறி வேட்டையாடி சாமி
வேர்த்தும் வருவாருஞ் சொக்கநாதன்
தங்க மலையேறி வேட்டையாடி – சாமி
தவிச்சு வருவாருஞ் சொக்கநாதன்

என்றும் வழங்கப்படும் முதுவர்களின் வாய்மொழித் தொழில் பாடல்கள் இவர்தம்; வேட்டைத் தொழிலையும் இத்தொழில் தெய்வத்தின் தொழிலாக உயர்த்திச் சிறப்பிக்கப்படுதலையும் உணர்த்துகின்றது. வேட்டைக்காக இவர்கள் கண்ணி, அம்பு வில், துப்பாக்கி போன்றவற்றை பயன்படுத்துகின்றனர். மலைக்காடுகளில் வாழும் கேளையாடு , மான், கீரி, உடும்பு, குரங்கு, மலை அணில், போன்றவற்றைச் சுட்டு வீழ்த்துவர். முயல், காடை, காட்டுக்கோழி, போன்றவற்றைக் கண்ணி வைத்துப் பிடிக்கின்றார்கள்.

இவர்கள் பலவகைக் கண்ணிகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர். பெரியவில் போன்று தோற்றமளிக்கும் கண்ணி ஒருவகை - இதனைச் செங்குத்தாகத் தரையில் நட்டு வைப்பர். கூரிய முனையை உடைய முக்கோண வடிவிலான மூங்கிலோடு அது சுருக்கினால் இணைக்கப்பட்டிருக்கும். அவ்வழியாக வரும் விலங்குகள் அதனுள் நுழையும் போது சுருக்கு நழுவ விலங்கு கண்ணியில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும்.

விளார் என்பது மற்றொரு வகைக் கண்ணியாகும். விளாரிலிருந்து சுருக்குடைய ஒரு கயிறு தொங்கவிடப் பட்டிருக்கும். தரைமேல் வைக்கப்பட்ட இதன் மேல் கோழி முதலான பறவை, விலங்குகள் கால் வைக்கும் போது கால் சுருக்கில் மாட்டிக் கொள்ளும் சுருக்கில் மாட்டிய பறவை விடுபட முயற்சிக்கும் போது விளார் நிமிர்ந்து பறவை தலைகீழாக தொங்கும்.

சங்க கால குறிஞ்சித்திணை மக்களும் புலி,யானை,பன்றி முதலிய பெரிய விலங்குகளைப் பிடிப்பதற்கு பொறிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பெரிதும் சீற்றம் கொண்ட ஆண்பன்றி சேற்றில்

விழுந்தமையால் அதனுடைய முதுகுப்புறத்தில் புழுதி படிந்திருக்கும். அத்தகைய பன்றி கானவர்கள் வைத்திருந்த சுருக்குவார் (பொறி) பிளவிலே விழுந்தது. விழுந்தவுடன் அவ்வாரினை விலக்கி காட்டுநாய்கள் சூழ்ந்து பன்றியைக் கொன்றன. இதனை,

"சிறுகட் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தல்
சேறுகட் ஆடு இரும் புறம் நீறொரு சிவண
வெள் வசிப் படீஇயர்இ மொய்த்த வள்வு அழீஇ
கோள் நாய் கொண்ட கொள்ளைக்" **(நற். 82:7-10)**

என்ற பாடல் குறிப்பிடுவதன் மூலம் சங்க காலத்திலும் வேட்டையாடப் பட்ட செய்தியையும் அதற்கு பொறிகள் பயன்படுத்தியதையும் அறிய முடிகிறது.

மலையில் சேகரிக்கும் பொருள்கள்

முன்னோர்கள் மலைகளிலும் காடுகளிலும் கிடைக்கும் நெல்லிக்காய், கடுக்காய், பூச்சக் கொட்டாங்காய், வலம்புரி இடம்புரிக்காய், சாதிக்காய், மாசிக்காய், இலவங்க பட்டை ,குங்கிலியம் போன்றவற்றையும் சேகரித்து விற்கின்றனர். ஒரு சில முதுவர் குடிகளில் ஆடுஇ மாடு போன்ற கால்நடைகளையும் வளர்க்கின்றனர். விவசாயத்திற்குக் காளைகளைப் பயன்படுத்தி உழவு செய்தனர். மாடுகளை வளர்த்து வெளியாட்களுக்கு விற்பனை செய்து வந்தனர். புலிகள் ஆடு, மாடுகளை கொன்று உண்பதால் அவற்றை வளர்க்கக் கூடாது என்று தற்பொழுது வனத்துறையினர் உத்தரவு பிறப்பித்துள்ளனர். எனவே கோழிகளை மட்டும் ஒரு சில வீடுகளில் வளர்க்கின்றனர்.

பெண்கள் அவர்களுடைய நிலங்களில் வேலை செய்வது மற்றுமன்றி காடுகளில் விளைந்துள்ள காட்டு இஞ்சிகளை தோண்டி எடுத்து வந்து மலையின் கீழ் அமைந்துள்ள ஊர்களில் விற்பனை செய்து வீட்டிற்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கி செல்கின்றனர். ஆண்கள் தோட்டவேலை செய்யும் நேரம் தவிர்த்து மற்ற நேரங்களில் ஆற்றிற்கு சென்று மீன் பிடிப்பதுஇ தேன் எடுப்பது போன்ற வேலைகளை செய்கின்றனர். வீட்டிற்கு தேவையான தேன் மீன் போன்றவற்றை வைத்துவிட்டு மீதம் உள்ளதை விற்பனை செய்கின்றனர்.

கிழங்கு எடுத்தல்

வள்ளிக்கிழங்கு, தாவுத்தங் கிழங்கு, சேப்பங்கிழங்கு தை மாசி மாதங்களில் காடுகளில் எடுக்கச் செல்கின்றனர். அம்மாதத்தில் அவற்றை தோண்டி எடுக்கின்றனர். வள்ளிக்கிழங்கு, முள்ளு வள்ளி, வெத்தலை வள்ளி என இரு வகைப்படும். முள்ளு வள்ளிக் கிழங்கே அளவில் பெரியதாகவும் சுவையாகவும் இருக்கும் என்கின்றனர். இவ்விரண்டு மாதங்களில் எடுத்தால் தான் கிழங்கு உணவிற்குப் பயன்படும் என்கின்றனர். இம்மாதங்களில் கிழங்கு நன்கு விளைந்து காணப்படும். சாதாரணமாக கிழங்கு எடுப்பதற்கு இரண்டு அடி முதல் பதினைந்து அடிவரை தோண்டுவராம். ஆழமாக தோண்டும் குழிகளிலிருந்து இருபது கிலோ வரை கிழங்குகள் கிடைக்கும் என்று கூறுகின்றனர். அக்காலங்களில் கிழங்குகளையே முக்கிய உணவாகக் உட்கொண்டனர். விவசாயத் தொழில் செய்து வரும் இவர்கள் தங்கள் நிலங்களில் வேலை இல்லாதபோது அருகில் இருக்கும் காட்டுக்குள் வேலைக்கும் செல்கின்றனர். பரம்பிக்குளம் சுற்றி உள்ள அனைத்து வேலைகளையும் செய்கின்றனர்.

ஊடு பயிர்ள விளைச்சல்

முதுவர் மலையை ஒட்டி மலைச்சரிவுகளில் குடியிருப்பதனால் பாக்கு மரங்களையே அதிகம்

வைத்துள்ளனர். அவர்களுக்குள்ளேயே குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதிகளை பிரித்து கொண்டு பாக்கு மற்றும் குருமிளகினை பயிர் செய்கின்றனர். அவ்வாறு பயிர் செய்யப்பட்ட காடுகளின் ஊடே,ஊடு பயிர்களை விளைவிக்கின்றனர். இவ்வாறு ஊடு பயிராக காணப்படுபவை மஞ்சள், சிறுகீரை வகைகள், இஞ்சி போன்றவைகளும் ஊடு ஊடே அவகோடா செடிகளையும், மலை நெல்லியும் காணப்படுகின்றன.

ஊடுபயிரிடுதலில் ஒரு பயிரின் விளைச்சல் இல்லாமல் போனாலும் மற்றொரு பயிரின் மூலம் வருவாய் கிடைக்கும். இத்தகைய ஏற்றம் ஒரே பயிரைப் பயிரிடுவதில் கிடைக்காது. ஊடுபயிரிடுவதால் ஒரு பயிர் மற்றொரு பயிருக்கு இயற்கை மூடாக்காக மாறிவிடுகிறது. இதனால் மண்ணின் ஈரப்பதம் காக்கப்படுவதால் பயிர் நன்கு வளர்கிறது. இதனை "புடலைப் பூ வர ஆரம்பிச்சதும் வாழையை நட்டினேன் ஊடுபயிரா வாழையைச் சுற்றி புடலை வளர்ந்து கிடப்பது இயற்கை மூடாக்காக மாறிடுது" (மண்வாசனை மார்ச்.16-31 ப-69) என்று உழவர் ரங்கராஜ் குறிப்பிடுவதை வைத்து அறியமுடிகிறது.

பிற தொழில்கள்

இவர்கள் காடுகளில் விளைவிக்கும் பாக்கு மரம் மற்றும் குருமிளகு கொடியினை (சுதுனு) அதாவது கேரள அரசாங்கம் இவர்களுக்கு குடும்பத்திற்கு இத்தனை மரம் கொடி என வழங்குகின்றன. அதையே இவர்கள் விளைவிக்கின்றனர். மற்ற இனத்தவர்களை காட்டிலும் விவசாயம் செய்யும் தொழிலை இன்னும் பின்பற்றும் இனமாக இம்முதுவர் இனம் தான் காணப்படுகின்றன. இதற்காகவே 2023 ஆம் ஆண்டு பழங்குடிகளில் சிறந்த விவசாயி இனமாக முதுவர் இனத்திற்கே காசோலையும் விருதும் வழங்கி கௌரவப்படுத்தியுள்ளது.

முதுவர்கள் பெரும்பான்மையாக தன் பிள்ளைகளை படிக்க வைக்கின்றனர். அவ்வாறு படித்தவர்கள் மலையில் இருந்து ஊர் புறங்களில் வேலைக்கு செல்கின்றனர். அவ்வாறு வேலை தேடி சென்றவர்கள் பெரிய வேலைகளில் இருப்பதாக கூறுகின்றனர். முதுவர் இன தலைவரான மூப்பனின் மகன் கேரள மருத்துவ மனையில் தற்போது வேலை செய்வதாக மல்லியப்பன் கூறுகின்றார். அவர் மட்டும் அன்றி பல்வேறு ஆண்களும் பெண்கள் ஊரப்; புறங்களில் கல்லூரி, வணிக அலுவலகம், மற்றும் அங்கே உள்ள கேரள அரசு கட்டுப்பாட்டு துறை மற்றும் வாகன ஓட்டும் துறை என பல்வேறு வேலைகளில் பணிபுரிகின்றனர்.

மூவினத்தவர்களுக்கும் பொதுவான உழவுத் தொழில்

மலைப் பகுதியில் கல் அதிகமாக நிறைந்துள்ள பகுதி என்பதால் இங்கு அதிக அளவில் நிலத்தை உழாமல் வேளாண்மை செய்துள்ளனர். இந்நிலத்தில் உளாமலேயே மூங்கிலின் நெல்லும்இ சுளையையுடைய பலாவும்இ கொடியையுடைய வள்ளிக்கிழங்கும்இ மலைத்தேனும் விளைந்ததை காணலாம் அவற்றைப் போன்றேஇ கபிலர் பாரியின் பறம்பு மலையில் விளைந்ததை பற்றி

"உழவர் உழாதன நான்கு பயனுடைத்தே
ஒன்றே சிறியிலை வெதிரின் நெல் விளையும்மே
இரண்டே தீம் சுளைப் பலவீன் பழம் ஊழ்க்குமே
மூன்றே கொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்கும்மே
நான்கே அணிநிற ஓரி பாய்தலின் மீதழிந்து" **(புறம்.109:3-7)**

என்று பாடுவதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

இதில் மூங்கிலினை உழுது பயிர்செய்யத் தேவையில்லை. அது இயற்கையாகவே வளரக்

கூடியது. பலா மரமும்இ வள்ளிக் கிழங்கும் அத்தகையவே ஆகும். தேனும் மனித முயற்சி ஏதுமின்றி தேனீக்களால் சேகரிக்கப்படுவது ஆகும். ஆகவே மேற்கண்ட பொருட்களால் உழுதல் என்பது தேவையற்ற ஒன்றாகும். இப்பயிர்கள் எந்நிலத்தில் வளர்ந்தாலும் அதற்கு உழுதலென்பது தேவையற்றதாகும்.

முடிவுரை

முதுவர்கள் ஆரம்பகாலங்களில் இடம் பெயரும் வேளாண்மை, வெட்டி எரிப்பு வேளாண்மை,வேட்டையாடுதல்இகிழங்கு எடுத்தல் மற்றும் காடுகளில் கிடைக்கக் கூடிய பொருட்களை சேகரித்தல் போன்ற வேலைகளையே செய்துள்ளனர். நாளடைவில் ஒர் இடத்தில் நிலையாக தங்கிய பின்னர் நெல் விளைவிக்க நீர் பற்றாக்குறை நில வளம் இல்லாமையாளும் பாக்கு மற்றும் மஞ்சல் விளைச்சலை பெரும்பான்மையாக செய்கின்றனர். அவை மட்டும் அன்றி காட்டில் கிடைக்க கூடிய காட்டு இஞ்சி சேகரிப்பதையும் கேரள அரசு வேலைகளிலும் பிற வேலைகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளதை இக்கட்டுரை மூலம் அறிய முடிகிறது.

துணை நூற்பட்டியல்

1. உ.ஆ.பாலசுப்பிர மணியன்.கு.வெ, த.ப.பரிமணம், புறநானூறு, பாவை பிரிண்டர்ஸ், சென்னை – 14. மு.ப – ஏப்ரல் -2004.
2. உ.ஆ.பாலசுப்பிர மணியன்.கு.வெ, த.ப.பரிமணம், குறுந்தொகை, பாவை பிரிண்டர்ஸ் சென்னை – 14, மு.ப – ஏப்ரல் -2004.
3. உ.ஆ.பாலசுப்பிர மணியன்.கு.வெ, த.ப.பரிமணம், அகநானூறு, பாவை பிரிண்டர்ஸ், சென்னை – 14, மு.ப – ஏப்ரல் -2004.
4. உ.ஆ.பாலசுப்பிர மணியன்.கு.வெ, த.ப.பரிமணம், நற்றிணை, பாவை பிரிண்டர்ஸ், சென்னை – 14, மு.ப – ஏப்ரல் -2004.

References

1. *U.A. Balasubramanian & T.P. Parimanam - Purananuru, Pavai Printers, Chennai – 14 First Edition – April 2004.*
2. *U.A. Balasubramanian & T.P. Parimanam - Kuruntokai, Pavai Printers, Chennai – 14First Edition – April 2004.*
3. *U.A. Balasubramanian & T.P. Parimanam - Akananuru, Pavai Printers, Chennai – 14. First Edition – April 2004.*
4. *U.A. Balasubramanian & T.P. Parimanam - Natrinai, Pavai Printers, Chennai – 14. First Edition – April 2004.*

Cite this Article in English

Anjali.B, Jamuna.V "Mudhuvas Thozhil Nilaigal" *MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.3 Issue 2, July 2026, pp. 1-7*

2

தொல்காப்பியர் சுட்டும் மலர்களின் மருத்துவச் சிந்தனைகள்

Medicinal Perspectives on the Flowers Mentioned by Tolkappiyar

ஆ. கார்த்திக்கேயன், மணிமேகலை.இர

தமிழ்த்துறை, பிஎஸ்ஜிஆர் கிருஷ்ணம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, பீளமேடு, கோயம்புத்தூர் -641004.

Karthickeyan.A, Manimegalai.R

Tamil Department, PSGR Krishnammal College for women, Peelamedu, Coimbatore- 641004.

Orcid ID: https://orcid.org/0009-0001-0918-4964

Orcid ID: https://orcid.org/0000-0002-7060-8551

DOI: 10.5281/zenodo.21735691

Abstract

Nature and natural medicine are inseparably intertwined with human life in Tamil literature. Particularly, the Purathinai poems of Sangam literature portray human life, warfare, heroism, and social values through various elements of nature. Among these, flowers serve as important symbols and identifiers of the Purathinai landscape. Classical Tamil works such as the Tolkappiyam and the Purapporul Verba Mulai record a variety of flowers, ranging from Vetci to Uzhinjai, as symbolic markers of different Purathinai categories. These flowers are significant not only as literary symbols but also as valuable medicinal resources. In Siddha medicine, folk medicine, and other traditional systems of natural healing, they have been widely used in the treatment of various ailments. This study aims to examine the literary significance of the Purathinai flowers described in the Tolkappiyam and the Purapporul Venba Mulai, as well as their medicinal properties and therapeutic applications, based on data collected through textual analysis and field research.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கியங்களில் பதிவான இயற்கையும், இயற்கை மருத்துவமும் மனித வாழ்வில் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. சங்க கால இலக்கியங்களில் குறிப்பாகப் புறத்திணையில் மனித வாழ்வியலை வெளிப்படுத்தும் போது, பல்வேறு வகைப்பட்ட பூக்கள் முக்கியக் குறியீடுகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியம் மற்றும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை போன்ற நூல்களில் வெட்சிப்பூ முதல் உழிஞைப் பூ வரை இப்பூக்கள் இலக்கியச் சின்னங்களாக விளங்குகின்றன. இலக்கியத்தில் மட்டுமல்லாது மருத்துவத்தில் மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. இயற்கை மருத்துவத்தில் பல நோய்களுக்கு இவை மருந்தாகப் பயன்பட்டுள்ளன. இப்பூக்களின் மருத்துவத் தன்மை கள ஆய்வின் வழியும், நூல்களின் வழியும் பெறப்பட்டன. பெறப்பட்ட தரவுகளின் படி இப்பூக்களின் மருத்துவக் குணங்களையும் அதன் பயன்பாட்டையும் ஆராய்வதை இக்கட்டுரை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

Keywords: *Purathinai, Tolkappiyam, Purapporul Venba Mulai, Purathinai Flowers, Natural Medicine, Siddha Medicine, Medicinal Plants, Sangam Literature, Literary Symbolism, Field Study,* புறத்திணை, தொல்காப்பியம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, புறத்திணைப் பூக்கள், இயற்கை மருத்துவம், மருத்துவத் தாவரங்கள், சித்த மருத்துவம், சங்க இலக்கியம், இலக்கியக் குறியீடுகள், களஆய்வு.

முன்னுரை

ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்களுடைய வாழ்வின் வளங்களை விவரிக்கும் சங்க நூல்களில் மருத்துவக் கலை பற்றிய பல்வேறு செய்திகள் உவமைகளாகவும், வர்ணனைகளாகவும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்குறிப்புகளை நோய், மருந்து, மகளிர் மருந்து, மூலிகை மருத்துவம், அறுவை மருத்துவம், மருத்துவ நம்பிக்கை,மருத்துவக் கொள்கை என்னும் பிரிவுகளில் பகுத்து ஆராயப்பட வேண்டியுள்ளது. இவற்றை ஆழ்ந்து, ஆராய்ந்து நோக்குங்கால் தமிழ் மருத்துவ வரலாறு பற்றிய வேர்கள் புலனாகின்றன. தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலை அறியவும், ஆராயவும் பெரிதும் உதவும் முதல் நூல் தொல்காப்பியம்.

தொல்காப்பியர் பல மருத்துவக் குறிப்புகள் மற்றும் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் பற்றிக் கூறுவதைப் பொருளதிகாரத்தில் காண முடிகிறது. தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம் ஆகியவற்றில் நோய், பிணி என்ற இரு சொற்கள் உடல் நலக்குறைவு என்ற நிலையினைச் சுட்டுகிறது என்றாலும் நோய் பையுள் மன வருத்தம் தருகின்ற துயரங்கள் என்றும், உடல் வருத்தம் தருகின்ற துயரங்கள் பிணி சிறுமை என்றும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. நோய் தீர்ந்துவிடும்.பிணி நீங்காது. பிறவி, காமம், பசி ஆகியவற்றைத் தமிழ்ச் சான்றோர் பிணி என்றனர். அதனை, "பையுளும், சிறுமையும் நோயின் பொருள்" *(தொல். சொல்:341)* என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

ஒல்காப்புகழ் தொல்காப்பியரின் பொருளதிகாரம் மற்றும் ஐயனாரிதனாரின் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையிலுள்ள புறத்திணையில் தமிழர்களின் வாழ்வை அகம் புறம் என இரு கூறுகளாகப் பிரித்துக் காட்டியுள்ளனர். அகத்திணை ஏழாகவும் புறத்திணை ஏழாகவும் உள்ளன. இதில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்திணை, கைக்கிளை ஆகிய ஏழும் அகத்திணையில் அடங்கும். வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை ,காஞ்சி, பாடாண் ஆகிய ஏழும் புறத்திணையில் அடங்கும். புறத்திணையில் உள்ள "கரந்தை" வெட்சியுள் அடங்கும். உழிஞைத் திணையினுள் "நொச்சி" அடங்கும்.

ஆக்களைத் திருடுவதும் திருடிய ஆக்களை மீட்பது மாகிய செயல்கள் வெட்சித் திணையில் அடங்கும். ஒரு நாட்டின் மீது இன்னொரு நாட்டரசன் படையெடுத்துச் செல்வதைக் குறிக்கும் திணை "வஞ்சி" ஆகும். அரண்களை முற்றுகை இடுவதைப் பற்றிக் கூறுவது "உழிஞைத்திணை" ஆகும். இத்திணையின் மறுதலை ‘‘நொச்சித் திணையாகும்’’. பெருவேந்தர்களின் போரையும் தனிமனிதனின் வீரத்தையும் சிறப்பித்துக் காட்டும் திணை மற்றும் போரின் உச்சநிலை என்று தும்பைத் திணையைக் கூறலாம் ஒருவனின் வெற்றியும் வீரமும் கண்டு உள்ளம் கிளர்ந்த ஒருவர் அவற்றைப் புகழ்தல் "வாகைத்திணை" ஆகும். ஒவ்வொரு திணை நிலங்களிலும் போர் நடக்கும். அவ்வாறு போர் நடக்கும் பொழுது போர் அரசர்களும் வீரர்களும் தங்களை எந்தெந்தத் திணை வீரர்கள் என்று அடையாளம் காட்டுவதற்காகத் தங்களுடைய அடையாளப் பூவாக அந்தந்தத் திணைகளுக்குரிய பூக்களைச் சூடுவர். அத்தகைய சிறப்பான பூக்களினுடைய மருத்துவத் தன்மையையும் மருத்துவப் பயன்பாட்டையும் ஆய்வுக்கட்டுரை ஆய்வுக்குட்படுத்துகிறது.

புறத்திணையில் உள்ள பூக்களின் மருத்துவக் குணம்

வெட்சிப்பூ

தொல்காப்பியம் மற்றும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை தமது புறத்திணையியலில் வெட்சி முதலாக காஞ்சி ஈறாக எட்டு மலர்களைப் பதிவிட்டுள்ளன. அவற்றில் முதலாக அமைவது வெட்சி. வெட்சிப்பூ வெப்பமும் ஈரப்பதமும் நிலவும் பருவங்களில் மலரக்கூடியது. வெட்சிப் பூவை (சிவப்பு) இன்று பேச்சு வழக்கில் ‘‘இட்லிப்பூ‘‘ என்றழைக்கின்றனர். வெட்சிப்பூவை ஆங்கிலத்தில் ‘‘*Jungle Geranium*’’ என்றும் தாவரவியலில் "*Ixoracoccinea*" என்றும் அழைக்கின்றனர். இப்பூ தோல் நோய்களுக்கு மருந்தாகப் பயன்பட்டிருக்கிறது. ஜூரரோகம், மேகச்சூடு, சரீர ஆயாசம், தாகம் போன்ற நோய்களுக்கு மருந்தாகப் பயன்படுத்தலாம் என சித்தானந்தா தமது நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

பயன்படுத்தும் முறை

வெட்சிப் பூவை எடுத்து அதனைக் கசக்கி அந்தச் சாற்றை உடம்பில் எந்த இடத்தில் தோல் சம்பந்தப்பட்ட நோய் இருக்கிறதோ அங்கு அந்தச் சாறைத் தேய்க்க வேண்டும். அப்படித் தேய்த்து வந்தால் ஒரு மாதம் அல்லது இரண்டு மாதத்தில் நலமாகும்.

கரந்தைப்பூ

இரு இலக்கண நூல்களிலுள்ள புறத்திணையியலில் கரந்தைப் பூ இரண்டாவதாக இடம்பெறுகின்றது. இதன் மலர்ச்சி பொதுவாக மழைக்காலத்தைத் தொடர்ந்து ஈரப்பதம் நிலவும் பருவத்தில் மணல் கலந்த மண் மற்றும் செம்மண்ணில் மலர்கின்றன. கரந்தைப் பூவை இன்று பேச்சு வழக்கில் "வாடாமல்லி" என்று கூறுகின்றனர். கரந்தைப் பூவை ஆங்கிலத்தில் *EAST INDIAN GLOBE THISTLE* என்றும் தாவரவியலில் *SPHAERANTHUS INDICUS* என்றும் அழைக்கின்றனர். கரந்தை எனப்படும் பூ சித்த மருத்துவத்தில் மிக முக்கியமான அபூர்வமான மருத்துவ குணங்கள் கொண்ட ஒரு சிறிய செடி இனமாகும். நோய் எதிர்ப்பு சக்தி, ரத்த சுத்திகரிப்பு, தோல் நோய்கள், வயிற்றுப் பூச்சிகள், செரிமானம், முடி வளர்ச்சி, மூளை மற்றும் இதயம், வெள்ளைப்படுதல், சர்க்கரை நோய், புற்றுநோய் போன்றவற்றிற்குக் கரந்தைப் பூவைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

பயன்படுத்தும் முறை

கரந்தைச் செடி மற்றும் பூவை எடுத்து, நிழலில் உலர்த்தி பொடி செய்து கொள்ளவும். இந்தப் பொடியுடன் சிறிதளவு வசம்பு சூரணத்தைச் சேர்த்து வைத்தால் ஒரு வருடம் வரை கெடாமல் இருக்கும். தினமும் கால் ஸ்பூன் பொடியை உட்கொண்டு வந்தால் உடல் வலுப்பெறும் . கரந்தை இலை மற்றும் பூ அரை கிலோ எடுத்து, நன்றாகக் காய வைத்து தூள் செய்து, ஒரு தேக்கரண்டிப் பொடியை ஒரு ஆளாக்குத் தண்ணீரில் கலந்து கொதிக்க வைத்து, தினமும் குடித்து வந்தால் பெண்களுக்கு ஏற்படுகின்ற வெள்ளைப்படுதல் போன்றவை குணமாகும்.

வஞ்சிப்பூ

இரு இலக்கண நூல்களிலுள்ள புறத்திணையியலில் வஞ்சிப்பூ மூன்றாவதாக இடம்பெறுகின்றது. இப்பூ நீர்வளம் மிகுந்த ஆற்றங்கரைச் சூழலில் மலர்கின்றன. வஞ்சிப் பூவை ஆங்கிலத்தில் *INDIAN WILLO* தாவரவியல் *SALIX TETRASPERMA* என்றும் அழைக்கின்றனர். வஞ்சி மரம் மற்றும் அதன் பூக்கள் பல அரிய மருத்துவ குணங்களைக் கொண்டவை. இது புராணங்களில் ‘‘சாகா மொழி’’ என்றழைக்கப்படுகின்றது. சிறுநீரகக் கோளாறுகள்,மஞ்சள் காமாலை, மலச்சிக்கல், சீதபேதி, காசநோய், சர்க்கரை நோய் போன்றவற்றுக்கு வஞ்சிப் பூவை மருந்தாகப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

பயன்படுத்தும் முறை

வஞ்சிப் பூவை நிழலில் உலர்த்தி, பொடி செய்து நீண்ட நாட்களுக்குப் பயன்படுத்தலாம். புதிய பூக்களைப் பாலில் கலந்து காய்ச்சிக் குடிக்கலாம். பூக்களைத் தேனில் ஊற வைத்து உட்கொள்வது நோய் எதிர்ப்பு சக்தியை அதிகரிக்கும்.

காஞ்சிப்பூ

இரு இலக்கண நூல்களிலுள்ள புறத்திணையியலில் காஞ்சிப்பூ நான்காவதாக இடம்பெறுகின்றது. இப்பூ நீர்நிலைகள் மற்றும் ஆற்றங்கரையைச் சார்ந்த சூழலில் வண்டல் மற்றும் களிமண் கலந்த மண்ணில் மலர்கின்றன. காஞ்சிப் பூவை ஆங்கிலத்தில் INDIAN PORTIA TREE என்றும் தாவரவியல் TREWIA NUDIFLORA என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். காஞ்சிப்பூ பல மருத்துவ குணங்களைக் கொண்ட ஒரு பாரம்பரிய மூலிகைப் பூவாகும். இது பொதுவாக உடலைக் குளிர்ச்சியாக வைக்கும், தோல் தொடர்பான நோய்களைத் தீர்ப்பதற்கும் காஞ்சிப்பூவைப் பயன்படுத்துகின்றனர். கண்குளிர்ச்சி, சருமப் பாதுகாப்பு, தலைமுடி வளர்ச்சி போன்றவற்றுக்கும் காஞ்சிப்பூவைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

பயன்படுத்தும் முறை

தலைமுடி பராமரிப்புக்குக் காஞ்சிப் பூவை நன்றாக இடித்துச் சாறு எடுத்து, நல்லெண்ணெயுடன் காய்ச்சி தலைக்குத் தேய்த்துக் குளித்து வரலாம் . தோல் பராமரிப்புக்குப் பூவைக் காயவைத்து பொடி செய்து குளிக்கும் போது சோப்பிற்குப் பதிலாக உடம்பில் தேய்த்துக் குளித்து வரலாம். பூக்களை நிழலில் காய வைத்து, டீ போட்டுக் குடித்து வந்தால் உடல் குளிர்ச்சியாக இருக்கும்.

உழிஞைப்பூ

இரு இலக்கண நூல்களிலுள்ள புறத்திணையியலில் உழிஞைப்பூ ஐந்தாவதாக இடம்பெறுகின்றது. இப்பூ மிதமான வெப்பநிலை, ஈரப்பதம் மற்றும் போதிய மழை போன்ற சூழல்களுடன் செம்மண்ணில் மலர்கின்றன. உழிஞைப்பூவை இன்று பேச்சு வழக்கில் "முடக்கத்தான்" என்று கூறுகின்றனர். உழிஞைப் பூவை ஆங்கிலத்தில் "BALLOON VINE" என்றும் தாவரவியலில் "CARDIOSPERMUM HALICACABUM" என்றும் அழைக்கின்றனர். உழிஞைப் பூ வாத நோய்களைக் குணப்படுத்தும். வயிற்றுவலி, மூட்டு வலி, காது வலி, உடலுக்கு குளிர்ச்சி போன்ற நோய்களுக்கு மருந்தாகப் பயன்படுத்தலாம். இது முடக்கறுத்தான் கொடியின் பூவாகும். முடக்கறுத்தான் என்பது முடக்கை அறுத்தல் அதாவது முடக்குவாதம் போன்ற நோய்களுக்குப் பயன்படுவதால் இது முடக்கறுத்தான் என்று பெயர் பெற்றது.

பயன்படுத்தும் முறை

உழிஞை இலைகள் மற்றும் பூக்களைப் பறித்து அரைத்து வீக்கம், மூட்டுவலி உள்ள இடங்களில் பற்றுப்போட்டால் வலி மற்றும் வீக்கம் குறையும். பூ மற்றும் இலைச்சாற்றை லேசாகச் சூடாக்கி, காதில் சில துளிகள் விட்டால் காது வலி நீங்கும். இந்தப்பூ மற்றும் இலைகளைச் சமைத்து வாரத்திற்கு ஒருமுறை உணவில் சேர்த்துக் கொள்வது வாதம் போன்ற நோய்களைத் தடுக்கும். உழிஞைப்பூவின் மருத்துவப் பயனை அறிய களஆய்வு மேற்கொண்ட போது உழிகைப் பூவையும் அதன் இலையையும் எடுத்து அரைத்து மூட்டு வலி எங்குள்ளதோ அந்த இடத்தில் வைத்துக் கட்டினால் மூட்டுவலி குணமாகும் மற்றும் அதனைப் பொரியல் செய்து சாப்பிட்டு வந்தால் முடக்குவாதம் போன்ற நோய்களும் குணமாகும் என்று தகவலாளர் தெரிவித்தார்.

நொச்சிப்பூ

இரு இலக்கண நூல்களிலுள்ள புறத்திணையியலில் நொச்சிப்பூ ஆறாவதாக இடம்பெற்றுள்ளது. இப்பூ வண்டல் மற்றும் செம்மண்ணில் ஜனவரி முதல் செப்டம்பர் அல்லது அக்டோபர் வரை நீண்ட கால மலர்ச்சிப் பருவத்தைக் கொண்டுள்ளது. நொச்சிப்பூவை ஆங்கிலத்தில் chaste tree என்றும் தாவரவியலில் vitex negundo என்றும் அழைக்கின்றனர். தலைவலி அதிகமான உடல் சோர்வதைத் தரக்கூடியது. உடலில் ஏற்படும் நோய்களுக்கான உடனடி அறிகுறி தலைவலி. ஜவ்வாது மலையில் வாழ்கின்ற மக்கள் இயற்கை முறையில் தலைவலியைக் குணப்படுத்துகின்றனர். "கடுமையான ஒற்றைத் தலைவலி ஏற்படும் போது நொச்சிக் கொழுந்தை நிறையப் பறித்து அதனைத் தலைமுழுவதும் வைத்து அதன்மேல் துண்டு கட்டிக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு கட்டிக் கொள்வதினால் கடுமையான ஒற்றைத் தலைவலி நீங்குகிறது". என்று மாரி குறிப்பிடுகிறார். இம் மருத்துவ முறை ஜவ்வாது மலையில் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. நொச்சி இலை அதிகமான வெம்மை கொண்டவை. நொச்சிப்பூ குளிர்ச்சித் தன்மை உடையது.

பயன்படுத்தும் முறை

உலர்ந்த நொச்சிப் பூவை கற்கண்டுடன் சேர்த்துத் தேனில் கலந்து சாப்பிட்டு வர ரத்தம் கலந்த வயிற்றுப்போக்கு மற்றும் ரத்த வாந்தி ஆகியவை குணமாகும்.

தும்பைப்பூ

இரு இலக்கண நூல்களிலுள்ள புறத்திணையியலில் தும்பைப்பூ ஏழாவதாக இடம்பெறுகின்றன. தும்பைப்பூ மழைக்குப் பிந்தைய காலத்தில் முளைத்து வளர்ந்து, வறண்ட சூழலிலும் நிலைத்திருக்கும் தாவரமாக விளங்குகிறது. தும்பைப்பூவை இன்று பேச்சு வழக்கில் தும்பைச்செடி மற்றும் தட்டான் செடி என்றும் கூறுகின்றனர். தும்பைப் பூவை ஆங்கிலத்தில் LEUCAS FLOWER என்றும் தாவரவியலில் LEUCAS ASPERA என்றும் அழைக்கின்றனர். தும்பைப்பூ கண்வலி, கண்காசம், கண்படலம், மூக்குவலி, மூக்கில் புண், மூக்கடைப்பு, கபால நீர், தலைக்கனம், தலைவலி போன்ற நோய்களுக்கு மருந்தாகப் பயன்படுத்தலாம் என எம்.பழனியப்பன், பசி.மரு, மற்றும் P.L பழனியப்பன் பசி.மரு தமது நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

பயன்படுத்தும் முறை

தும்பைப்பூவைக் கசாயமாகப் பயன்படுத்தலாம்.

"தாகங் கடிந்தொழியுஞ் சந்நிபா தங்களறு
மாகந்தனில் வருநோ யண்டுமோ – மாகந்த
வம்பைப் பீறுங்குயத்து மாதேநின் செங்கரத்தாற்
றும்பைப்பூத் தன்னைத்தொடு"

என்று (பதார்த்த குணபாடம் 711) குறிப்பிடுகிறது.

1. தும்பைப்பூ -50 கிராம்
2. தண்ணீர் – 2 லிட்டர்

தும்பைப்பூவைப் பறித்து சுத்தம் செய்து 2 லிட்டர் தண்ணீரில் போட்டுக் காய்ச்சி எட்டில் ஒன்றாகக் கசாயம் எடுத்து உணவு உண்ணும் முன் 100 மில்லி வீதம் தினமும் ஒருவேளை 48 நாள்

ஒரு மண்டலம் சாப்பிட்டு வந்தால் தாகம், அரிதாகம், குளிர்ஜுரங்கள், கண் வலி, கண்காசன், கண் படலம், மூக்கு வலி, மூக்கில் புண், மூக்கடைப்பு, கபால நீர், தலைக்கணம், தலைவலி இவையாவும் குணமாகும். தும்பைப் பூவின் மருத்துவப் பயனை அறிய கள ஆய்வு மேற்கொண்டபோது தும்பைப் பூவையும் இலையையும் எடுத்து தண்ணீரில் கொதிக்க வைக்கவும். பின்பு எரிகின்ற நெருப்பில் ஒரு செங்கலை இரண்டாக உடைத்து அந்த நெருப்பில் போட்டு சூடு படுத்தி அந்த கொதிக்கின்ற நீரில் போட்டு ஆவிபிடித்தால் “ஒற்றைத் தலைவலி” போய்விடும் என்று தகவலாளர் குறிப்பிட்டார்.

வாகைப்பூ

இரு இலக்கண நூல்களிலுள்ள புறத்திணையியலில் வாகைப் பூ எட்டாவதாக இடம்பெறுகின்றன. இப்பூ வெப்பமண்டலப் பகுதிகளில் நீண்ட காலம் மலரக்கூடியது. செம்மண், வண்டல் மண் மற்றும் களிமண் கலந்த மண்ணில் மார்ச் முதல் டிசம்பர் வரை மலர்கிறது. வாகைப் பூவை இன்று பேச்சு வழக்கில் "தூங்குமூஞ்சிப்பூ" என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். வாகைப்பூவை ஆங்கிலத்தில் SIRIS என்றும் தாவரவியலில் ALBIZIA LEBBECK என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். மூச்சுத் தொடர்பான நோய்களுக்கும், சளி, தோல்நோய், அக்கி நோய், பாம்புக்கடி, வாத நோய், கபம், பித்தம் போன்ற நோய்களுக்கு மருந்தாகப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

"வாதசமனம் செய்யும் வல் விசத்தைப் போக்கிவிடும்
சீதசிலேத்மத்தைச் சிதைக்கும் காண் - போதவுள்ளே
மாகைப்பை வைத்திருக்கும் மாநிலத்திலேயே பெரிய
வாகைப்பூ தன்னை வழுத்து"

என்ற சித்தர் பாடல் வாகையின் சிறப்பைக் குறிப்பிடுகிறது.

பயன்படுத்தும் முறை

வாகைப்பூவைப் பொடியாகவும், பற்றுப்போட்டுப் பூசியும், பயன்படுத்தலாம். தேவையான அளவு வாகைப் பூக்களை உலர்த்தி இடித்து வைத்துக் கொள்ளவும். ஒரு தேக்கரண்டி தூளில் 2 தேக்கரண்டி தேன் கலந்து காலை உணவுக்கு முன் உட்கொள்ளவும். 20 நாட்கள் உண்ணவும். மூச்சுத் தொடர்பான நோய்களும், சளி போன்ற நோய்களும் குணமாகும்.

வாகைப்பூவை அரைத்துப் பூசினால் அக்கி நோய் தணியும். பூச்சாற்றில் மிளகை அரைத்துத்தரப் பாம்பு நஞ்சு நீங்கும். பூவைக் குடிநீர் செய்துதர வாத நோய்கள் நீங்கும். கபத்தையும் போக்கும். பூவை அரைத்து வெந்நீரில் தரப் பாம்பு விஷம் இறங்கும். கடிவாயிலும் பூசலாம். வாகைப் பூவை வீக்கம், பித்த தழும்புகளுக்கு அரைத்துப் பூசலாம்.

முடிவுரை

தொல்காப்பியர் காலகட்ட மக்கள் பயன்படுத்திய மலர்களைப் பற்றி தொல்காப்பியத்தின் வழி கட்டுரை ஆய்வுக்குட்படுத்தியுள்ளது. தொல்காப்பியர் சுட்டிய வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, காஞ்சி, வாகை நொச்சி முதலான மலர்கள் பல்வேறு திணைகளின் அடையாள மலர்கள் என்பதைக் கட்டுரை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. வெட்சி முதலான மலர்களின் ஆங்கிலப் பெயருடன் அவற்றின் நோய்த்தீர்க்கும் தன்மையையும் எப்படி பயன்படுத்துவது என்பதையும் ஆய்வு வெளிப்படுத்தியுள்ளது. பல்வேறு திணைச் சார்ந்த மக்களின் நோயை நலப்படுத்தும் உயர்நிலை இருந்ததன் விளைவாகவே தமிழர் இம்மலர்களை அடையாளப்பூவாகச் சூடினர் என்பதை ஆய்வுப் புலப்படுத்தியுள்ளது. மேலும் இம்மலர்கள் அவர்கள் வாழ்ந்த சூழலில் வெகுவாக மலர்ந்திருந்தன

என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அடையாள மலர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அவற்றுக்கான திணை என்னவென்பதையும் ஆய்வு சுட்டியுள்ளது.

துணை நூற்பட்டியல்:

1. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் , இளம்பூரணர், முதற்பதிப்பு -2008,3ம் பதிப்பு-2015, சாரதா பதிப்பகம், ஜி 4 சாந்தி அடுக்ககம், 3 ஸ்ரீ கிருஷ்ணாபுரம் தெரு, ராயப்பேட்டை, சென்னை 600014.

2. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, புலியூர்க்கேசிகன், முதற்பதிப்பு- ஆகஸ்ட் 2009, 3ம் பதிப்பு- மே 2012, சாரதா பதிப்பகம், ஜி 4 சாந்தி அடுக்ககம், 3 ஸ்ரீ கிருஷ்ணாபுரம் தெரு, ராயப்பேட்டை, சென்னை 600014.

3. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், திருஞானசம்பந்தர், முதற்பதிப்பு ஜூன் 2013, கதிர் பதிப்பகம், திருவையாறு, தெற்கு வீதி, செல் : 9443190379.

References

1. *Ilampooranar (Ed.) – Tolkappiyam: Porulathikaram, Saradha Publishing House, G-4 Shanthi Apartments, 3 Sri Krishnapuram Street, Royapettah, Chennai 600014, 1st Edition – 2008, 3rd Edition – 2015.*

2. *Puliyur Kesikan – Purapporul Venba Malai, Saradha Publishing House, G-4 Shanthi Apartments, 3 Sri Krishnapuram Street, Royapettah, Chennai 600014, 1st Edition – August 2009, 3rd Edition – May 2012.*

3. *Thirugnanasambandhar – Tolkappiyam: Sollathikaram, Kathir Publishing House, South Street, Thiruvaiyaru, Mobile: 9443190379, 1st Edition – June 2013.*
4. இணையதளம் *hindu tamil Thisai (https://www.hindutamil . in*
5. இணையதளம் *facebook (https://www.facebook . com)*
6. இணையதளம் *(https : // Share . google/aimode/vy jijQF5aj 064Ar70)*
7. இணையதளம் *(https://share . google/aimode/YW VYMXET402x5d3pt)*

தகவலாளர் குறிப்பு

வ. எண்	பெயர்	வயது	ஊர்	படிப்பு	தொழில்	பாலினம்	இனம்
1	மல்லிகா	38	பல்லடம்	8	குடும்பத் தலைவி	பெண்	வலையர்
2	வீரம்மாள்	77	பல்லடம்	படிப்பில்லை	குடும்பத் தலைவி	பெண்	நாயக்கர்

Cite this Article in English

Karthickeyan.A, Manimegalai.R "Medicinal Perspectives on the Flowers Mentioned by Tolkappiyar" *MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.3 Issue 2, July 2026, pp. 8-14*

3

கள்ளக்குறிச்சி வட்டாரத்தின் தெருக்கூத்து மரபுகள்

Therukoothu Traditions of the Kallakurichi Region

பிரதீபா.தி, ஜோதிமணி. இரா

தமிழ்த்துறை, பிஎஸ்ஜி.ஆர் கிருஷ்ணம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, பீளமேடு, கோயம்புத்தூர் 641004.

Pradeepa.T, Jothimani R

Department of Tamil, PSGR Krishnammal College for Women, Peelamedu, Coimbatore- 641004

Orcid id: http://www.orcid.org/0000-0002-4754-6698

Orcid id: https://orcid.org/0009-0008-2788-2222

DOI: 10.5281/zenodo.21735715

Abstract

Koothu (dance-drama) truly belongs to folk culture. So whether we call them folk koothus or simply koothu, they are one and the same. The development of koothu is drama itself. It is often performed in the open spaces of villages, without any stage, hall, or such facilities. These koothus are not performed by the common folk themselves but are performed for the people — folk artists are the ones who perform these koothus. These can also be called village dramas.

"Village drama holds national importance. It is a key element of a country's cultural heritage, one that brings out the people's inner thoughts, character, art, culture, and way of life" — writes Thiru Su. Vidyanandan, elaborating on the characteristics of folk drama.

"The artists who perform koothus were also called koothadis (koothu performers)." There is also a saying that a koothadi looks to the east, while a hired laborer looks to the west. The reason is that koothus generally continue until dawn — this all-night performance is called kazhaikoothu. Performances like Kaniyan koothu, however, also take place during the day.

Among the artists, men generally took on the larger share. Men also took on the roles of women. Later, as koothus too were affected by the passage of time, women began to find a place in them as well. The performers drew their material for koothus both from Puranas and epics, and from the everyday lives of ordinary people.

Koothus with strict, planned, written formats are not common. They continue to exist mainly through oral tradition and memory. The form and content of koothus change depending on the gathered audience. Koothus also change according to the mental

state/mood of the performers.

Koothus are of many kinds. During the Sangam period, Kuravai koothu was widely prevalent. As offshoots of this, forms like Aychiyar Kuravai and Kunrak Kuravai flourished. The Silapathikaram mentions eleven types of koothu. Thus, many of the koothus mentioned in literature of that era have since gone out of practice.

In ancient times, there were war-related koothus such as Veri Kuravai, Thunangai, Veriyaattu, Velikoothu, Vazhpavai, and Thudikkoothu, performed in battlefield-like settings; religious/devotional koothus such as Kuravai, Thunangai, Veriyaattu, Kodukotti, Pandarangam, Valli Koothu, Ariya Koothu, and Pavai Koothu; and recreational/ entertainment koothus such as Thunangai, Valli Koothu, Ariya Koothu, Pavai Koothu, and Kurrak Koothu. Many of these have faded away and vanished over time, though a few can still be seen today.

These can broadly be divided into two categories: those based on storytelling, and those that showcase physical skill/performance. Among the story-based koothus, they can further be divided into koothus performed by humans and koothus performed by puppets.

Human koothus (Manidha koothu): examples include Therukoothu, Kaniyan koothu, and Dappankoothu. Puppet koothus (Bommai koothu): examples include Thol Paavai koothu (leather shadow puppetry) and Bommalaattam (string puppetry).

ஆய்வுச் சுருக்கம்

கூத்து என்பதுவே நாட்டுப்புறத்திற்குரியது தான். எனவே நாட்டுப்புறக் கூத்துகள் என்றாலும் கூத்து என்றாலும் ஒன்றுதான். கூத்தின் வளர்ச்சி தான் நாடகம். அரங்கம், அவை, எதுவுமில்லாமல் கிராமங்களின் திறந்த வெளிகளில் இது நடத்தப்படுவது உண்டு. இக்கூத்துகள் நாட்டுப்புற மக்களை நிகழ்த்தாமல் மக்களுக்காக நிகழ்த்தப்படுவது, நாட்டுப்புறக் கலைஞர்களே இக்கூத்துக்களை நிகழ்த்துகிறார்கள். இவற்றை கிராமிய நாடகங்கள் என்றும் அழைக்கலாம்.

“கிராமிய நாடகத்திற்குத் தேசிய முக்கியத்துவம் உண்டு. அது நாட்டின் கலாச்சார பாரம்பரியத்தின் முக்கிய அம்சம், நாட்டு மக்களின் உள்ளக் கருத்து, குணச் சிறப்பு, கலை, பண்பாடு, வாழ்க்கை முறை முதலியவற்றை எடுத்து விளங்குவது அக்கலை” என்று நாட்டுப்புற நாடகத் தன்மைகளைப் பற்றி விரித்துரைக்கிறார் திரு. சு. வித்தியானந்தன்.

“கூத்துகளை நிகழ்த்தும் கலைஞர்களைக் கூத்தாடிகள் என்றும் அழைத்தனர்”. கூத்தாடி கிழக்கே பார்ப்பான், கூலிக்காரன் மேற்கே பார்ப்பான் என்று ஒரு பழமொழியும் உண்டு. காரணம், கூத்துகள் பொதுவாக விடியும் வரை நடைபெறுவது தான் கிராமக் கூத்து. கணியான் கூத்துப் போன்றவை பகலிலும் நடைபெறுவதுண்டு.

கலைஞர்களில் பொதுவாக ஆண்களே அதிகப் பங்கு பெற்றனர். பெண்களின் வேடத்தையும் ஆண்களே போட்டுக் கொண்டனர். பின்னர்க் கூத்துகளும் காலத்தின் வளர்ச்சியால் பாதிக்கப்பட்டது போலும், பெண்களும் இடம்பெற ஆரம்பித்தனர். கூத்துகளுக்கான கருத்துக்களை இவர்கள் புராண இதிகாசங்களில் இருந்தும், பொதுமக்களின் வாழ்வில் இருந்தும் எடுத்துக் கொண்டனர்.

கட்டுப்பாடான திட்டமிட்ட எழுத்து வடிவுடைய கூத்துகள் அதிகமில்லை. நெஞ்சிலும் நாவிலுமே தங்கள் வாழ்வை நடத்தி வருகின்றன. கூடுகின்ற கூட்டத்தைப் பொறுத்துக் கூத்துகளின் வடிவமும், கூற்றுகளும் மாறுகின்றன. கூத்தாடிகளின் மன நிலைகளுக்கு ஏற்பவும் கூத்துகள் மாறுவதுண்டு.

கூத்துகள் பல வகைப்படும் சங்க காலத்தில் குரவைக் கூத்து பெருவழக்காக விளங்கி வந்தது. இதன் கிளையாக ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக் குரவை போன்றவை திகழ்ந்தன. சிலப்பதிகாரம் பதினொருவகைக் கூத்துக்களைக் கூறுகின்றது. இவ்வாறு இலக்கியங்கள் கூறும் அன்றைய கூத்துகளில் பல வழக்கொழிந்து விட்டன.

பழங்காலத்தில் வேறிக்குரவை, துணங்கை, வேறியாட்டு, வேளிக்கூத்து, வாழ்பறை, துடிக்கூத்து, சூரல் நிலை போன்ற போர்க்கூத்துகளும்; குரவை, துணங்கை, வேறியாட்டு, கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், வள்ளிக் கூத்து, ஆரியக்கூத்து, பாவைக்கூத்து போன்ற சமயம் தழுவிய கூத்துகளும்; துணங்கை, வள்ளிக்கூத்து, ஆரியக் கூத்து, பாவைக்கூத்து, குரற்கூத்து போன்ற பொழுதுபோக்குக் கூத்துகளும் இருந்திருக்கின்றன.

இவற்றில் பல தேய்ந்தும் மாய்ந்தும் போயின. கதைத் தழுவியவை என்றும், உடல் திறமையை வெளிப்படுத்துபவை என்றும் இரண்டாகப் பகுக்கலாம். கதை தழுவியவற்றில் மனிதர்களின் கூத்து என்றும், பொம்மைகளின் கூத்து என்றும் பகுக்கலாம். தெருக்கூத்து, கணியான் கூத்து, டப்பாங்கூத்துப் போன்றவை மனிதக் கூத்து; தோல் பாவைக் கூத்து, பொம்மலாட்டம் போன்றவை பொம்மைக் கூத்துகள்.

Keywords: *Therukoothu (Street Theatre), Musical Composition/Arrangement, Koothu Structure/ Format, Festival, Rhythms/Talas.* தெருக்கூத்து,இசை அமைப்பு, கூத்து அமைப்பு முறை, திருவிழா, தாளங்கள்.

முன்னுரை

தெருக்கூத்து என்பது தமிழ்நாட்டில் பிரபலமான ஒரு நாட்டுப்புற கலை வடிவம். இது ஒரு வகையான நடனம்; இதில் கலைஞர்கள் தெருக்களில் நடனமாடி, பாடி, வாசித்து, கதைகளைச் சொல்கிறார்கள்.

தெருக்கூத்துக் கலைஞர்களின் வாழ்க்கை முறை, தெருக்கூத்துக் கலைஞர்களின் கலை மற்றும் கலாச்சாரம், தெருக்கூத்துக் கலைஞர்களின் சமூக, பொருளாதார மற்றும் கலாச்சார நிலைகளை வெளிப்படையாக விளக்குகின்றன. தெருக்கூத்துக் கலைஞர்கள் தெருக்களில் நடனமாடி, பாடி, வாசித்து, கதைகளைச் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் கலையை வெளிப்படுத்துவதற்காக பல்வேறு வகையான கருவிகளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

தெருக்கூத்து

தெருவில் நிகழ்த்தப்படும் கூத்து தெருக்கூத்தாகும். அதற்கு மேடையும் திரையும் கிடையாது. மக்களுக்கு நடுவே தெருக்களில் ஒப்பனையுடன் ஆடிப் பாடிச் செல்வதுண்டு. “தெருக்கூத்து என்பது நாடோடிக் கூத்து வகையைச் சார்ந்தது. நாடக மேடையோ காட்சித் திரைகளோ இல்லாமல் எளிய முறையில் தெருவிலும் திறந்த வெளிகளிலும் இக்கூத்து பெரும்பாலும் இரவு நேரங்களில் நடைபெறும்” என்று தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது.

தெருக்கூத்தின் கருக்களைக் கலைஞர்கள் புராண இதிகாசங்களில் இருந்தே பெற்றுக்

கொள்கிறார்கள். பாரதக் கதைகள், இராமாயணக் கதைகள், அரிச்சந்திரன் கதை, வள்ளியம்மாள் கதை ஆகியவை இக்கலைஞர்களால் நடிக்கப்படும். ஆடலும் பாடலும் கூத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் ஆக, இவர்களின் கவிதைகள் இதிகாசம், பக்தி, கலப்பு, வரலாறு, இனச்சார்பு, நவீனம் என ஆறு வகையாக அமையும்.

"கட்டை கட்டியாடும் கூத்து என்ற பெயரில் இன்றும் கட்டைகளாலாகிய அணிகலன்களுடன் ஆடியும் பாடியும் நடத்தப்படும் கிராமிய நாடகமே தெருக்கூத்து" என்பார் டாக்டர் அ. அறிவுநம்பி.

பொதுவாகத் தமிழகத்தின் வடமாவட்டங்களில் தெருக்கூத்து நடைபெறுகின்றது. கிராமக் கோவில்களில் பங்குனி மாதம் தொடங்கி ஆடி வரையில் நடைபெறும். குறிப்பாக பாரதக் கூத்தானது திரௌபதி அம்மன் கோவிலருகில், திறந்தவெளிகளில் நிகழும். கொஞ்சம் மேட்டுப் பகுதியில் கம்பங்களை நட்டு, விளக்குகளைக் கட்டிக் களரியை உருவாக்குவர். ஒரு பெஞ்சின் மீது இசைக் கலைஞர்கள் அமர்ந்திருப்பர். மூன்று பக்கங்களிலும் பார்வையாளர்கள் அமர்ந்திருப்பர். களரி கட்டி, கட்டியங்காரன் அறிமுகம் செய்ய இரவு பத்து மணி வாக்கில் தொடங்கும் தெருக்கூத்து விடிய விடிய நடைபெறும்.

தெருக்கூத்து தமிழ்நாட்டின் கிராமிய அரங்கக் கலை. உண்மையில் இதுதான் தமிழ் அரங்கக் கலையாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. கண் முன்னே பிரமாதமான வடிவில் கூத்து இருந்து கொண்டிருக்கிறது. உண்மையில் பல திசைகளில் உத்வேகம் அளிக்கக்கூடிய சக்தியைக் கொண்டுள்ளது கூத்து என்பார் ந. முத்துசாமி.

எனினும் இன்று இது திரைப்படத்தால் தேய்ந்து வருகிறது. மேடை நாடகத்தால் மவுசு குன்றி வருகிறது. ஆனால் ஒரு காலத்தில் சிற்றூர் மக்களுக்குச் சிறந்த அறிவுக் களஞ்சியமாகவும், பொழுதுபோக்குப் பொக்கிஷமாகவும், ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளும் உல்லாச நந்தவனமாகவும் விளங்கியது என்றால் மிகையன்று.

வாய்மொழித் தகவல்கள்

பொதுவாக கலைஞர்கள் சிவனும் பார்வதியும் சேர்ந்து நடத்தியதுதான் தெருக்கூத்து என்றும் சொல்வார்கள். அவர்களைப் பார்த்து ஆடக் கூடியவர்கள் தான் பார்த்தாடிகள் என்று சொல்வார்கள். அவர்களை கூத்தாடிகள் என்றும் சொல்வார்கள். அவர்கள் இருவரும் தான் தில்லை (சிதம்பரம்) தார்காவனத்தில் ஆண் பெரிதா? பெண் பெரிதா? என்ற போட்டியில் கூத்து நிகழ்த்தினார்கள். சிவன் பெரிதா, சக்தி பெரிதா என்ற வாக்குவாதத்தில் சிவன் ஒரு சூழ்ச்சி செய்தார். சிவன் தன் காலை மேலே தூக்கி ஆடினார். அப்போது காதில் போடக்கூடிய காலாணியைக் கீழே விழுந்ததைக் காலால் எடுத்துக் காதில் மாட்டிக் கொண்டார்.பார்வதியும் போட்டிக்குப் போட்டி காலைத் தூக்கி ஆடப் போனாள். அப்போது திருமால் சொன்னார் பெண்கள் காலைத் தூக்கி ஆடக்கூடாது என்ற ஒரு புராணமும் உண்டு.

மாதவிடாய் பெண்களுக்கு மட்டும் தான் வருவதற்கான காரணம் – அந்தக் காலக் கணக்கில் நான்கு யுகங்கள் உண்டு (சத்ய யுகம், திரேதா யுகம், துவாபர யுகம், கலியுகம்) திரேதா யுகம் முதல் யுகத்தில் சக்தியே எல்லாமும் ஆட்சி செய்தது என்ற வாய்மொழி வழக்காறு உள்ளது. அவர்கள் தான் சிவனைப் படைத்ததாக ஒரு சொல்லாடல் உள்ளது. அதனால் திருமால் வந்து பெண்களுக்கு இவ்வளவு அகங்காரம் இருக்கக் கூடாது என்று மாதத்திற்கு ஏழு முறை அல்லது ஐந்து முறை மாதவிடாய் வரும்படிச் செய்து அவர்களுடைய அகங்காரத்தையும் திமிரையும் குறைப்பதற்காக இதைச் செய்தார் என்பர். ஆண்களை விட பெண்களுக்குத் தான் மனவலிமை அதிகம். இந்த

மாதவிடாய் வருவதன் மூலம் உடல் வலிமை குறைந்து காணப்படுவார்கள். மாதவிடாய் இல்லாத காலத்தில் தான் உடல் வலிமையுடன் காணப்படுவார்கள். ஆண்களுக்கு நிகராகத் தான் மற்ற நாட்களில் பெண்கள் வலிமையுடன் இருப்பார்கள். (இப்போது வரும் சமூகத்தில் பெண்கள் மட்டம் தட்டப்படுவதற்கு இது போன்ற சொற்கள் காரணமாக இருக்கின்றன.) அவர்கள் இருவரும் தில்லை தார்காவனத்தில் ஆடிய கூத்து தான் திருக்கூத்து. அவர்கள் தான் கூத்தாடிகள்; அவர்களைப் பார்த்து ஆடிய கலைஞர்கள் எல்லாரும் பார்த்தாடிகள். திரு என்பது ஒரு அடைமொழியாகும். அந்தக் கூத்து தெருவில் ஆடுவதால் அது தெருக்கூத்தாக மாறியது. தெருக்கூத்தில் ஜமாக்கல், குழுக்கள், நாடகச் சபா, நாடக மன்றம், நாடக சபை என நிறைய குழுக்கள் இருக்கும்.

தெருக்கூத்து பெரும்பாலும் இரண்டு கதைப் பொருண்மையைக் கொண்டு நடத்தப்படுகிறது. ஒன்று மகாபாரதம், இரண்டாவது இராமாயணம். இந்த இரண்டு இதிகாசங்களுமே மிகவும் முக்கியமானவை. அதன் பின் நாவல்கள், கந்தபுராணம், சிவபுராணம், சக்திபுராணம் ஆகியவை பெரும்பாலும் நடத்தப்படுவதில்லை. அதாவது, சிறு தெய்வங்களான செல்லியம்மன், மாரியம்மன் ஆகியோருக்குத் திருவிழா நடக்கும் போது இது போன்ற கதைகள் நடத்துவார்கள்.

நாவல்கள் சில இறப்பு சடங்குகளில் நடத்துவார்கள். சிலர் காமாட்டி (மாசி மாதத்தில்) கும்மிடுவார்கள். மேலும் சேலம் பகுதியில் அண்ணமார் கதைகள் நடத்துவார்கள்; இராமாயணம், மகாபாரதம் நடத்துவார்கள். அண்ணமார் சுவாமி கதைகள் நாவல்களில் வரும்.

கூத்து அமைப்பு முறை

முதலில் கோட்டகை அமைப்பது; பிறகு பொருட்களைத் தாயார் நிலையில் எடுத்து வைப்பது. பொருட்கள் என்றால் இசைக் கருவிகளான சட்டை, மிருதங்கம், மாத்தாளம் — இவையெல்லாம் தாயார் நிலையில் வைத்த பின், முதலில் கட்டியக்காரன் வருவார். கட்டியக்காரன் வந்து எல்லாருக்கும் அறிமுகம், வந்தனம் செய்வார். பிறகு கட்டியக்காரனுக்கு அப்புறம் குழுத் தலைவர் வருவார்; அவரே நாடக மன்றத் தலைவர். அவர் வந்து கதைக் கதைப்பு, கதை அறிமுகம் சொல்வார்கள். அதன் பிறகு ராஜா வருவார்கள் — தொடக்கத்தில் வரக்கூடியவர்கள். எல்லாக் கதையிலும் ராஜா வருவார்கள்; அதன் பிறகு அவருடைய மனைவி வருவார்கள்; அதன் பிறகு முக்கிய கதாபாத்திரங்கள், துணைக் கதாபாத்திரங்கள் வருவார்கள். கதைக்கு ஏற்பக் கதாபாத்திரம் வேறுபடும். சாமி நாடகம் என்றால் சாமிக்குச் சம்பந்தமான சிவன், பார்வதி, சரஸ்வதி, பிரம்மன், விஷ்ணு போன்ற கதாபாத்திரங்கள் வரும். மகாபாரதம் என்றால் அர்ச்சுனன், கிருஷ்ணன், கௌரவர், பாண்டவர், துரியோதனன், கர்ணன் ஆகியோர் எல்லாரும் வருவார்கள். இராமாயணத்தில் இராமன், இலக்குவன், சீதை வருவார்கள். மேலும் படலத்திற்கு ஏற்றவாறு கதாபாத்திரம் அமையும்.

கதாபாத்திரம் அமைப்பு

ஒரு நாளில் அறுபது நாழிகை உண்டு; அதில் பகல் முப்பது, இரவு முப்பது நாழிகை. கூத்து பொதுவாக இருபது முதல் முப்பது நாழிகை வரை நடப்பது வழக்கம். ஆனால் இங்கு முப்பது நாழிகை நடக்காது — இரவு பத்து மணிக்குத் தொடங்கி காலையில் ஐந்து மணிக்கு முடித்துவிடுவார்கள்.

இனவேறுபாடு

ஒரு இனத்தில் இந்தச் சாமியைச் சார்ந்தே இருக்க வேண்டும் என்ற வேறுபாடு உள்ளது. மற்ற சாதியினரைச் சேர்க்க மாட்டார்கள். மேலும் சில கதைகளை இந்தக் குழுக்களே அமைக்க வேண்டும் என்ற வேறுபாடும் உள்ளது. இது அந்தக் காலத்தில் இருந்து வந்தது. இப்போது வரும் காலத்தில்

ஆட்கள், கதாபாத்திரங்கள் இல்லாத காரணத்தால், இப்போது யார் வேண்டுமானாலும் கதாபாத்திரம் செய்யலாம் என்ற முறை உள்ளது. இப்போது எடுத்துக்காட்டாக, அருந்ததியர் சமூகம் என்ற சமூகம் இப்போது இருக்கிறது; தமிழ் சமூகத்தில் அந்தச் சமூகத்தைச் சார்ந்து நிறைய கதைகள் இருக்கின்றன.

அண்ணமார் சுவாமி கதைகளை பெரும்பாலும் மேல் சாதியினரே சொந்தம் கொண்டாடி நடத்துவார்கள். தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் பெரும்பாலும் அண்ணமார் சுவாமி கதைகள் நடத்த மாட்டார்கள்; ஓரளவுக்கு அப்போதைக்கப் போது நடத்துவார்கள். மேலும், ஒரு குழுவில் பல சாதியினர் கலந்திருந்தால், அதில் முக்கியக் கதாபாத்திரம் இருக்கும், அப்புறம் துணைக் கதாபாத்திரம் இருக்கும். அதில் முக்கியக் கதாபாத்திரத்தில் தலைவர் கதாபாத்திரத்தை மேல் சாதியினரே போடுவார்கள்; மற்றவர்களுக்குத் தர மாட்டார்கள். ஆனால் இப்போது இருக்கும் காலகட்டத்தில், கதை நன்றாகத் தெரிந்திருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே முக்கியக் கதாபாத்திரத்தைத் தருவார்கள்.

இப்போது தெருக்கூத்து சூழல் எப்படி இருக்கிறது என்றால், தெருக்கூத்தில் திருநங்கைகள் அதிகமாக வருகிறார்கள். சிலர் தகாத செயல்கள் செய்வதால் தெருக்கூத்துக்கான மதிப்பு குறைகிற மாதிரி இருக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக, கரூரில் வேளாளர் சமூகம் இருந்தால், அவர்களே ஒரு குழுவாக உருவாக்கிக் கொள்வார்கள்; மற்ற சமூகத்தை அதில் சேர்த்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். முன்பு இரண்டு அல்லது மூன்று குழுக்கள் இருக்கும் — மேல் சாதியில் இரண்டு குழு, கீழ் சாதியில் ஒரு குழு இருக்கும். பிற்காலத்தில் மக்களுக்கு தெருக்கூத்தில் ஈடுபாடு இல்லாமல் இருப்பதால், மற்ற சாதியினரோ, கதை தெரிந்தவர்களோ ஒன்றாகச் சேர்ந்து குழு அமைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

திருவிழா

ஆண்டில் 365 நாட்களில் பெரும்பாலும் 200 நாட்கள் தெருக்கூத்து இருக்கும். அதில் எல்லாத் திருவிழாக்களிலும் தெருக்கூத்து இருக்கும். மாரியம்மன், தேர்த்திருவிழா, நல்லதங்காள் திருவிழா, கன்னியம்மார், செல்லியம்மன் போன்ற திருவிழாக்களில் தெருக்கூத்து நடத்தப்படுகின்றன. கருப்பசாமி போன்ற ஆண் தெய்வத்திற்கும், சிறு தெய்வங்களுக்கும் பெரும்பாலும் தெருக்கூத்து நடைபெறும். ஆண் மற்றும் பெண் இரண்டு தெய்வங்களுக்கும் தெருக்கூத்து நடைபெறும். இறப்பு சடங்குகளிலும் தெருக்கூத்து வைப்பார்கள். காதணி விழாவிலும் தெருக்கூத்து வைப்பார்கள். கன்னியம்மாரில் காதணி விழா நடைபெறும்போது, வசதியான குடும்பமாக இருந்தால் இது போன்ற தெருக்கூத்துக் கலைஞரைக் கூப்பிட்டு, ஏழு கன்னியின் கதைகளை நடத்தித் தருவார்கள்.

சிறு தெய்வங்களான செல்லியம்மன், மாரியம்மன், கருப்பசாமி, பெரியநாயகி, அங்காள பரமேஸ்வரி, கன்னியம்மார் கதைகள், நல்லத்தங்காள், ரேணுகா சாமரம், உடல் மாரியம்மன் பிறப்பு போன்றவை சிறு தெய்வ வழிபாட்டில் வரும் சாமி கதைகள். ஆண் தெய்வங்களான கருப்பன்னசாமி கதை, மதுரை வீரன் சாமி கதைகளுக்கு ஏற்ப நடத்துவதும் உண்டு. முருகன், வள்ளி, கந்தபுராணத்தில் வரும் கதைகளை வைத்தும் தெருக்கூத்து நடத்துவார்கள். இறப்பில் துக்கமான கதைகள் — கர்ண மோட்சம், பம்பரவாகன சண்டை போன்ற துக்கமான கதைகளை இறப்பு சடங்குகளில் வைப்பார்கள்.

காமாட்டி (மாசி மாதத்தில்) மண்ணால் இரண்டு சிலைகளை — ஆண் மற்றும் பெண் சிலை — செய்து, அதில் மாவு, பயிர் வகைகள் எல்லாம் படைத்து, அங்கே தெருக்கூத்து வைப்பார்கள். காமாட்டியின் போது திரைப்படக் காட்சிகளும் வைப்பார்கள்; வசதிகள் அதிகமாக இருந்தால் சிலர் ஆடல், பாடல் நிகழ்ச்சிகளும் வைப்பார்கள். சிறு தெய்வங்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், திருகுமதி அம்மன், முருகன், சிவன், பார்வதி, பெருமாள் போன்ற பெரு தெய்வங்களுக்கும் தெருக்கூத்து வைப்பார்கள். பெருமாள் கோவிலில் கிருஷ்ணரின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, கிருஷ்ணரைப் பற்றிய கதைகள் எல்லாம் அங்கு வைப்பார்கள்.

நாட்கள்

தெருக்கூத்து ஆறு மாதங்கள் நடைபெறும் — மாசி மாதம் முதல் ஆடி மாதம் வரை தெருக்கூத்துகள் அதிகமாக இருக்கும். ஆவணி மாதத்தில் குறைவாக இருக்கும். புரட்டாசியில் முடிந்துவிடும். திருவிழாக்கள் நடக்கும் நேரத்தில் தெருக்கூத்து அதிகமாக இருக்கும்; அப்புறம் இறப்பு நிகழ்ச்சிகளிலும் காணப்படும்; அதற்குப் பிறகு அவ்வப்போது நிகழ்ச்சி இருக்கும்.

இசை அமைப்பு

இரண்டு மெட்டு வகைகள் உண்டு — வடக்கத்தி மெட்டு, தெற்கத்து மெட்டு. வடக்கத்தி மெட்டில் கட்டை ஐந்து; கட்டையில் பாடும்போது ஏழு கட்டை வரை பாடுவார்கள் குத்துப் பாட்டு. தெற்கத்து மெட்டு 2, 2½, 1½ என மெல்லிசை மாதிரி சன்னமாக வரும்.

தாளம்

பெரும்பாலும் 32 தாளங்கள் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. 5 அல்லது 6 தாளங்கள் தான் பயன்படுத்துகிறார்கள். 32 தாளங்களுக்கும் ஒவ்வொரு தாளத்திற்கும் ஒரு பெயர் உண்டு. ரூபகம், ஆதி, ஏகதாளம் ஆகியவை அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படும். இசைக்கருவி — குழல்.

32 தாளங்கள்

1. துருவ தாள வகைகள் – 5
1. துருவ திஸ்ரம்
2. துருவ சதுஸ்ரம்
3. துருவ கண்டம்
4. துருவ மிஸ்ரம்
5. துருவ சங்கீர்ணம்
2. மட்டிய தாள வகைகள் – 5
6. மட்டிய திஸ்ரம்
7. மட்டிய சதுஸ்ரம்
8. மட்டிய கண்டம்
9. மட்டிய மிஸ்ரம்
10. மட்டிய சங்கீர்ணம்
3. ரூபக தாள வகைகள் – 5
11. ரூபக திஸ்ரம்
12. ரூபக சதுஸ்ரம்
13. ரூபக கண்டம்
14. ரூபக மிஸ்ரம்
15. ரூபக சங்கீர்ணம்
4. ஜம்பை தாள வகைகள் – 5
16. ஜம்பை திஸ்ரம்
17. ஜம்பை சதுஸ்ரம்
18. ஜம்பை கண்டம்
19. ஜம்பை மிஸ்ரம்
20. ஜம்பை சங்கீர்ணம்
5. திரிபுடை தாள வகைகள் – 4
21. திரிபுடை திஸ்ரம்
22. திரிபுடை சதுஸ்ரம் – ஆதி தாளம்
23. திரிபுடை கண்டம்
24. திரிபுடை மிஸ்ரம்
6. அட தாள வகைகள் – 4
25. அட திஸ்ரம்
26. அட சதுஸ்ரம்
27. அட கண்டம்
28. அட மிஸ்ரம்
7. ஏக தாள வகைகள் – 4
29. ஏக திஸ்ரம்
30. ஏக சதுஸ்ரம்
31. ஏக கண்டம்
32. ஏக மிஸ்ரம்

திசைகள்

வடக்கு: *(திருவண்ணாமலை, உளுந்தூர்பேட்டை, விழுப்புரம், காஞ்சிபுரம்)*

மேற்கு: *(கோவை, சேலம், கரூர், கிருஷ்ணகிரி, தருமபுரி, நாமக்கல், ஈரோடு)*

கிழக்கு–தெற்கு: கடலூர், பண்ருட்டி, விருத்தாசலம், அரியலூர், பெரம்பலூர் ஆகிய திசைகளில் தெருக்கூத்துகள் நடைபெறுகின்றன.

முடிவுரை

தெருக்கூத்து என்பது வெறும் பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சி அல்ல. அது தமிழரின் பாரம்பரியம், பண்பாடு மற்றும் வாழ்வியல் மதிப்புகளின் உயிருள்ள வெளிப்பாடு. பல நூற்றாண்டுகளாக நம் முன்னோர்களிடமிருந்து தொடர்ந்து வரும் இக்கலை, எளிய மக்களுக்கு இதிகாசங்களையும் நீதி நெறிகளையும் கொண்டு சேர்த்த சமூகக் கல்விக்கூடமாக விளங்கியது. நவீன பொழுதுபோக்கு ஊடகங்கள் வளர்ந்துவிட்ட இன்றைய காலத்திலும், தெருக்கூத்து போன்ற பாரம்பரியக் கலைகளைப் பாதுகாப்பது நம் அனைவரின் கடமை. ஏனெனில், இவைதான் நம் வேர்களை நமக்கு நினைவூட்டி, தமிழ் பண்பாட்டு அடையாளத்தைக் காக்கும் கவசங்களாகத் திகழ்கின்றன. தெருக்கூத்தைக் காப்பது என்பது தமிழ் பண்பாட்டையே காப்பதற்குச் சமம்.

பெயர் : சாரதி

கல்வி : முதுகலை

பாலினம் : ஆண்

ஊர் : கள்ளக்குறிச்சி

தொழில் : தெருக்கூத்து கலைஞன்

துணை நூற்பட்டியல்

1. தமிழக நாட்டுப்புறவியல் கட்டுரைகள், பேராசிரியர் முனைவர் பெ.சுப்பிரமணியன், வெளியீடு: காவ்யா, முதற்பதிப்பு, 2009
2. நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுகள், டாக்டர் ஆறு.இராமநாதன், முதற்பதிப்பு _டிசம்பர் 1986, வெளியீடு :மணிவாசகர் பதிப்பகத்தின் வெள்ளிவிழா
3. நாட்டுப்புற இலக்கிய வரலாறு, சு.சண்முகசுந்தரம், முதற்பதிப்பு _டிசம்பர் 1980, வெளியீடு மணிவாசகர் நூலகம்

References

1. *Subramanian, Dr. P. Tamil Nadu Folk Studies Articles, Publisher: Kavya, First Edition: 2009*
2. *Ramanathan, Dr. A., Folk Studies Research , Publisher: Manivasagar Pathippagam - Silver Jubilee Publication, First Edition: December 1986*
3. *Shanmugasundaram, S. History of Folk Literature, Publisher: Manivasagar Library First Edition: December 1980*

Cite this Article in English

Pradeepa.T, Jothimani R "Therukoothu Traditions of the Kallakurichi Region" *MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.3 Issue 2, July 2026, pp. 15-22*

முள்ளுக் குறும்பர் பழங்குடி மக்களின் வாழ்வியல் விழுமியங்கள்

The Lifestyle Values of the Mullu Kurumba Tribal People

4

பிரஷிலா.சு, தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர் -641006

Prashila.S, Department of Tamil, Sri Ramakrishna college of Arts & Science – 641006

ORCID ID:https://orcid.org/0009-0008-1238-8619

DOI: 10.5281/zenodo.21735757

Abstract

A society's 'kinship systems' and 'values of living' play a pivotal role in determining its civilizational maturity and cultural stability. Regardless of the extent of technological advancement in human civilization, it is social norms that bind a community together, preventing its disintegration. Even amidst the intense impact of modern globalization, industrialization, and urbanization, the fact that the Mullu Kurumbas of the Western Ghats have preserved their traditional family structures and clan norms intact is a phenomenon of great anthropological interest. Furthermore, this study highlights how their life-cycle rituals—spanning from birth to death—transcend mere ceremony to function as social instruments that renew the duties and rights shared among kin. The significance of this study lies in documenting—in written form—the oral traditions and social norms of an ancient tribe that are otherwise fading away in the relentless flow of time. Understanding the way of life of the Mullu Kurumbas—who continue to thrive as a crime-free, autonomous community under the guidance of their village head, known as the 'Mooppan' is essential.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

ஒரு சமூகத்தின் நாகரிக முதிர்ச்சியையும், அதன் பண்பாட்டு நிலைத்தன்மையையும் தீர்மானிப்பதில் அச்சமூகத்தின் 'உறவுமுறை' மற்றும் 'வாழ்வியல் விழுமியங்கள்' ஆகிய இரண்டும் மிக முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. மனித நாகரிகம் எவ்வளவுதான் தொழில்நுட்ப ரீதியாக வளர்ச்சியடைந்தாலும், ஒரு குழுவைச் சிதையாமல் பிணைத்து வைத்திருப்பது அவர்களின் சமூக விதிகளே ஆகும். தற்கால நவீன உலகமயமாக்கல், தொழில்மயமாக்கல் மற்றும் நகரமயமாக்கலின் தீவிரத் தாக்கத்திற்கு மத்தியிலும், மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் முள்ளுக்குறும்பர்கள் தங்களின் பாரம்பரியக் குடும்ப அமைப்பையும், குல விதிகளையும் சிதையாமல் பாதுகாத்து வருவது மானிடவியல் நோக்கில் ஆச்சரியமளிக்கும் ஒரு நிகழ்வாகும்.மேலும், பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலான இவர்களின் வாழ்வியல் சடங்குகள் எவ்வாறு வெறும் சடங்குகளாக மட்டும் நின்றுவிடாமல், உறவினர்களுக்கு இடையேயான கடமைகளையும், உரிமைகளையும் புதுப்பிக்கும் சமூகக் கருவிகளாகச் செயல்படுகின்றன என்பதையும் இந்த ஆய்வு வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகிறது. இவ்வாய்வின் முக்கியத்துவம் என்பது, கால வெள்ளத்தில் மறைந்து வரும் ஒரு தொல்மூத்த பழங்குடியினரின் வாய்மொழி மரபுகளையும், சமூகக் கட்டுப்பாடுகளையும் எழுத்துவடிவில் ஆவணப்படுத்துவதில் அடங்கியுள்ளது. 'மூப்பன்' எனப்படும் ஊர்த் தலைவரின் வழிகாட்டுதலில் இன்றும் குற்றங்களற்ற தன்னாட்சிச் சமூகமாக விளங்கும் முள்ளுக்குறும்பர்களின் வாழ்வியலை

அறிந்துகொள்வது மிகவும் அவசியமாகும்.

Keywords: முள்ளுக்குறும்பர், பாடி, சடங்கு, வழிபாடு, குடி, *MulluKurumbar, settlement, ritual, worship, clan*.

முன்னுரை

முள்ளுக்குறும்பர்கள் என்பவர்கள் இந்தியாவின் தென்பகுதியான மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைப்பகுதிகளில் வாழும் தொல்மூத்த பழங்குடியின சமூகத்தினர் ஆவர். இவர்கள் தங்களின் பிரத்யேக மொழி, பண்பாடு, வாழ்வியல் நெறிகள் மற்றும் சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் மூலம் நவீனச் சமூகத்திலிருந்து தங்களை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றனர். அந்த வகையில், தென்னிந்தியாவின் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைத்தொடர்களில், குறிப்பாகத் தமிழ்நாடு, கேரளா மற்றும் கர்நாடகா ஆகிய மூன்று மாநிலங்களின் எல்லைகள் சந்திக்கும் நீலகிரி மலைத்தொடர் மற்றும் வயநாடு பீடபூமிப் பகுதிகளில் வாழும் 'முள்ளுக் குறும்பர்கள்' தனித்துவமிக்க ஒரு பழங்குடிச் சமூகத்தினர் ஆவர். புவியியல் ரீதியாக இவர்கள் காடுகளும், மலைகளும், நீர்நிலைகளும் சூழ்ந்த இயற்கை எழில் கொஞ்சும் சூழலில், தங்களின் பாரம்பரிய வாழ்விடங்களான 'பாடி' எனப்படும் கிராமங்களில் குழுக்களாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். தமிழ்நாட்டின் நீலகிரி மாவட்டத்தில் உள்ள பந்தலூர், கூடலூர் வட்டங்களிலும், கேரளாவின் வயநாடு மாவட்டத்தில் உள்ள சுல்தான் பத்தேரி, மானந்தவாடி, கல்பட்டா போன்ற பகுதிகளிலும் இவர்களின் மக்கள் தொகை செறிந்து காணப்படுகிறது.

முள்ளுக்குறும்பர் பெயர்க்காரணம் மற்றும் மொழி

'குறும்பர்' என்ற சொல்லுக்குக் 'குறும்பு' ஆடு மேய்த்தல், காடு சார்ந்த தொழில் அல்லது குறுகிய நிலப்பரப்பில் வாழ்வோர் என்று பொருள் கூறுவர். எனினும், நீலகிரிப் பகுதியில் வாழும் இதர குறும்பர் பிரிவினரிடமிருந்து ஜேனு குறும்பர், காட்டு நாயக்கர், ஊராளி குறும்பர், பெட்ட குறும்பர் இவர்கள் தங்களை முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு மேம்பட்ட சமூகமாக அடையாளப்படுத்துகின்றனர். பாரம்பரியமாக இவர்கள் வில், அம்பு எய்வதில் மிகச் சிறந்த வேட்டைச் சமூகமாகத் திகழ்ந்தனர். 'முள்' போன்ற கூர்மையான இரும்பு முனையைக் கொண்ட அம்புகளைப் பயன்படுத்தி வேட்டையாடியதால், இவர்கள் 'முள்ளுக் குறும்பர்' என்று அழைக்கப்படலாயினர் என்பது பொதுவான கருத்தாகும். இவர்களின் பேச்சுமொழி 'கோத்தர பாஷை' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த, தமிழும் மலையாளமும் கலந்த ஒரு பிரத்யேக வடிவமாகும். இவற்றுக்கெனத் தனி எழுத்து வடிவம் இல்லை என்றாலும், தலைமுறை தலைமுறையாக வாய்மொழி இலக்கியங்கள் மூலம் இவர்களின் மொழி கடத்தப்பட்டு வருகிறது.

சமூகக் கட்டமைப்பு

முள்ளுக் குறும்பர்களின் சமூகம் என்பது மிகவும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட, கடுமையான கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்ட ஒரு சமூக அமைப்பாகும். இவர்களின் சமூகக் கட்டமைப்பு மனித உறவுகளையும், அதிகாரப் பகிர்வையும் மிகத் துல்லியமாக வரையறுத்துள்ளது.முள்ளுக்குறும்பர் சமூகத்தின் மிக முக்கியமான, தவிர்க்க முடியாத அடிப்படை அலகு 'குடி' என்று அழைக்கப்படும் உள்-குல அமைப்பாகும். இவர்களிடையே பாரம்பரியமாக நான்கு முதன்மைக் குடிகள் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு தனிநபரின் 'குடி' அடையாளமும் அவரின் பிறப்பின் அடிப்படையில், தந்தை வழியிலேயே தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட குடியைச் சேர்ந்தவர்கள் அனைவரும் ஒரே ரத்தக் காரணியைக் கொண்ட சகோதர-சகோதரிகளாகக் கருதப்படுகிறார்கள். இதன் காரணமாக, ஒரே குடிக்குள் திருமணம் செய்வது கடுமையான சமூகக் குற்றமாகக் கருதப்படுகிறது. அவர்கள் எப்போதும் தங்களின் குடிக்கு வெளியேயுள்ள மற்ற மூன்று குடிகளிலிருந்து மட்டுமே மணமகன்

அல்லது மணமகளைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

இல்லறமும் குடும்ப அமைப்பும்

பாரம்பரியமாக முள்ளுக் குறும்பர்களிடையே கூட்டுக்குடும்ப முறை நிலவி வந்த போதிலும், தற்காலப் பொருளாதாரச் சூழல் காரணமாக தனிக்குடும்ப முறையே பரவலாகக் காணப்படுகிறது. திருமணமாகிச் சிறிது காலத்திலேயே மகன்கள் தங்களின் மனைவியருடன் பெற்றோரின் வீட்டிற்கு அருகிலேயே தனியாக ஒரு வீட்டைக் (பாடி) கட்டிக்கொண்டு பிரிந்து செல்லும் வழக்கம் உள்ளது. இவர்கள் 'கணவர் வழி உறைவிட' முறையைப் பின்பற்றுகிறார்கள். அதாவது, திருமணத்திற்குப் பின் பெண் தன் கணவரின் கிராமத்திற்குச் சென்று வாழ வேண்டும். குடும்பத்தின் மூத்த ஆண் மகனே குடும்பத் தலைவராக (அச்சன்/அப்பன்) செயல்படுவார். குடும்பத்தின் பொருளாதார முடிவுகள், நில மேலாண்மை, திருமணப் பேச்சுவார்த்தைகள் மற்றும் குலச் சடங்குகளில் இவருடைய முடிவே இறுதியானது. எனினும், குடும்பத்தின் மூத்த பெண்களுக்குச் சடங்குசார் விவகாரங்களில் தகுந்த ஆலோசனைக் கூறும் அதிகாரமும் மரியாதையும் வழங்கப்படுகிறது

திருமணச் சடங்குகளில் உறவுகளின் பங்கு

முள்ளுக் குறும்பர்களின் திருமணச் சடங்குகள் பல நாட்கள் நடைபெறும் விமரிசையான நிகழ்வாகும். இதில் உறவினர்களின் பங்கு இன்றியமையாதது.மணமகனின் தந்தையும், அவரின் குடிப் பெரியவர்களும், தாய்மாமனும் மணமகள் வீட்டிற்குச் சென்று முறைப்படி பெண் கேட்க வேண்டும். திருமணத்தின் போது மணமகனுக்கு அவனது தாய்மாமனே புது ஆடைகளை வழங்கி வாழ்த்துவார். மணமகள் கழுத்தில் தாலி கட்டும் போது, மணமகனின் சகோதரி (நாத்தனார்) மணமகளுக்குப் பின்னால் நின்று சடங்குகளைச் செய்ய வேண்டும். மணமகன் வீட்டார் மணமகள் வீட்டாருக்குப் 'பரிசப் பணம்' மற்றும் தானியங்களை வழங்க வேண்டும். இது பெண்ணின் உழைப்பிற்கும், அவளை வளர்த்த குடும்பத்திற்கும் செய்யும் நன்றிக்கடனைக் குறிக்கிறது.

வாழ்வியல் சடங்குகளும் உறவுகளின் பிணைப்பும்

மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலான ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் முள்ளுக் குறும்பர்கள் சடங்குகள் மூலம் புனிதப்படுத்துகின்றனர். இச்சடங்குகள் அனைத்தும் உறவினர்களை ஒன்றிணைக்கும் சமூகக் கருவிகளாகச் செயல்படுகின்றன. "மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலான ஒவ்வொரு காலகட்டத்தையும் முறைப்படுத்துவதே சடங்குகள். சடங்குகள் என்பவை ஒரு சமுதாயத்தின் கூட்டு மனநிலையின் வெளிப்பாடு, அவை மனிதனைத் தனிமைப்படுத்தாமல் சமூகத்தோடு பிணைத்து வைக்கின்றன." டாக்டர் சு. சக்திவேல், 'நாட்டுப்புறவியல்',ப.எண்-185.ஒரு குடும்பத்தில் குழந்தை பிறக்கும் போது, அந்தக் குடும்பத்திற்கும் அவர்களின் குடியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் குறிப்பிட்ட நாட்கள் 'தீட்டு' கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. இக்காலத்தில் உறவினர்கள் அவர்களுக்குத் தேவையான உணவு மற்றும் உதவிகளைச் செய்வார்கள். தீட்டுக் கழிப்புச் சடங்கிற்குப் பின்னரே குழந்தை சமூகத்திற்குள் அனுமதிக்கப்படும்.குழந்தையின் ஐந்தாவது அல்லது ஏழாவது வயதில் காதுகுத்தும் சடங்கு நடைபெறும். இச்சடங்கில் குழந்தையை அவனது தாய்மாமன் தன் மடியில் அமர வைக்க வேண்டும். அவரே குழந்தைக்கு முதன்முதலில் தங்க அல்லது வெள்ளி வளையங்களைக் காதில் அணிவிப்பார்.

பூப்படைதல் சடங்கு

பெண் குழந்தைகள் பருவம் எய்தும்போது, அது இச்சமூகத்தில் பெரிய விழாவாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.பருவம் எய்திய பெண் கிராமத்தின் பொது இடத்திலோ அல்லது வீட்டின்

ஒரு பகுதியிலோ தனிமைப்படுத்தப்பட்டு, 'தீட்டுப் பாடி'யில் வைக்கப்படுவாள்.இக்காலத்தில் கிராமத்து மூத்த பெண்களும், அவளது அத்தைகளும் அவளுக்குத் தேவையான உணவை வழங்கி, பழங்குடிப் பெண்களுக்கான ஒழுக்க நெறிமுறைகளையும், வாழ்வியல் ரகசியங்களையும் கற்றுத் தருவார்கள். இறுதி நாளில் தாய்மாமன் கொண்டு வரும் புனித நீரைக் கொண்டு நீராட்டப்பட்டு, அவள் குடும்பத்தினருடன் சேர்க்கப்படுவாள்.

இறப்புச் சடங்குகள்

முள்ளுக் குறும்பர்களின் மரணச் சடங்குகள் மிகவும் விரிவானவை. ஒரு நபர் இறந்துவிட்டால், ஒட்டுமொத்தப் பாடியும் தங்களின் அன்றாட வேலைகளை நிறுத்திவிட்டு மரண வீட்டில் கூடிவிடுவர். இறந்த உடலைக் குளிப்பாட்டுவது முதல் சுடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் செல்வது வரை அனைத்தையும் இறந்தவரின் குடியைச் சேர்ந்த ஆண்களே செய்வர். "இறந்தவர்களின் ஆற்றல் வாழ்கின்ற மக்களுக்கு நன்மை தருவதாகக் கருதி, முன்னோர்களை வழிபாடு செய்தனர். தன் குலத்தின் முன்னோர்களில் சிறந்து விளங்கியவர்களையும், குல மக்களுக்காக உயிர் தியாகம் செய்தவர்களையும் தெய்வமாகப் பாவித்து வணங்கி வழிபட்ட வீரயுக காலகட்டத்தின் எச்சமே இன்று குலதெய்வ வழிபாடாக இருக்கின்றது." டாக்டர் சு. சக்திவேல், நாட்டுப்புறவியல்,ப.எண்-224.இறந்த முன்னோர்களின் ஆன்மாக்கள் தங்களின் பாடியிலேயே தங்கி, தங்களைக் காப்பதாக இவர்கள் நம்புகின்றனர். இதற்காக ஆண்டுதோறும் முன்னோர் வழிபாடு உறவினர்கள் முன்னிலையில் நடத்தப்படுகிறது.

இயற்கை வழிபாடு

முள்ளுக் குறும்பர்கள் இயற்கையைத் தங்களின் தாயாகக் கருதுகின்றனர். காடுகளும், மரங்களும், விலங்குகளும் இவர்களின் வாழ்வோடு பிணைக்கப்பட்டுள்ளன.காட்டில் இருந்து தங்களுக்குத் தேவையான கிழங்குகள், தேன், விறகு ஆகியவற்றை மட்டுமே சேகரிப்பார்கள். காட்டைச் சேதப்படுத்துவதோ, தேவையின்றி மரங்களை வெட்டுவதோ இவர்களிடம் பெரும் பாவமாகக் கருதப்படுகிறது.பாரம்பரியமாக வேட்டைச் சமூகமாக இருந்த போதிலும், குட்டி ஈன்ற விலங்குகளையோ, கர்பமாக இருக்கும் விலங்குகளையோ இவர்கள் வேட்டையாட மாட்டார்கள். வேட்டையாடுதல் என்பது இவர்களுக்கு ஒரு பொழுதுபோக்கோ அல்லது வணிகமோ அல்ல, அது அவர்களின் உயிர்வாழ்விற்கான கூட்டு உழைப்பு மட்டுமே. தங்களின் நிலங்களில் விவசாயம் செய்யும் போது, கூலிக்கு ஆட்களை வைக்கும் வழக்கம் இவர்களிடம் பாரம்பரியமாக இல்லை. கிராமத்தில் உள்ள அனைத்துக் குடும்பத்தினரும் ஆளுக்கு ஒரு நாள் வீதம் பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவர் நிலத்தில் உழைப்பைப் பகிர்ந்துகொள்வர். வேட்டையாடி வரும் விலங்கின் இறைச்சியை வேட்டையாடிய நபர் மட்டுமே தனியாக எடுத்துச் செல்ல முடியாது. கிராமத்தின் 'மூப்பன்' முன்னிலையில், வேட்டையில் கலந்துகொண்ட அனைத்துக் குடும்பங்களுக்கும், வேட்டைக்கு வர முடியாத முதியவர்கள் மற்றும் விதவைகளின் குடும்பங்களுக்கும் சமமாகப் பகிர்ந்து அளிக்கப்பட்ட பின்னரே எஞ்சிய பகுதியை அவர்கள் பயன்படுத்துவர்.

பெண்களின் சமூக அந்தஸ்து

பல பழங்குடிச் சமூகங்களில் பெண்கள் ஒடுக்கப்படும் நிலையில், முள்ளுக் குறும்பர் சமூகத்தில் பெண்களுக்கு மிக உயரிய சமூக மதிப்பு வழங்கப்படுகிறது.குடும்பப் பொருளாதாரம் மற்றும் சேமிப்பில் பெண்களின் முடிவுகளுக்கு ஆண்கள் மதிப்பளிக்கின்றனர்.குலதெய்வ வழிபாடுகள் மற்றும் பண்டிகைகளின் போது, குடும்பத்தின் மூத்த பெண்களுக்கு 'சடங்குச் சோறு' சமைக்கும் பிரத்யேக உரிமை உண்டு. பெண்களைக் கொடுமைப்படுத்துவதோ அல்லது வரதட்சணை கேட்பதோ இச்சமூகத்தில் இல்லை. திருமணத்தின் போது மணமகன் வீடே மணமகள் வீட்டிற்குப் 'பரிசம்'

கொடுக்க வேண்டும் என்பது பெண்களின் உழைப்பிற்கு வழங்கப்படும் அங்கீகாரமாகும்.

மூப்பன்

ஒவ்வொரு முள்ளுக் குறும்பர் கிராமத்திற்கும் 'மூப்பன்' எனப்படும் ஊர்த் தலைவரே மிக உயர்ந்த சமூக மற்றும் அரசியல் அதிகாரப் பதவியில் இருப்பார். இப்பதவி பொதுவாகப் பாரம்பரியமாக (வாரிசு அடிப்படையில்) அல்லது சமூகப் பெரியவர்களால் தகுதியின் அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது. கிராமத்தில் ஏற்படும் எல்லைப் பிரச்சனைகள், குடும்பச் சண்டைகள், மற்றும் சமூக ஒழுக்க மீறல்களை விசாரித்துத் தீர்ப்பு வழங்கும் முதன்மை நீதிபதியாக மூப்பன் செயல்படுகிறார். ஊரின் பொதுவான திருவிழாக்கள் மற்றும் வழிபாடுகள் மூப்பனின் அனுமதி மற்றும் முன்னிலையிலேயே தொடங்கும்.மூப்பன் தனிச்சையாக எந்த முடிவையும் எடுப்பதில்லை. அவருக்கு ஆலோசனைக் கூற கிராமத்தின் ஒவ்வொரு குடியிலிருந்தும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மூத்த மற்றும் அனுபவம் வாய்ந்த ஆண்களைக் கொண்ட ஒரு 'பெரியவர்கள் குழு' இருக்கும்.இக்குழுவினர் கிராமத்தின் பாரம்பரிய விதிகளையும் கலாச்சார விழுமியங்களையும் பாதுகாக்கும் பொறுப்பைக் கொண்டுள்ளனர். சமூகக் கட்டுப்பாட்டை மீறுபவர்களுக்கு உதாரணமாக, குல விதியை மீறித் ஒரே குடிக்குள் திருமணம் செய்தல் அல்லது சமூகக் குற்றங்கள் செய்தல் அபராதம் விதிப்பது அல்லது சமூக விலக்கம் செய்வது போன்ற கடுமையான முடிவுகளை மூப்பனும் இக்குழுவும் இணைந்தே எடுக்கின்றனர்.

காலமாற்றமும் தற்போதைய நிலையும்

அரசின் வனக் கொள்கைகள் மற்றும் காடழிப்பு காரணமாக, முள்ளுக் குறும்பர்களின் பாரம்பரிய வேட்டையாடுதல் மற்றும் காடு சார்ந்த பொருளாதாரம் முற்றிலும் முடக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால், இவர்கள் தங்களின் வாழ்வாதாரத்திற்காகத் தேயிலைத் தோட்டங்கள் மற்றும் காபித் தோட்டங்களில் தினக்கூலித் தொழிலாளர்களாக மாற வேண்டிய கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். இது அவர்களின் கூட்டு உழைப்பு என்னும் விழுமியத்தைச் சற்றே சிதைத்துள்ளது.நவீனக் கல்வி இவர்களின் இளைய தலைமுறையினரிடம் பெரும் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியுள்ளது. பலர் பள்ளிகள் மற்றும் கல்லூரிகளுக்குச் சென்று அரசு மற்றும் தனியார் வேலைகளில் அமரத் தொடங்கியுள்ளனர். நகரமயமாக்கல் காரணமாகப் பாரம்பரிய 'பாடி'களை விட்டு வெளியேறி நகரங்களில் குடியேறும் போக்கு அதிகரித்துள்ளது. இதனால், முள்ளுக் குறும்பர் மொழி பேசுபவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து, மலையாளம் மற்றும் தமிழின் ஆதிக்கம் அதிகரித்து வருகிறது.

முடிவுரை

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் பிறந்து, இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்து வரும் முள்ளுக் குறும்பர் பழங்குடியினர், மனித நாகரிகத்தின் தொடக்கக் கால விழுமியங்களின் வாழும் சாட்சிகள் ஆவர். இவர்களின் தனித்துவமான உறவுமுறைக் கட்டமைப்பும், கூட்டு வாழ்வின் மகத்துவமும் இன்றும் இவர்களை ஒரு தன்னாட்சி மிக்கச் சமூகமாக வாழ வைக்கிறது.இருப்பினும், நவீன உலகத்தின் அச்சுறுத்தல்களிலிருந்து இத்தகைய தொல்மூத்த குடிகளின் மொழியையும், தனித்துவமான கலைகளையும், சமூக விழுமியங்களையும் ஆவணப்படுத்திப் பாதுகாப்பது மானிடவியலாளர்களின் கடமை மட்டுமல்ல, ஒட்டுமொத்த மனிதச் சமூகத்தின் வரலாற்றுப் பொறுப்பாகும். இவர்களின் வாழ்வியல் விழுமியங்களை மதித்து, அவர்களின் வாழ்வாதாரத்தை உறுதி செய்வதன் மூலமே இந்தியாவின் பன்முகத்தன்மையை நாம் நிலைநிறுத்த முடியும்.

துணைநூற் பட்டியல்

1. குறும்பர்களின் உறவுமுறை ,முனைவர் தா. இராபர்ட் சத்திய சோசப், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் (2001).
2. மக்கள் வாழ்வில் மந்திரச் சடங்குகள், ஞானசேகரன். தே, 2009,நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி லிட்41 – பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,சென்னை – 600 098.
3. மந்திரவாதமும் போலித்தனங்களும், ஞானசேகரன். தே, 2018,நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி லிட் 41 – பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை – 600 098,
4. பண்பாட்டு மானுடவியல், பக்தவத்சல பாரதி, அடையாள பதிப்பகம், 2018,1205/1, கருப்பூர் சாலை, புத்தாநத்தம், திருச்சி – 10,

Refrences

1. *Kurumbargalin uravumurai, Dr.T.Robert Sathya Joseph, Tamil Virtural University, Thanjaavur, 2001*
2. *Makkal Vaalvil Manthirach Sadangugal, Gnasekaran.T, 2009, New Senchury Book House.Pvt 41-P, Citko Industrial Estate, Ambathur, Chennai – 600098.*
3. *Manthiravathamum Polithanangalum Gnasekaran.T, 2018, New Senchury Book House.Pvt 41-P, Citko Industrial Estate, Ambathur, Chennai – 600098.*
4. *Panpaatu Maanudaviyal, Bakthavachala Barathi, Adayala Pathipagam, 2018, 1205/1, Karupur Saalai, Puthaantham, Trichy – 10*

Cite this Article in English

Prashila.S "The Lifestyle Values of the Mullu Kurumba Tribal People" *MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.3 Issue 2, July 2026, pp. 23-28*

குறிஞ்சித் திணையில் உணவு முறைகள்

5

Kurinjith Thinaiyil Unavumuraigal

பிரேம்குமார். ரா, தமிழ்த்துறை ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
(பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது) , திருவானைக்கோவில், திருச்சி-05

Premkumar.R, Department Of Tamil, Srimad Andavan Arts and Science College (Autonomous)
(Affiliated to Bharathidasan University), Thiruvanaikovil, Trichy-05

DOI: 10.5281/zenodo.21735785

Abstract

People You Living Land For the environment As appropriate Them Biology Set up They take.This Since ancient times To this day In progress Containing Natural Series It is happening. Kurinji, Mullai, Marutham, Weaving, Milk That Five types Land Life and Association In literature Let's see..Among these Deserted Rough Part of.Here Robbers It happens..This is it. In the area Living People's As a profession It has been explained.. Their Land As per nature People too Their Career Methods Created They took For This Best Example.That In category Kurinji Land People Mountain Dependent In areas Hunting,Honey collection,Millet Sowing,Those Guarding Like Career Depends on,Mullai Land Bishops,Cowherds Goat,Cows Herding,Milk,Yogurt,Buttermilk,Butter Production Doing Like Career Depends on,Marutham,Weaving Land Dependent People respectively Ploughing Career Depends on Fishing, Sales, you Placement Like Career Depends on Them Life Set up Have.Among these Every Land People too Their According to the land Diets Set up Have.That In category Kurinji Land People's Food About In detail It highlights

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மக்கள் தாங்கள் வாழ்கின்ற நிலச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு தம் வாழ்வியலை அமைத்துக் கொள்கின்றனர். இது பண்டைக்காலந்தொட்டு இன்றுவரைக்கும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இயற்கையான தொடர் நிகழ்வாகும். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று ஐவகை நில வாழ்வியலையும் சங்க இலக்கியங்களில் பார்க்கலாம். இவற்றுள் பாலையானது கரடுமுரடான பகுதியாகும். இங்கு வழிப்பறிகள் நடைபெறுவதுண்டு. இதுதான் அப்பகுதியில் வாழ்கின்ற மக்களின் தொழிலாக விளங்கியுள்ளது. தங்களின் நிலத் தன்மைக்கேற்றவாறே மக்களும் தங்களின் தொழில் முறைகளை உருவாக்கிக் கொண்டனர் என்பதற்கு இது சிறந்த உதாரணமாகும். அந்த வகையில் குறிஞ்சி நில மக்கள் மலை சார்ந்த பகுதிகளில் வேட்டையாடுதல், தேனெடுத்தல், தினை விதைத்தல், அவற்றைக் காத்தல் போன்ற தொழில் சார்ந்தும், முல்லை நில ஆயர்கள், கோவலர்கள் ஆடு, மாடுகளை மேய்த்தல், பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய் உற்பத்தி செய்தல் போன்ற தொழில் சார்ந்தும், மருதம், நெய்தல் நிலம் சார்ந்த மக்கள் முறையே உழவுத் தொழில் சார்ந்தும் மீன்பிடித்தல், விற்றல், உனங்க வைத்தல் போன்ற தொழில் சார்ந்தும் தம் வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டுள்ளனர். இவற்றுள் ஒவ்வொரு நில மக்களும் தங்கள் நிலத்திற்கேற்றவாறு உணவுமுறைகளை அமைத்துக் கொண்டுள்ளனர். அந்த வகையில் குறிஞ்சி நில மக்களின் உணவு பற்றி விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது

Keywords: *Kurinjithinai, food, millet flour, rice, customs, குறிஞ்சித்திணை, உணவு, தினை மாவு, ஐவனநெல், அரிசி, பழக்க வழக்கம்.*

முன்னுரை

பண்டைய தமிழர்களின் உணவு முறைகள் மிகவும் இயற்கை சார்ந்ததாகவும், நிலப்பரப்புக்கு ஏற்றதாகவும் அமைந்து இருந்தது. தமிழர்கள் சுவைமிக்க உணவுப் பொருள்களைச் சமைப்பதில் திறன் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் வாழ்ந்த நிலத்திற்கேற்ப உணவு வகைகள் மாறுபட்டன. காய்கறிகளோடு இறைச்சி உணவும் விரும்பி உண்ணப்பட்டது. பலவகையான மது வகைகளையும் விரும்பி அருந்தினர். மன்னர்கள் இரவலர்க்கு அளித்த விருந்துகளில் பெரிதும் புலால் உணவே பரிமாறப்பட்டதாக தமிழ் இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றது. பண்டைய தமிழர்களின் உணவு முறையை ஆழமாகப் பார்க்கும்போது, அது வெறும் பசியாறும் முறையாக மட்டும் இல்லாமல் வாழ்க்கை முறை, மருத்துவம், சமூக மரபு, விவசாயம், காலநிலை ஆகியவற்றுடன் இணைந்த ஒரு பண்பாட்டு மரபாக இருந்ததை அறிய முடிகிறது. ஆகையால் தமிழ் இலக்கியங்களில் தமிழர் உணவு முறைகள் குறித்த கருத்தாக்கங்கள் குறிஞ்சித்திணையில் எவ்வாறு இடம் பெற்றுள்ளது என்பதை விளக்கும் முகமாக இப்பகுதி அமைகிறது.

குறிஞ்சி நில மக்களின் உணவு

குறிஞ்சி நில மக்கள் மலை மற்றும் காடுகளில் கிடைக்கக்கூடிய உணவுகளை உண்டனர். தேன், கிழங்கு, பலா, மா, மூங்கில் அரிசி, கள், ஊன், தினை முதலான உணவுகளை உண்டனர். இவர்களுடைய உணவுமுறை உணவு சேகரிப்பில் பகுத்தவாறே அமைந்துள்ளது. அவை, இயற்கை உணவு,வேட்டை உணவு ,உற்பத்தி உணவு என்ற முறையில் பகுக்கலாம்.

தேன், கிழங்கு, தசை நிறைந்த பெரிய பெட்டிகளை உடைய சிறிய கண்ணினைக் கொண்ட பன்றியின், பழுதாயினவற்றை நீக்கிய தசையையும், மற்றுமுள்ள தசைகளோடு நிரம்பிய வட்டிகளையும் உடையராய்க் கானவர், தம்முள் பொருதுபட்ட யானையின் கொம்புகளைக் காவு மரமாகக் கொண்டு, தாம் கொண்டு வந்த பொருள்களை அவற்றில் தொங்கவிட்டுச் சுமந்து வருவர். (மலைபடு.145-157) இவ்வுணவுகளை மக்கள் உண்ட முறையை பச்சை உணவு , சமைத்த உணவு என இரண்டு வகைகளில் வகைப்படுத்தி உண்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

பச்சை உணவு

தேன், கிழங்கு, மா, பலா, தினைமாவு போன்ற இயற்கை உணவுகள் சமைக்கப்படாமல் உண்ணக்கூடியவை. அவற்றைச் சங்ககால மக்கள் பதப்படுத்தி உண்டுள்ளனர். குரங்குகள் கிழித்து உண்டதால் பிளவுபட்ட முழவு போன்ற பலாப்பழம், வில்லையுடைய குறவர்க்குச் சில நாளைக்கு வைத்திருந்து உண்ணும் உணவாக இருந்துள்ளது என்பதை ஐங்குறுநூறு பின்வருமாறு எடுத்து இயம்புகிறது. ''குறமகள் தினை மாவை உண்டு ஐவனநெல் பாதுகாப்பிற்குச் சென்றாள். (ஐங்.29) மேலும் தேனீக்களால் தேன் கசிந்து கற்குழிகளிலே வடிந்ததைக் குறவர்களுடைய பிள்ளைகள் வழித்து உண்டுள்ளனர். (அகம்.168) மாவடு சமைக்காமல் உண்ணக்கூடிய உணவாக இருந்துள்ளது. (ஐங்.22) இப்பொருட்களிலிருந்து பதப்படுத்தித் தயாரிக்கப்பட்டக் கள் சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கையில் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளது.

கள்

சங்ககால மக்களுள் பெரும்பான்மையோர் கள் குடிக்கும் பழக்கம் கொண்டவர்களாக இருந்துள்ளனர். கள் பலவிதப் பொருட்களில் இருந்து தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. தங்களுக்கு வேண்டிய

கள்ளைத் தாங்களே தயாரித்தும், கள் விற்கும் மகளிரிடம் சென்று வாங்கியும் குடித்துள்ளனர். இத்தகைய கள் தயாரிக்கும் முறை குறித்தும் அவை ஏற்படுத்தும் மயக்கம் குறித்தும் பல பாடல்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. அத்தகைய காட்சி அகநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது.

“என்ஆ வதுகொல் தானே-முன்றில்,
தேன்தேர் சுவைய, திரள்அரை, மாஅத்து,
கோடைக்கு ஊழ்த்த, கமழ்நறுந் தீம்கனி,
புயிர்ப்புறப் பலவின் எதிர்ச்சுளை அளைஇ,
இறாலொடு கலந்த, வண்டுமூசு, அரியல்
நெடுங்கண் ஆடு அமைப் பழுநி, கடுந்திறல்
பாம்புக் கடுப்பு அன்ன தோப்பி வான்கோட்டுக்
கடவுள் ஓங்குவரைக்கு ஓக்கி, குறவர்,
முறித்தழை மகளிர் மடுப்ப, மாந்தி
அடுக்கல் ஏனல் இரும்புனம் மறந்துழி” **(அகம்.348:1-10)**

இப்பாடலில், தழையாடை அணிந்த பெண் கள்ளைக் கொடுக்க, அதை அருந்திவிட்டுத் தினைப்புனம் காத்தலையே மறந்துவிட்டான் கானவன் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றன. இத்தகைய கள்ளின் மயக்கம் ஆண்களுக்கு மட்டுமல்ல குறமகளுக்கும் உரியது என்பதை,

“செம் பொறி அரக்கின் வட்டு நா வடிக்கும்
விளையாடு இன் நகை அழுங்கா, பால் மடுத்து,
அலையா, உலவை ஓச்சி, சில கிளையாக்
குன்றக் குறவனொடு குறு நொடி பயிற்றும்
துணை நன்கு உடையள், மடந்தை” **(நற்.341:2-6)**

என்ற பாடல் வரிகளும், குறமகள் கள் குடித்து மரக்கிளைகளை ஓச்சி, கையால் சிறு நெடி பயிற்றி அங்கும் இங்குமாக அலைந்ததைக் கூறுகின்றன. குறிஞ்சிநில மக்களின் வாழ்வியலோடு கலந்திருக்கின்ற தெய்வத்திற்கும் கள் படைக்கப்பட்டுள்ளது என்ற செய்தி இடம்பெற்றுள்ளதை காணமுடிகிறது.

குறிஞ்சி நில மக்கள் வாழ்வில் கள் முக்கிய இடம்பெற்றுள்ளது. இவர்கள் வேட்டையில் பெற்ற வெற்றியைக் கொண்டாடும் போதும், விழாவின் போதும், சடங்கின் போதும் கள்ளைக் குடித்துள்ளனர். தன்னை நாடிவந்த விருந்தினர்களுக்கும் கள்ளைக் கொடுத்துள்ளனர். குறிஞ்சி நில மக்கள் கள்ளினைத் தயாரிக்கப் பழம், தேன், மூங்கில் நெல் ஆகிய பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். கள்ளினைத் தயாரிக்க மூங்கிலால் ஆன குழாயினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அம்மூங்கில் குழாய் அமை, வேய் என்ற பெயர்களால் சுட்டப்பட்டுள்ளது. மூங்கில் குழாயில் நாட்பட்டு அடைத்து வைத்தக் கள் தோப்பிக் கள் என்றழைக்கப்பட்டுள்ளது. தேறல் (புறம்.129:1-3), நறவு (நற்.276:8-10) என்ற பெயர்களும் கள்ளிற்கு உண்டு. வேய் எனும் மூங்கிற் குழாயினுள் தேனால் செய்த தேறல் என்னும் கள்ளினைப் பதப்படுத்தி அருந்தியுள்ளனர். இதனை,

“வேய்ப் பெயல் விளையுள் தேக்கட் தேறல்
குறைவு இன்று பருகி, நறவு மகிழ்ந்து” **(மலைபடு.171-172)**

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

கள் குடிக்கப் பாரியின் பறம்புமலையில் பனங்குடை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (நற்.253). குறமகள், புள்ளிகளையுடைய அரக்கினால் செய்யப்பட்ட வட்டுச்சாடியின் நாவிலிருந்து ஊற்றப்பட்டக் கள்ளினை மகிழ்ச்சியுடன் அருந்தியுள்ளாள். (நற்.341) ஆகவே, குறிஞ்சிநில மக்கள் கள்ளினைக் குடிக்கப் பனங்குடை, வட்டு, மூங்கில் குழாய் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி இருப்பதை அறியமுடிகிறது.

சமைத்த உணவு

வேட்டையில் கிடைத்த இறைச்சியை நெருப்பில் சுட்டும், பானையிலிட்டுச் சமைத்தும் உண்டுள்ளனர். வெண்மையான கொழுப்புடைய உணவு (அகம்.132) தீ மூட்டும் நுட்பம் அறிந்த கானவர்களால் (புறம்.247) சமைத்து உண்ணப்பட்டுள்ளது. உணவு சமைக்கும் பணியைப் பெரும்பான்மையாகப் பெண்களும் சில நேரங்களில் ஆண்களும் செய்துள்ளனர். ஆண்களும் சமைத்துள்ளனர். பெண்கள் அடுப்பு மூட்டி இறைச்சி முதலானவற்றைச் சமைத்துள்ளனர். ஆண்கள் அவைகளை நெருப்பில் வாட்டி உண்ணும் முறையைப் பின்பற்றியுள்ளனர். ஆண்கள் இறைச்சியைச் சுட்டு உண்ணுவதைப் பாலைத்திணைப் பாடல்களிலும், பாணர் முதலான கலைஞர்களுக்குச் சுட்ட இறைச்சி கொடுக்கப்பட்டதைப் புறப்பாடல்களிலும் காணமுடிகிறது.

அருவி நீரில் அடித்து வரப்பட்ட பலாப்பழத்தின் கொட்டையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மாவையும், புளியம்பழத்தின் புளிப்பையும், உலையாக வார்த்த மோருக்கு அளவாகக் கலந்து, மூங்கில் வளர்ந்து முற்றிய நெல்லரிசியை, மலைச் சாரல்களில் மணம் வீசும்படி துழாவிச் சமைத்த சோற்றினை

“வருவிசை தவிர்த்த கடமான் கொழுங்குறை,
முளவுமாத் தொலைச்சிய பைந்நிணப் பிளவை,
பிணவுநாய் முடிக்கிய தடியொடு விரைஇ,
வெண்புடைக் கொண்ட துய்த்தலைப் பழனின்
இன் புளிக் கலந்து மா மோர் ஆக,
கழை வளர் நெல்லின் அரி, உலை ஊழத்து,
வழை அமல் சாரல் கமழத் துழைஇ,
நறுமலர் அணிந்த நாறுஇரு முச்சிக்
குறமகள் ஆக்கிய வால் அவிழ் வல்சி” **(மலைபடு.175-183)**

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

செம்புற்றின் ஈயலை, இனிய மோரோடு கூட்டிச் சமைத்த புளிங்கறியை உடைத்துப் பாரி நாடு என்கிறது கீழ்வரும் புறநானூற்றுப் பாடல்.

“செம் புற்று ஈயரின் இன் அளைப் புளித்து;
மென் தினை யாணர்த்து; நந்தும் கொல்லோ” **(புறம்.119:3-4)**

புதுவரவாகிய தினையை உண்பதற்காக மானிறைச்சி சமைத்த புலால் நாறும் பானையைக் கழுவாதே, மரையாவைக் கறந்த நுரைகொண்ட இனிய பாலை உலைநீராக வார்த்து ஏற்றி, சந்தன விறகால் எரியூட்டித் தினையைச் சமைத்துள்ளனர். கூதாளியால் அழகுபெற்ற மலைமல்லிகை

நாறும் முற்றத்திடத்து, வாழையின் இலையிலே, பலருடன் பகுத்து உண்ணுவர். (புறம்.168) சமைப்பதற்குச் சந்தனம், அகில் முதலான மரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சந்தன விறகால் தீமூட்டிச் சமைக்கப்பட்ட ஊன் கலந்த சோற்றைத் தம்முடைய சுற்றத்தாருடன் உண்டு ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்துள்ளனர் .(அகம்.172) இவர்கள் பிற நிலம் சார்ந்த மக்களுக்கும் பாகுபாடின்றி ஆட்டிறைச்சியுடன் நெய் கலந்து வெண்மையான சோற்றில் வெள்ளெலியின் சூட்டிறைச்சியைச் சேர்த்து நிறைய தருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது

குறிஞ்சி நில மக்கள் உணவை சமைத்தும், பச்சையாகவும் தம்முடன் வாழும் மக்களுக்குப் பகிர்ந்து அளித்துள்ளனர். பிற பகுதியில் இருந்து மக்கள் வந்தாலும் அவர்களுக்கும் உணவைப் பகிர்ந்து கொடுத்துள்ளனர். கானவர் தங்களால் கொல்லப்பட்ட யானையின் கொம்பினைக் காவு மரமாகக் கொண்டு தேன், கிழங்கு, பன்றியின் பழுதடைந்த தசையை நீக்கிப் பிற தசைகள் ஆகியவற்றைச் சுமந்து தங்களது சிறு குடிக்குக் கொண்டு வருவர். இப்பொருட்களை எடுத்துச் செல்லப் பனை ஓலையால் செய்யப்பட்ட வட்டிகையைப் பயன்படுத்தினர். அவ்வாறு கொண்டுவரப்பட்ட உணவைத் தம் சுற்றத்தாருடன் பகிர்ந்து உண்பர். தம்மை நாடி வருவோர்க்கும் கொடுப்பர். இதனை,

“மணஇல் கமழும் மாமலைச் சாரல்
தேனினர், கிழங்கினர், ஊன்ஆர் வட்டியர்,
சிறுகட் பன்றிப் பழுதுளி போக்கி,
பொருதுதொலை யானைக் கோடு சீர் ஆக
தூவொடு மலிந்த காய கானவர்” **(மலைபடு.151-155)**

என்ற பாடல் வரிகளால் அறியலாம். இனக்குழு வாழ்க்கையில் பகிர்வு அல்லது பங்கீடு முக்கியமான பண்பாட்டுக் கூறாக விளங்கியிருப்பதையும் இதனால் அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

குறிஞ்சி நில மக்கள் இயற்கையில் கிடைக்கின்ற உணவுகளைச் சமைக்காமலும் வேட்டையில் கிடைத்த மான், பன்றி போன்ற மாமிச உணவுகளைச் சமைத்தும் உண்டுள்ளனர். ஆண், பெண் இருபாலரும் கள் குடித்துள்ளனர். இத்தகைய கள்ளைத் தாங்களேத் தயாரித்தும், கள் விற்பவர்களிடம் சென்று வாங்கியும் குடித்துள்ளனர். உணவு சமைத்தலில் ஆண், பெண் இருவரும் பங்கு கொண்டுள்ளனர். அதே போல் தாம் வேட்டையாடிய உணவுகளைப் பங்கிட்டு உண்டுள்ளனர். இதனால் இனக்குழு வாழ்வில் பங்கிட்டு உண்ணுகின்ற முறை முக்கியமான பண்பாடாக விளங்குவதை அறிய முடிகின்றது. மேலும், குறிஞ்சி நில மக்களின் உணவு முறையினையும், உணவு உற்பத்தித் திறனையும் வரையறுப்பதாய் இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. *சங்க இலக்கியம் மூலமும் உரையும், புலியூர்க் கேசிகன் (உ.ஆ), சாரதா பதிப்பகம், சென்னை-14, முதற்பதிப்பு-2012.*
2. *பண்டைய தமிழரின் வாழ்வியல், கணபதி இளங்கோ, பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், இராயப்பேட்டை சென்னை-14, முதற்பதிப்பு-2014.*
3. *தமிழர் உணவு, பக்தவத்சல பாரதி, காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில்-01, முதற்பதிப்பு-2011*

References

1. *Sangam Literature, Puliyur Kesigan (Editor with Commentary) Saradha Publications, Chennai, First Edition, 2012.*

2. *The Lifestyle of the Ancient Tamils, Ganapathi Ilango, Paavai Publications, Chennai, First Edition, 2014.*

3. *Tamil Food Culture, Bhaktavatsala Bharathi. Kalachuvadu Publications, Nagercoil,First Edition, 2011.*

Cite this Article in English

Premkumar.R "**Kurinjith Thinaiyil Unavumuraigal**" *MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.3 Issue 2, July 2026, pp. 29-34*

பாச்சலூர் மக்களின் சமய சடங்குகள்;

Religious rituals of the people of Bachalur

6

[1]செந்தில்குமார். இரா, [2]மணிமேகலை.இர

[1]மீனாட்சி கல்வியல் கல்லூரி, திண்டுக்கல்,

[1,2]தமிழ்த்துறை, பி.எஸ்.ஜி கிருஷ்ணம்மாள் கல்லூரி பெண்கள், பீளமேடு, கோயம்புத்தூர்.

[1]Senthil Kumar.R, [2]Manimegalai.R

[1]Meenakshi B.Ed.,college, Dindigul.

[1,2]Department of Tamil, PSG Krishnamall college for women peelamedu Coimbatore.

ORCID : https://orcid.org/0009-0005-1093-2447

DOI: 10.5281/zenodo.21735858

Abstract

Located on the western slopes of the Kodaikanal range in Dindigul district, the village of Bachalur has a unique geographical environment and a cultural history that embraces tribal traditions. This article examines the religious rituals, worship of indigenous deities, nature and ancestor worship of the people of Bachalur from my own field research perspective and a sociological perspective. This article expands on how the religious life of these people is not limited to mere rituals, their agricultural life, relationship with forests, social control and communal living. This study also deeply analyzes the contribution of these rituals in restoring the indigenous identities of the hill people.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

திண்டுக்கல் மாவட்டம் கொடைக்கானல் மலைத்தொடரின் மேற்குச் சரிவில் அமைந்துள்ள பாச்சலூர் கிராமம், தனித்துவமான புவியியல் சூழலையும் பழங்குடி மரபுகளைத் தழுவிய பண்பாட்டு வரலாற்றையும் கொண்டுள்ளது. இக்கட்டுரை பாச்சலூர் மக்களின் சமயச் சடங்குகள், நாட்டார் தெய்வ வழிபாடு, இயற்கை மற்றும் மூதாதையர் வழிபாட்டு முறைகள் ஆகியவற்றை எனது சொந்தக் கள ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்திலும் சமூகவியல் பார்வையிலும் ஆராய்கிறது. இம்மக்களின் சமய வாழ்வு என்பது வெறும் சடங்குகளுடன் நின்றுவிடாமல், அவர்களின் விவசாய வாழ்க்கை, காடுகளுடனான உறவு, சமூகக் கட்டுப்பாடு மற்றும் கூட்டு வாழ்வியலோடு எவ்வாறு பின்னிப் பிணைந்துள்ளது என்பதை இக்கட்டுரை விரிவுபடுத்துகிறது. மலைவாழ் மக்களின் பூர்வகுடி அடையாளங்களை மீட்டெடுப்பதில் இவ்வழிபாட்டு முறைகள் எத்தகைய பங்களிப்பைச் செய்கின்றன என்பதையும் இவ்ஆய்வு ஆழமாக அலசுகிறது.

Keywords: பாச்சலூர், மலைவாழ் மக்கள், சமயச் சடங்குகள், நாட்டார் தெய்வ வழிபாடு, இயற்கை வழிபாடு, மூதாதையர் வழிபாடு, சமூக-பண்பாட்டு ஆய்வு, கள ஆய்வு.

முன்னுரை

மனித நாகரிகத்தின் தொடக்க காலம் முதலே மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையிலான உறவு சமய நம்பிக்கைகள் மற்றும் சடங்குகள் மூலமாகவே வெளிப்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. குறிப்பாக, மலைவாழ் மற்றும் கிராமப்புறச் சமூகங்களில் நிலவும் சடங்குகள் அந்தந்தப் பகுதியின் வாழ்வியலைப் புரிந்துகொள்ள உதவும் முக்கிய ஆவணங்களாக விளங்குகின்றன. பாச்சலூர் போன்ற மலைப்பகுதி கிராமங்களில் நவீன நாகரிகத்தின் தாக்கம் ஓரளவு நுழைந்திருந்தாலும், அவர்களின் பாரம்பரியச் சமயச் சடங்குகளும் வழிபாட்டு முறைகளும் மாறாமல் தொடர்கின்றன. இக்கட்டுரை பாச்சலூர் மக்களின் சமயச் சடங்குகளின் தன்மைகள், அவற்றின் சமூகப் பங்களிப்பு மற்றும் நடைமுறைகளை எனது சொந்தப் பார்வையில் ஆவணப்படுத்துகிறது. மலைகளின் அரவணைப்பில் வாழும் இம்மக்களின் ஆன்மீக வெளிப்பாடுகள் எவ்வாறு காலம்காலமாகத் தொடர்ந்து வருகின்றன என்பதை இக்கட்டுரை விரிவாகப் பேசுகிறது.

இயற்கையும் தெய்வக் கோட்பாடும்

மலைப்பகுதியில் வாழும் மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வைக் கொண்டுள்ளனர். இவர்களின் சமய நம்பிக்கையின் முதல் நிலை இயற்கையை வழிபடுவதாகும். ஊருக்கு அருகில் உள்ள பெரும் மரங்கள், அருவிகள், சுனைகள் மற்றும் குன்றுகள் தெய்வீக சக்தி கொண்டவையாகக் கருதப்பட்டு வணங்கப்படுகின்றன. மலை விவசாயத்தை நம்பியுள்ள இம்மக்கள், பருவமழை பொழியவும், விளைச்சல் செழிக்கவும் இயற்கைச் சக்திகளுக்கும் குன்றுகளுக்கும் சிறப்புப் பூஜைகள் செய்கின்றனர். காடுகளின் பாதுகாப்பைத் தங்களின் ஆன்மீகக் கடமையாகக் கருதும் இம்மக்களின் மரபுகள், இயற்கையைச் சிதைக்காமல் வாழ்ந்திடத் தூண்டும் உன்னத தத்துவத்தைக் கொண்டுள்ளன.1

நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டு முறைகள்

மக்களின் சமூகப் பாதுகாப்பையும் ஒழுங்கையும் நிலைநிறுத்துவதில் நாட்டார் தெய்வங்கள் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. அய்யனார், கருப்பசாமி, முத்தையா போன்ற ஆண் தெய்வங்களும், காளியம்மன், மாரியம்மன் போன்ற பெண் தெய்வங்களும் ஊரின் எல்லைக் காவல் தெய்வங்களாக வழிபடப்படுகின்றன. இக்கோயில்கள் பெரும்பாலும் பெரிய கட்டிட அமைப்புகளாக இல்லாமல், திறந்தவெளியில் மரங்களின் நிழலிலோ அல்லது எளிய கல் பீடங்களாகவோ காணப்படுகின்றன. இந்தத் தெய்வ வழிபாடுகள் சமூகத்தில் எவ்வித அநீதியும் நிகழாமல் காப்பதற்கான தார்மீகக் கட்டுப்பாடுகளாகச் செயல்படுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கிராமத் திருவிழாக்களும் சடங்குகளும்

ஆண்டுதோறும் குறிப்பிட்ட பருவங்களில் மக்களால் கிராமத் திருவிழாக்கள் கோலாகலமாக நடத்தப்படுகின்றன. திருவிழாக் காலங்களில் குடும்பங்கள் ஒன்றுகூடிப் பொங்கல் வைத்துப் படைப்பதும் கால்நடைச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதற்காகச் சிறப்புப் பூஜைகள் செய்வதும் வழக்கம். வேண்டுதல்கள் நிறைவேறும் போது கிடா வெட்டுதல் (ஆடு, கோழி பலி), மாவிளக்கு ஏற்றுதல், அக்ரகண்டம் மற்றும் அலகு குத்துதல் போன்ற தீவிர நேர்த்திக்ககடன்கள் செலுத்தப்படுகின்றன. பறை, உருமி, உடுக்கை போன்ற பாரம்பரிய இசைக் கருவிகளின் முழக்கத்துடன் சடங்குகள் நடத்தப்படுகின்றன.

மூதாதையர் வழிபாடும் மரபுகளும்

மக்களின் சமய நம்பிக்கைகளில் மூதாதையர்களை வழிபடும் வழக்கம் ஆழமாக வேரூன்றியுள்ளது. தங்கள் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வரும் முன்னோர்களைத் தெய்வமாகப் பாவித்து,

குறிப்பிட்ட குடும்ப விழாக்களின் போதும், பண்டிகைக் காலங்களிலும் அவர்களுக்குப் படையலிட்டு வழிபடும் மரபு இம்மக்களிடம் உயிர்ப்புடன் உள்ளது. தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடரும் இந்த உறவுமுறை, குடும்ப உறவுகளை வலுப்படுத்துவதோடு மட்டுமின்றி, மூதாதையர்களின் நினைவுகளைச் சமூகத்தின் ஆன்மீகச் சொத்தாகப் பேணிப் பாதுகாக்கவும் உதவுகிறது.

சமய சடங்குகளின் போது அருள்வந்து ஆடும் பூசாரிகள் அல்லது குறிசொல்பவர்கள் மூலம் மக்களின் குறைகளைக் கேட்டுத் தெய்வத்தின் வாக்காகத் தீர்வு சொல்லும் வழக்கம் மக்களிடம் இன்றளவும் நடைமுறையில் உள்ளது. கிராமத்தில் ஏற்படும் சிக்கல்கள், நோய்கள் மற்றும் இயற்கை இடர்பாடுகளுக்கான காரணங்களை இந்த அருள்வாக்கின் மூலமே கண்டறிந்து பரிகாரச் சடங்குகளைச் செய்கின்றனர். இந்த நம்பிக்கையானது மக்களின் உளவியல் ரீதியான பயத்தைப் போக்கி, சமூக ஒற்றுமையைப் பேண உதவியாக அமைகிறது.

விவசாயச் சடங்குகளும் பூமி பூஜையும்

விவசாயத்தையே முதன்மையாகக் கொண்டுள்ள பாச்சலூர் மக்களிடம் விதைப்பு மற்றும் அறுவடைக்காலச் சடங்குகள் மிக முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. புதியதாகப் பயிரிடும் முன் பூமித்தாயை வணங்கிச் செய்யப்படும் 'பூமி பூஜை' மற்றும் விளைச்சல் நன்முறையில் கிடைத்தவுடன் கிராமத்தின் சார்பாகச் செய்யப்படும் 'புதிய நெல் படையல்' சடங்குகள் இங்கு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன. இச்சடங்குகள் மனிதனுக்கும் நிலத்திற்கும் இடையிலான பொருளாதார மற்றும் ஆன்மீகப் பிணைப்பை வலுப்படுத்துகின்றன.

விலங்கு பலியும் நேர்த்திக்கடன்களும்

சமய வழிபாடுகளின் மிக முக்கியமான அங்கமாக நேர்த்திக்ககடன்களும் பலியிடும் முறைகளும் விளங்குகின்றன. தங்களின் கோரிக்கைகள் நிறைவேறியவுடன் குலதெய்வத்திற்குப் பொங்கல் வைத்து, கிடா வெட்டி (ஆடு அல்லது கோழி பலி) விருந்து படைக்கும் வழக்கம் பரவலாக உள்ளது. இந்த நிகழ்வு என்பது வெறும் சடங்கு மட்டுமல்லாமல், கிராமத்து மக்கள் அனைவரும் ஒன்றாகக் கூடி உணவைப் பகிர்ந்து உண்ணும் ஒரு சமூக உறவுப் பாலமாகவும் திகழ்கிறது.

நீர் நிலைகளும் நீரூற்று வழிபாடுகளும்

மலைப்பகுதியில் உள்ள சுனைகள், அருவிகள் மற்றும் ஓடைகள் வெறும் குடிநீர் ஆதாரங்களாக மட்டும் கருதப்படாமல், தெய்வங்கள் வசிக்கும் புனித இடங்களாகப் போற்றப்படுகின்றன. கோடைக் காலங்களிலும் வராத சுனைகளுக்குச் சிறப்புப் பூஜைகள் செய்து, நீர் வளம் பெருக வழிபாடுகள் நடத்துவது இம்மக்களின் வழக்கம். நீரைத் தெய்வமாக வணங்கும் இந்தச் சடங்கு, இயற்கைப் பாதுகாப்பின் அவசியத்தை உணர்த்தும் உயரிய மரபாக விளங்குகின்றது.

கன்னிமார் மற்றும் எல்லைச் சடங்குகள்

கிரகங்களின் தொல்லைகளையும் கிராமத்திற்குள் தீய சக்திகள் நுழைவதைத் தடுப்பதற்காகவும் கன்னிமார் தெய்வங்களுக்கும் எல்லைச் தெய்வங்களுக்கும் சிறப்புச் சடங்குகள் நடத்தப்படுகின்றன. கிராமத்தின் நான்கு எல்லைகளில் கற்சூலங்களை நட்டு, அவற்றுக்குச் சுண்ணம் பூசி, படையலிட்டு வழிபடும் வழக்கம் காலம்காலமாகத் தொடர்கிறது. இந்த எல்லைச் சடங்குகள் கிராமத்து மக்களை ஒரு சமூகமாக இணைப்பதிலும், பாதுகாப்பணர்வை உருவாக்குவதிலும் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன.3

தீச்சட்டியும் காவடி எடுக்கும் முறைகளும்

திருவிழாக் காலங்களில் பக்தர்கள் தங்கள் நேர்த்திக்ககடனைச் செலுத்துவதற்காகத் தீச்சட்டி எடுத்தல், பால்குடம் எடுத்தல் மற்றும் காவடி தூக்குதல் போன்ற வழிபாட்டு முறைகளைக் கடைபிடிக்கின்றனர். கடுமையான விரதமிருந்து செய்யும் இச்சடங்குகள், மனிதனின் மன உறுதியையும் ஆன்மீகச் சமநிலையையும் சோதிக்கும் நிகழ்வுகளாக அமைகின்றன. இந்தச் சடங்குகளில் சாதி வேறுபாடின்றி அனைத்து மக்களும் ஒன்றிணைந்து பங்கேற்பது பாச்சலூர் சமூகத்தின் சிறப்பம்சமாகும்.

பில்லி, சூனியம் மற்றும் மாந்திரீக நம்பிக்கைகள்

மலைவாழ் சமூகங்களில் நிலவும் பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளில் பில்லி, சூனியம், கண் திருஷ்டி மற்றும் பேய் பிசாது போன்றவற்றுக்கு எதிரான பாதுகாப்புச் சடங்குகளும் அடங்கும். கிராமத்தில் உள்ள நாட்டு வைத்தியர்கள் மற்றும் மந்திரவாதிகளின் உதவியோடு தீய சக்திகளை விரட்டச் செய்யப்படும் தாயத்து கட்டுதல், மந்திர நீர் தெளித்தல் போன்ற சடங்குகள் நடைமுறையில் உள்ளன. இவை மக்களின் உளவியல் ரீதியான பயத்தைப் போக்கும் பாரம்பரியச் சிகிச்சை முறைகளின் நீட்சியாகக் கருதப்படுகின்றன.

திருமணச் சடங்குகளும் குலதெய்வப் பங்கும்

மக்களின் திருமணச் சடங்குகள் வெறும் குடும்ப நிகழ்வாக இல்லாமல், குலதெய்வத்தின் அனுமதியுடனும் ஆசியுடனும் மட்டுமே தொடங்கப்படுகின்றன. புதிய தம்பதியினர் முதல்முறையாகக் குலதெய்வக் கோயிலுக்குச் சென்று பொங்கல் வைத்து வழிபடும் சடங்கு கட்டாயமான ஒன்றாகப் பின்பற்றப்படுகிறது. இந்தச் சடங்கின் மூலமாகத்தான் புதிய குடும்பம் சமூகத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு, குலதெய்வத்தின் வம்சாவளி வரிசையில் இணைக்கப்படுகிறது.

ஒரு குழந்தை குடும்பங்களில் பிறக்கும் போது, தீட்டு கழித்தல் மற்றும் குழந்தைக்குப் பெயர் சூட்டுதல் போன்ற சடங்குகள் குறிப்பிட்ட நாட்களில் நடத்தப்படுகின்றன. குழந்தை நலமுடன் வாழவும், குலதெய்வத்தின் அருள் கிடைக்கவும் காதணி விழா (காது குத்துதல்) சமயச் சடங்காகவே கோயில்களில் அல்லது வீட்டுக்கு அருகில் உள்ள குலதெய்வச் சன்னதிகளில் சிறப்பாகச் செய்யப்படுகிறது. இது குழந்தையைச் சமூகத்தின் உறுப்பினராக ஏற்றுக்கொள்வதற்கான முதல் ஆன்மீகச் சடங்காகும்.

இறப்பு மற்றும் இறுதிச் சடங்குகள்

மனிதனின் வாழ்வின் இறுதிக் கட்டமான இறப்பு நிகழ்வுகளில் பாச்சலூர் மக்கள் தங்களின் பாரம்பரியச் சடங்குகளைத் தவறாமல் பின்பற்றுகின்றனர். உடலை நல்லடக்கம் செய்யும் முறை மற்றும் இறந்தவர்களின் ஆன்மா சாந்தியடையச் செய்யப்படும் திதி மற்றும் படையல் சடங்குகள் மூதாதையர் வழிபாட்டின் நீட்சியாகக் கருதப்படுகின்றன. இறந்தவர்களின் உடமைகளை வைத்து வழிபடும் முறையும், அவர்களின் நினைவாகக் கல் நாட்டுவதுமான பழங்குடி மரபுகள் இங்கு இன்றும் உயிர்ப்புடன் உள்ளன.

மலை விவசாயத்திற்கு உழவு மாடுகளும், பாலுக்காக ஆடுகளும் பாச்சலூர் மக்களுக்கு முக்கியச் செல்வங்களாக விளங்குகின்றன. இக்கால்நடைகளுக்கு நோய் நொடிகள் வராமல் காக்கவும், அவைகளைப் பேணிக்காக்கவும் ‘மந்தை பூஜை’ மற்றும் ‘கிடா வெட்டும் சடங்கு’ ஆகியவை கிராமத்தின் சார்பாக நடத்தப்படுகின்றன. கால்நடைகளைத் தெய்வத்தின் சொத்தாகக் கருதி அவற்றை வழிபடும் இந்த வழக்கம் இம்மக்களின் பொருளாதார வாழ்வோடு சமயச் சடங்கு

எவ்வாறு இணைந்துள்ளது என்பதைக் காட்டுகிறது.

வேட்டைச் சடங்குகளும் வனத் தெய்வ வழிபாடும்

பழங்காலத்தில் காடுகளில் விலங்குகளை வேட்டையாடும் வழக்கம் இருந்தபோதிலும், தற்போது அத்தகைய மரபுகள் மாறி, காட்டின் தெய்வமான 'கருப்புசாமி' மற்றும் 'முத்துமுனீஸ்வரர்' ஆகியோருக்குச் செய்யப்படும் குறியீட்டு முறையிலான வேட்டைச் சடங்குகள் மட்டுமே எஞ்சியுள்ளன. காடுகளுக்குச் சென்று குறிப்பிட்ட மரங்களின் கீழ் அமர்ந்து வனத் தெய்வங்களை நினைத்துச் செய்யும் சிறப்புப் பூஜைகள் மூலமாக வன விலங்குகளிடமிருந்து பாதுகாப்புப் பெற முடியும் என்பது இவர்களின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையாகும்.

கிராமத்தில் கடுமையான வறட்சி, கொடிய நோய்கள் அல்லது பேரிடர்கள் ஏற்படும் போது, கிராம மக்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடிச் சிறப்புப் பரிகாரச் சடங்குகளைச் செய்கின்றனர். ஊர் எல்லையில் கூடிப் பொங்கல் வைத்து, பொசுங்கிப் போன கொப்பரைகளில் உணவு சமைத்துச் சாமிக்குப் படைத்து, ஊருக்குள் இருக்கும் தீமைகளை விரட்டும் 'கிராம சாந்தி' சடங்கு நடத்தப்படுகிறது. இது கூட்டு ஒற்றுமையை வலுப்படுத்தும் முக்கியச் சடங்காகும்.

புதுமனை புகுவிழா மற்றும் வாஸ்து சடங்குகள்

மக்கள் புதிய வீடுகளைக் கட்டிக்குடியேறும் போது, வாஸ்து முறைப்படி பூமி பூஜை செய்து, குலதெய்வத்தை நினைத்துச் சுவரில் மஞ்சள் குங்குமம் வைத்துச் சடங்குகள் நடத்துகின்றனர். புதிய வீட்டில் தீய சக்திகள் நுழையாமல் இருக்கவும், குடும்பம் செழிக்கவும் குடும்ப மூத்தவர்கள் மற்றும் பூசாரிகளின் மந்திர உச்சாடனங்களுடன் செய்யப்படும் இந்தச் சடங்கு இல்லற வாழ்வின் பாதுகாப்பாகக் கருதப்படுகிறது.

மழை பொய்த்துப் போகும் காலங்களில் பாச்சலூர் மக்கள் கூட்டு வழிபாட்டில் ஈடுபட்டு மழை வேண்டிச் சிறப்புச் சடங்குகளை நடத்துகின்றனர். ஊர் மக்கள் அனைவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து மலையின் உச்சிக்குச் சென்று அங்குள்ள சுனைகளில் நீரை ஊற்றி, வருண பகவானையும் இயற்கை தெய்வங்களையும் வேண்டிப் பாடி வழிபடுகின்றனர். இந்தச் சடங்கின் முடிவில் மழை பொழிவதாக இம்மக்கள் உறுதியாக நம்புகின்றனர்.

குளிர்காலச் சடங்குகளும் தீ மூட்டுதலும்

பனி மற்றும் குளிர்காலம் தீவிரமாக இருக்கும் மாதங்களில், பாச்சலூர் மக்கள் தங்களின் வீடுகளுக்கு முன்பும் சன்னதிகளுக்கு அருகிலும் பெரிய அளவிலான தீ மூட்டிச் சடங்குகளை நடத்துகின்றனர். இந்தத் தீ மூட்டுதல் சடங்கானது குளிர் தாக்கத்திலிருந்து தங்களைக் காத்துக்கொள்வதோடு மட்டுமல்லாமல், தீய சக்திகளையும் குளிரின் கொடூரத்தையும் விரட்டும் ஆன்மீகச் சடங்காகவும் பார்க்கப்படுகிறது.

தமிழர்களின் திருநாளான தைப்பொங்கலை பாச்சலூர் மக்கள் மலைச் சூழலுக்கே உரிய தனித்துவத்துடன் கொண்டாடுகின்றனர். புது அறுவடை நெல்லைக் கொண்டுவந்து பொங்கல் வைத்து, சூரிய பகவானுக்கும் பூமித் தாய்க்கும் நன்றி செலுத்தும் வகையில் இந்தச் சடங்கு அமைகிறது. உழைப்பின் பலனைக் கொண்டாடும் இத்திருவிழா சமயச் சடங்குகளின் உன்னத வெளிப்பாடாகும்.

பூசாரி மற்றும் காளியாட்டம் சார்ந்த சடங்குகள்

சமயச் சடங்குகளை முன்னின்று நடத்தும் பூசாரிகள் கடுமையான விரதங்களைக் கடைபிடித்துத்

தெய்வத்தின் சக்தியைத் தங்களுக்குள் பெற்றுக்கொள்வதாக நம்பப்படுகிறது. திருவிழாக் காலங்களில் பூசாரிகள் காளியாட்டம் மற்றும் ஆக்ரோசமான சடங்கு முறைகளைச் செய்து மக்களின் பயத்தைப் போக்கித் தெய்வத்தின் அருளை வெளிப்படுத்துகின்றனர். இந்தச் சடங்கு முறைகள் இம்மக்களின் ஆன்மீக நம்பிக்கையின் மையமாக விளங்குகின்றன.

மலைவாழ் சமூகத்தில் இளம் தலைமுறையினர் சமூகத்தின் ஆன்மீக நெறிமுறைகளைப் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் குறிப்பிட்ட பருவ வயதில் எளிய தீட்சை அல்லது காப்பு கட்டும் சடங்குகள் நடத்தப்படுகின்றன. குலதெய்வக் கோயில்களில் சிறுவர்களுக்குச் சிறு காப்புகள் கட்டி, பெரியவர்களின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுத் தரும் இச்சடங்கு, அவர்களைச் சமூகத்தின் பண்பாட்டுப் பொறுப்பாளர்களாக மாற்ற உதவுகிறது.

மலைச் சரிவுகளில் புதிய நிலங்களைத் திருத்திப் பயிரிடத் தொடங்கும் முன், நிலத்தில் உள்ள மறைந்திருக்கும் தீய சக்திகளை அகற்றவும், நிலம் செழிக்கவும் செய்யப்படும் சிறப்புச் சடங்காகும் இது. நிலத்தின் காவலாகக் கருதப்படும் முனிஸ்வரன் அல்லது கருப்பசாமிக்குச் சிறிய கல்லினை நட்டுச் செய்யும் இந்த வழிபாடு, நிலத்திற்கும் மனிதனுக்கும் இடையேயான பந்தத்தை வலுப்படுத்துகிறது.

தேன் எடுக்கும் சடங்கு மற்றும் வனத் தெய்வ வழிபாடு

காடுகளில் இயற்கையாகக் கிடைக்கும் தேனைச் சேகரிக்கச் செல்லும் முன்பு, மலைவாழ் மக்கள் காடுகளின் காவல் தெய்வத்திடம் அனுமதி கோரிச் சிறப்புப் பிரார்த்தனை செய்கின்றனர். காடுகளில் வண்டுகளின் தொல்லையிலிருந்து தப்பிக்கவும், ஆபத்துகளில் இருந்து காக்கவும் செய்யப்படும் இந்தத் தேன் எடுக்கும் சடங்கு பாரம்பரிய மரபின் ஒரு முக்கியப் பகுதியாகும்.

பெண்கள் தங்களின் குடும்ப நலனுக்காகவும், நோயற்ற வாழ்வுக்காகவும் குலதெய்வச் சன்னதிகளில் மாவிளக்கு ஏற்றி வழிபடும் வழக்கம் பாச்சலூர் மக்களிடம் பரவலாக உள்ளது. பச்சரிசி மாவு, வெல்லம் மற்றும் நெய் சேர்த்துச் செய்யப்படும் இந்த மாவிளக்கு வழிபாடானது குடும்பத்தின் அமைதியையும் செழிப்பையும் உறுதிப்படுத்தும் முக்கியமான சடங்காகும்.

ஆண்டுப் பெருந்திருவிழா மற்றும் ஊர்க்கூட்டுச் சடங்குகள்

ஆண்டுக்கு ஒருமுறை பாச்சலூர் கிராமத்தின் ஒட்டுமொத்த மக்கள் கூடி நடத்தும் பெருந்திருவிழா ஊரின் ஒற்றுமைக்குச் சான்றாகும். வெளியூர்களில் வசிக்கும் சொந்தக்காரர்கள் அனைவரும் இத்திருவிழாவிற்காக ஊருக்கு வந்து குலதெய்வத்தை வழிபடுவதுடன், கிராமத்தின் பொதுப் பிரச்சினைகளைப் பேசித் தீர்க்கும் சமூகக் கூட்டமாகவும் இச்சடங்கு காலம் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

முடிவுரை

மக்களின் சமய சடங்குகள் என்பவை வெறும் சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் மட்டுமல்ல. அவை அப்பகுதி மக்களின் கூட்டு மனசாட்சியை இணைக்கும் பிணைப்பாகவும், இயற்கையோடும் மூதாதையரோடும் இயைந்த வாழ்வியலைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் சாதனமாகவும் விளங்குகின்றன. நவீனமயமாக்கலின் தாக்கங்கள் பல பகுதிகளில் எதிரொலித்தாலும், பாச்சலூர் மக்கள் தங்களின் மூதாதையர் விட்டுச்சென்ற வழிபாட்டு முறைகளையும் நாட்டார் மரபுகளையும் இன்றும் தங்களின் அடையாளமாகப் பாதுகாத்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. எதிர்காலத்திலும் இம்மக்களின் பண்பாட்டு அடையாளங்கள் அழியாமல் தொடர இந்தச் சமயச் சடங்குகளே அடிப்படைக் காரணமாக அமைகின்றன.

வ.எண்	பெயர்	வயது	பாலினம்	முகவரி
1.	குப்புச்சாமி	50	ஆண்	பாச்சலூர்
2.	பரமேஸ்வரி	45	பெண்	பாச்சலூர்
3.	வசந்தி	40	பெண்	பாச்சலூர்
4.	ஈஸ்வரன்	56	ஆண்	பாச்சலூர்

துணைநூற்பட்டியல்

1. பக்தவச்சல பாரதி, 2000, நாட்டார் வழக்காற்றியல் கோட்பாடுகள், பாவைப் பதிப்பகம், சென்னை.

2. சு. சக்திவேல்,1990, நாட்டார் மக்கட் சடங்குகள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

Referecnces

1. *Bakthavatchala Bharathi. (2000). Naattaar Vazhakkaatriyal Kotpaadugal. Paavai Pathippagam, Chennai.*

2. *Satchivelu, Su. (1990). Naattaar Makkat Sadangal. Manivasagar Pathippagam, Chennai.*

Cite this Article in English

Senthil Kumar.R, Manimegalai.R "**Religious rituals of the people of Bachalur**" *MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.3 Issue 2, July 2026, pp. 35-41*

அழகர் கிள்ளைவிடு தூது நூலில் தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் கோட்பாடுகள்: ஓர் ஆய்வு

A Study on Tolkappiya Ceyyuliyal Principles in Alagar Killaividu Thoodu

7

சிவபாலன். ம, தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்- 641 006

Sivabalan.M, Department of Tamil, Sri Ramakrishna College of Arts and Science, Coimbatore – 641 006

ORCiD: https://orcid.org/0000-0002-3976-7706

DOI: 10.5281/zenodo.21736695

Abstract

This research paper presents a critical analysis of the application of 'Ceyyuliyal' (Poetic Principles) from the ancient Tamil grammatical treatise Tolkappiyam in the 17th-century Tamil devotional literature 'Alagar Killaividu Thoodu', authored by Palapattai Chokkanatha Pillai. The poem centers around a heroine who sends a parrot as a messenger to Lord Alagar (Vishnu) of Solaimalai to convey her longing, divine love, and distress of separation. The study investigates how classical Tolkappiyan prosodic components (Yappu, Thodai), thematic divisions (Thinai, Thurai), literary perspectives (Kootru, Ketpor), and rhetorical devices (Yamakam, Siledai, Uvamai) are harmonized within the framework of medieval Prabandham literature. The findings reveal that while strictly adhering to the rigorous structural metrics and rhythmic cadence (Seppalosai) of Venba meter, the work successfully fuses Akam (love/subjective) conventions with Puram (praise/objective) elements. It transforms romantic longing into a profound spiritual quest for union with the Divine. Ultimately, this research underscores the enduring relevance and structural versatility of Tolkappiyam's poetic theory in shaping later Tamil literary traditions.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

17-ஆம் நூற்றாண்டில் பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளையால் இயற்றப்பெற்ற 'அழகர் கிள்ளைவிடு தூது' எனும் பக்திப் பிரபந்த நூலில், தமிழின் பழம்பெரும் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தின் பொருளதிகாரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'செய்யுளியல்' கோட்பாடுகள் எவ்வாறு பயன்பாட்டில் கையாளப்பட்டுள்ளன என்பதை விரிவாக ஆராய்கிறது. சோலைமலை அழகராகிய திருமாலிடம் தலைவி ஒருத்தி தன் பிரிவாற்றாமையையும் தீராக் காதலையும் புலப்படுத்தி, கிளியினைத் தூதாக அனுப்புவதாக அமைந்த இந்நூலில், தொல்காப்பியர் வகுத்த யாப்பு, தொடை, திணை, துறை, கூற்று, கேட்போர், கைகோள் மற்றும் அணிநலன்கள் (யமகம், சிலேடை, உவமை, உருவகம், வினா அணி) ஆகியவற்றின் பயன்பாடுகள் நுணுக்கமாகப் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த வெண்பா யாப்பிலும், அதன்கண் அமையும் செப்பலோசையிலும் தொல்காப்பிய யாப்பிலக்கண மரபைப் பேணிக்காக்கும் அதே வேளையில், தலைவனின் அருட்பெருமை, அழகர் மலையின் எழில் மற்றும் பக்தியை அகப்பொருள் சட்டகத்திற்குள் பொருத்தி இறைவனை அடையத் துடிக்கும் ஆத்மார்த்தமான ஆன்மீக அனுபவமாக வெளிப்படுத்தும் பாங்கை இந்நூல் திறம்பட

புலப்படுத்துகிறது. தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் மரபுகள் பிற்காலச் சிற்றிலக்கிய வடிவங்களிலும் எவ்வாறு தடையின்றிப் பரிணமித்துத் திகழ்கின்றன என்பதை நிறுவுவதே இவ்வாய்வின் முதன்மை நோக்கமாகும்.

Keywords: *Tolkappiyam, Ceyyuliyal, Alagar Killaividu Thoodu, Palapattai Chokkanatha Pillai, Venba, Akam Literature, Devotional Literature,* தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், அழகர் கிள்ளைவிடு தூது, பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளை, வெண்பா, அகப்பொருள், பக்தி இலக்கியம்.

முன்னுரை

தமிழின் தொன்மைச் சிறப்பு மற்றும் இலக்கண இலக்கிய வளமை உலகோர் யாவரும் போற்றும் ஒன்றாகும். மொழியின் அமைப்பு, வாழ்வியல் நெறிகள் மற்றும் இலக்கியப் படைப்பிற்குரிய இலக்கண விதிகள் எனப் பன்னெடுங்காலத் தமிழ் மரபை வரையறுத்த தொல்காப்பியம், தமிழ் இலக்கண நூல்களின் முன்னோடியாகத் திகழ்கிறது. இந்நூலின் பொருளதிகாரத்தில் உள்ள 'செய்யுளியல்', செய்யுள் இயற்றுவதற்கான கோட்பாடுகளையும், அதன் பல்வேறு உறுப்புகளையும் மிக நுட்பமாக விவரிக்கிறது. தொல்காப்பியர் வகுத்தளித்த இக்கோட்பாடுகளே பிற்காலத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளுக்கும், இலக்கண நூல்களுக்கும் அடிப்படையாக அமைந்தன. இத்தகைய இலக்கண மரபுகளின் தொடர்ச்சியாகத் தமிழ் இலக்கியத்தில் தனித்துவமான இடத்தைப் பிடித்தவை பிரபந்த இலக்கியங்கள். அவற்றுள் தூது இலக்கியம், தலைவன் அல்லது தலைவி தங்கள் உள்ளத்து உணர்வுகளை மற்றொருவரிடம் கொண்டு சேர்க்க வேண்டி, ஒரு தூதுப்பொருளை அனுப்புவதாக அமைந்திருக்கும் தனித்தன்மை வாய்ந்த ஒரு வகையாகும். அன்னம், கிளி, மேகம், வண்டு, தென்றல் போன்ற அஃறிணைப் பொருட்களும், தோழி போன்ற மாந்தர்களும் தூதுப் பொருள்களாக அமைவதுண்டு. பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளை இயற்றிய "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" நூல், இத்தகைய தூது இலக்கிய வகையைச் சார்ந்தது. இது சைவ, வைணவ சமயங்களிடையே பக்தி இலக்கியங்கள் செழித்த 17 ஆம் நூற்றாண்டில் உருவான ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பக்திப் பிரபந்தமாகும். இந்நூலின் மையக்கரு, தலைவி ஒருத்தி, சோலைமலை அழகராகிய திருமாலிடம் தன் காதலைத் தெரிவித்து, தன்னை ஏற்றுக்கொண்டருள வேண்டி, ஒரு கிளியைத் தூது விடுப்பதாகும். தலைவியின் உள்ளத்து ஏக்கங்கள், அழகர் பெருமானின் திருவுருவச் சிறப்பு, அவரது அருட்பெருமை, சோலைமலையின் எழில்மிகு காட்சிகள், அங்கு நிகழும் திருவிழாக்கள் போன்ற பல அம்சங்களை கிளியிடம் எடுத்துரைத்து, அவற்றை அழகரிடம் எடுத்துச் சொல்லுமாறு வேண்டுவதாக நூல் விரிகிறது. இது அகப்பொருட் சுவையுடன் கூடிய பக்தி இலக்கியமாக அமைந்திருக்கிறது. இந்த ஆய்வின் நோக்கம், "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" நூலில் தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் கோட்பாடுகளான யாப்பு, பாவினம், அணிநலன்கள், திணை, துறை போன்ற கூறுகள் எவ்வாறு கையாளப்பட்டுள்ளன என்பதை ஆய்வு செய்வதாகும். இத்தகைய ஆய்வு, தொல்காப்பிய இலக்கண மரபுகள் பிற்கால இலக்கியங்களில் எவ்வாறு பின்பற்றப்பட்டன அல்லது நவீனப்படுத்தப்பட்டன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள ஒரு முக்கியப் பார்வையை அளிக்கும்.

தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் கோட்பாடுகள்: ஒரு கண்ணோட்டம்

தமிழின் மூத்த இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம், மொழியின் அமைப்பு, வாழ்வியல் நெறிகள் மற்றும் இலக்கியப் படைப்பிற்குரிய இலக்கண விதிகள் எனப் பன்னெடுங்காலத் தமிழ் மரபை வரையறுக்கும் அரிய கருவூலமாகும். இந்நூலின் பொருளதிகாரத்தின் ஒரு பகுதியான 'செய்யுளியல்', செய்யுள் இயற்றுவதற்கான கோட்பாடுகளையும், அதன் பல்வேறு உறுப்புகளையும் மிக நுட்பமாக விவரிக்கிறது. தொல்காப்பியர் வகுத்தளித்த இக்கோட்பாடுகளே பிற்காலத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளுக்கும், இலக்கண நூல்களுக்கும் அடிப்படையாக அமைந்தன. அழகர்

கிள்ளைவிடு தூது போன்ற பிற்கால இலக்கியங்கள் எவ்வாறு இக்கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றின அல்லது புதிய நெறிமுறைகளை உருவாக்கின என்பதைப் புரிந்துகொள்ள, தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் கோட்பாடுகளை முதலில் அறிவது இன்றியமையாதது.

தொல்காப்பியச் செய்யுளியல், செய்யுளின் அமைப்பைக் கீழ்க்கண்ட 26 உறுப்புகளாகப் பிரித்து விளக்குகிறது: 1. மாத்திரை, 2. எழுத்து, 3. அசை, 4. சீர், 5. தளை, 6. அடி, 7. யாப்பு, 8. மரபு, 9. துவக்கு (தொடை), 10. நோக்கு, 11. பா, 12. பாவின் இனம், 13. அளபு, 14. திணை, 15. களன், 16. காலம், 17. கலனை, 18. வகை, 19. எண்ணம், 20. பொருள், 21. கைகோள், 22. கூற்று, 23. கேட்போர், 24. இடம், 25. செயல், 26. காலம். இந்த 26 உறுப்புகளில், யாப்பு, பா, பாவின் இனம், தொடை, திணை, கைகோள், கூற்று, கேட்போர் போன்ற சில உறுப்புகள் "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" போன்ற இலக்கியங்களில் மிகத் தெளிவாக வெளிப்படும். குறிப்பாக, தூது இலக்கியம் என்பது அகப்பொருளோடு தொடர்புடையதால், திணை, கூற்று, கேட்போர், கைகோள் போன்ற அகப்பொருள் சார்ந்த கோட்பாடுகள் எவ்வாறு கையாளப்படுகின்றன என்பதையும், நூலின் யாப்பு வடிவமைப்பு, தொடை நயம், அணிகள் ஆகியவற்றில் தொல்காப்பியக் கோட்பாடுகள் எவ்வாறு செயல்படுகின்றன என்பதையும் ஆய்வு செய்வது உங்கள் கட்டுரையின் முக்கிய சாராம்சமாக அமையும்.

அழகர் கிள்ளைவிடு தூது: நூல் அறிமுகம் மற்றும் அமைப்பு

பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளை இயற்றிய "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" தூது இலக்கியப் பிரபந்த வகையைச் சார்ந்தது. இவர் 17 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவராகக் கருதப்படுகிறார். இந்நூலின் மையக்கரு, தலைவி ஒருத்தி, சோலைமலை அழகராகிய திருமாலிடம் தன் காதலையும் பிரிவாற்றாமையையும் கிளியைத் தூது விட்டுத் தெரிவிப்பதாகும். இது அகப்பொருட் சுவையுடன் கூடிய பக்தி இலக்கியமாக அமைந்துள்ளது. இந்நூல் வெண்பா யாப்பில் இயற்றப்பட்டுள்ளது. வெண்பாவின் தனிச்சிறப்பான செப்பலோசை, ஈற்றடி முச்சீர், வெண்டளைகள் போன்ற இலக்கணக் கட்டுப்பாடுகள் நூலில் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன. தூது இலக்கிய மரபுக்கு ஏற்ப, இந்நூலில் தலைவி, கிளி, தலைவன் (சோலைமலை அழகர்) ஆகிய மூவரும் முக்கியப் பாத்திரங்களாக அமைகின்றனர். தலைவி அழகர் மீது தீராக் காதல் கொண்டவளாகவும், தனது உணர்வுகளை கிளியின் மூலம் வெளிப்படுத்துபவளாகவும் இருக்கிறாள். கிளி, தலைவியின் உள்ளத்து உணர்வுகளை அழகரிடம் எடுத்துச் செல்லும் தூதுப்பொருளாகவும், பக்தி இலக்கியத்தில் பக்தனுக்கும் இறைவனுக்கும் இடையிலான இடைமுகமாகவும் உருவகப்படுத்தப்படுகிறது. அழகர், நூலின் பாட்டுடைத் தலைவனாகவும், தலைவியின் காதலுக்கும் பக்திக்கும் உரிய இலக்காகவும் சித்தரிக்கப்படுகிறார். அவரது சிறப்புகள், திருநாமங்கள், வீரம், அருட்குணங்கள் ஆகியவை கிளியின் வாயிலாக வர்ணிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது", ஒரு குறிப்பிட்ட யாப்பு அமைப்பில், ஒரு மையக் கருவை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தொல்காப்பிய அகப்பொருள் மரபுகளை பக்தி உணர்வுடன் இணைத்து எழுதப்பட்ட ஒரு இலக்கியமாகும்.

அழகர் கிள்ளைவிடு தூது நூலில் யாப்பு மற்றும் பாவினங்கள்

அழகர் கிள்ளைவிடு தூது நூலில் வெண்பா யாப்பு பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பது, தொல்காப்பியர் வகுத்த யாப்பு மரபின் தொடர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டுகிறது. வெண்பா என்பது தமிழ் யாப்பிலக்கணத்தில் மிகவும் கடினமானதும், கட்டுப்பாடுகள் மிக்கதுமான ஒரு பா வகையாகும். இந்நூல் வெண்பா யாப்பினால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. வெண்பாவின் தனிச்சிறப்பான செப்பலோசை (உரையாடுவது போன்ற ஓசை நயம்), ஈற்றடி முச்சீர், வெண்டளைகள் (இயற்சீர் வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை) போன்ற இலக்கண அம்சங்களை நூலாசிரியர் திறம்படப் பின்பற்றியுள்ளார்.

கிளி தூது விடுக்கும் பாணியில், தலைவி கிளியிடம் உரையாடுவது போன்ற இச்செப்பலோசை, தூது இலக்கியத்தின் கருப்பொருளுக்குப் பொருத்தமாக அமைகிறது. தொல்காப்பியம் பாக்களை வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என நான்காகப் பிரித்ததோடு, அவற்றின் இனங்களாகிய தாழிசை, துறை, விருத்தம் ஆகியவற்றையும் குறிப்பிடுகிறது. "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" நூல் வெண்பா யாப்பில் இயற்றப்பட்டுள்ளதால், அதில் வெண்பா இனங்களான வெண்தாழிசை, வெண்டுறை, வெளிவிருத்தம் ஆகியவற்றின் கூறுகள் இடம்பெற வாய்ப்புள்ளது. ஒரு தூது நூல் பெரும்பாலும் தொடர்நிலைச் செய்யுளாக அமைந்திருப்பதால், ஒரே மாதிரியான வெண்பா வடிவங்களிலேயே பெரும்பாலான பாடல்கள் அமைந்திருக்கும். நூலில் உள்ள வெண்பாக்களைப் பகுப்பாய்வு செய்யும்போது, நூலாசிரியர் வெண்பாவின் இலக்கணக் கட்டுப்பாடுகளை எவ்வளவு துல்லியமாகப் பின்பற்றியுள்ளார் என்பதையும், வெண்பாக்களில் இடையிடையே தாழிசை, துறை, விருத்தம் போன்ற வெண்பா இனங்களின் சாயல் காணப்படுகிறதா என்பதையும் ஆராயலாம். ஒவ்வொரு செய்யுளும் அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை ஆகிய யாப்பு உறுப்புகளின் இலக்கண விதிகளுக்குட்பட்டு, ஒரு குறிப்பிட்ட ஓசை நயத்துடன் இயற்றப்படுவது தொல்காப்பிய மரபு. இந்நூலில் வெண்பா யாப்பின் பயன்பாடு, தொல்காப்பிய மரபைப் பின்பற்றியதோடு, பிற்கால இலக்கியச் சூழலில் தூது இலக்கியத்திற்கே உரிய தனித்துவமான ஓசை நயத்தையும், கருப்பொருளையும் வெளிப்படுத்த உதவியுள்ளது.

அழகர் கிள்ளைவிடு தூது நூலில் அணிநலன்கள் மற்றும் சொல்லாட்சி

செய்யுளின் அழகுக்கும், பொருள் செறிவிற்கும் அணிகள் பெரிதும் உதவுகின்றன. இந்நூலில் தலைவியின் உணர்வுகளையும், கிளியின் சிறப்பையும், அழகர் பெருமானின் மாட்சியையும் வெளிப்படுத்தப் பல அணிகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. யமகம் மற்றும் சிலேடை அணிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதற்கான குறிப்புகள் உள்ளன. யமகம் (மடக்கணி) என்பது ஒரு செய்யுளில் பல அடிகளிலும் ஒரே சொல் பலமுறை வந்து, அச்செல் ஒவ்வோர் இடத்திலும் வெவ்வேறு பொருளைத் தருவதாகும். சிலேடை (இருபொருள் பட மொழிதல்) என்பது ஒரு சொல் அல்லது சொற்றொடர் ஒரே நேரத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பொருள்களைத் தருவதாகும். கிளிக்குரிய "அரி" போன்ற பெயர்களை திருமாலையும், கிளியையும் குறிக்கும் விதத்தில் அமைத்திருப்பது சிலேடை அணிக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். மேலும், தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் உவமை, உருவக அணிகளும் தலைவியின் பிரிவுத் துயரையும், அழகர் பெருமானின் சிறப்பையும் வருணிக்கப் பயன்பட்டுள்ளன. நூலில் "கிளிப்பிள்ளை சொன்னதைச் சொல்லும்", "யானை கூட விளாம்பழம்" போன்ற பழமொழிகள் எளிய நடையையும், உலகியல் உண்மையையும் சேர்க்கின்றன. அழகர் பெருமானின் திருவுருவச் சிறப்பு, சோலைமலையின் இயற்கை அழகு, கிளியின் இயல்புகள் போன்றவை மிக நுணுக்கமாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன. "உனக்குள்ள இரண்டு கை எனக்கு இல்லை; உனக்குள்ள இரண்டு சிறகு எனக்கு இல்லை. எனக்கும் உனக்கும் பேதம் இதுதான்" போன்ற வினா அணிகள், கிளியின் தனித்துவத்தைப் போற்றவும், கேள்விகள் மூலமாகப் பொருளை உணர்த்தவும் பயன்படுகின்றன. இத்தகைய அணிநலன்கள் நூலின் இலக்கிய அழகியலை உயர்த்துவதோடு, பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளையின் கவித்திறனையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

அழகர் கிள்ளைவிடு தூது நூலில் திணை, துறை மற்றும் அகப்பொருள்/புறப்பொருள் கூறுகள்

தொல்காப்பியம் வகுத்த திணை, துறை கோட்பாடுகள் தமிழ் இலக்கியத்தின் அகப்பொருள், புறப்பொருள் வாழ்வியல் கூறுகளை வரையறுக்கின்றன. "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" ஒரு பக்தி இலக்கியமாக இருப்பினும், அதன் தூதுப் பிரபந்தக் கட்டமைப்பு அகப்பொருள் மரபைப் பின்னணியாகக் கொண்டது. தலைவி தன் பிரிவாற்றாமையையும், காதலையும் அழகர் பெருமானிடம் கிளியின் மூலம் தூது விடுப்பது, தொல்காப்பியர் வகுத்த அகப்பொருள் மரபுகளில், தலைவி தனது

காதல் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் பாங்குடன் ஒத்துப்போகிறது. தூது இலக்கியத்தில் கூற்று (தலைவி கிளியிடம் கூறுதல்) மற்றும் கேட்போர் (கிளி, அழகரிடம் எடுத்துச் செல்லுதல்) மிக முக்கியம். தலைவியின் கூற்றுகள் அழகரை விளிப்பதும், கிளியின் சிறப்பைப் போற்றுவதும், அழகரின் பெருமைகளை அடுக்கிக் கூறுவதும், தன்னை அவரிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டியும் அமைகின்றன. தொல்காப்பியம் அகப்பொருளை ஐந்திணைகளாகப் பிரிக்கிறது. அழகர் பெருமானின் திருத்தலமான சோலைமலை, குறிஞ்சி நிலத்தின் அம்சங்களை (மலையும் மலை சார்ந்த இடமும்) பிரதிபலிப்பதால், தலைவியின் காதல் வெளிப்பாட்டில் புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் (உரிப்பொருள்) வெளிப்படலாம். கிளி (பறவை), மலை (நிலம்), அழகர் (தெய்வம்) ஆகியவை ஐந்திணைக்குரிய கருப்பொருள்களாக அமைகின்றன. தலைவன்-தலைவி பிரிவும், காத்திருத்தலும், தலைவனைச் சேர ஏங்குதலும் போன்ற உணர்வுநிலைகள் இறைவனிடம் சேர ஏங்கும் பக்தியின் உரிப்பொருளாக இந்நூலில் அமைகிறது. தூது இலக்கியம் அகப்பொருள் மரபில் அமைந்திருந்தாலும், அழகர் பெருமானின் வீரம், அருட்செயல்கள் போன்றவற்றை விவரிக்கும் இடங்களில் பாடாண் திணையின் கூறுகள் வெளிப்படலாம். தொல்காப்பிய அகப்பொருள் மரபுகள் பக்தியுடன் இணைந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பக்தி மற்றும் இலக்கிய மரபுகள்

"அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" நூல், பக்தி இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியாக, தொல்காப்பிய இலக்கிய மரபுகளையும் பக்திப் பாரம்பரியத்தையும் ஒருசேரக் கட்டியெழுப்புகிறது. தூது இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் அகப்பொருள் பின்னணியைக் கொண்டிருந்தாலும், பிற்காலத்தில், பக்தி இயக்கம் செழித்தபோது, இறைவனையே தலைவனாகவும், பக்தனை அல்லது பக்தையைத் தலைவியாகவும் பாவித்து தூது நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. இது இறைவனுடன் பக்தன் கொள்ளும் 'பக்திப் பிணைப்பை' அகப்பொருட் காதலுக்கு இணையாகக் கருதிய ஒரு முக்கியமான இலக்கிய உத்தி ஆகும். தலைவி அழகர் பெருமான் மீது கொண்ட காதல், வெறும் காமமல்ல, அது இறைவன்பால் கொண்ட ஆழ்ந்த அன்பு, பக்தி மற்றும் ஆத்மார்த்தமான இணைப்பு. இந்த பக்தியானது, தொல்காப்பிய அகப்பொருள் கூறும் காதலின் ஏக்கங்கள், பிரிவுத்துயர்கள், மீட்சியின் எதிர்பார்ப்புகள் போன்ற உணர்வுநிலைகளைக் கடந்து, இறைவனுடன் முழுமையாக ஒன்றிணையும் ஆன்மீக அனுபவமாக வெளிப்படுகிறது. இதன்மூலம், தொல்காப்பியர் வகுத்த இலக்கண விதிகள், பக்தி உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஒரு வலுவான சட்டகமாகப் பயன்படுகின்றனவே தவிர, அவை படைப்புச் சுதந்திரத்திற்குத் தடையாக அமைவதில்லை என்பதை இந்த நூல் உணர்த்துகிறது. மேலும், அஃறிணைப் பொருளாகிய கிளியை தூது விடுவது, பக்தி இலக்கிய மரபில் இறைவனுடன் தொடர்புகொள்ள இயற்கை மீதான பக்தியையும், அஃறிணைப் பொருட்களின் மீதான அன்பையும் இணைக்கிறது. இந்த நூல், தமிழ் இலக்கியத்தில் ஏற்பட்ட பக்தி இயக்கத்தின் செல்வாக்கையும், தொல்காப்பிய இலக்கிய மரபுகள் எவ்வாறு காலந்தோறும் புதிய கருப்பொருள்களைத் தாங்கிப் பரிணமித்தன என்பதையும் எடுத்துக்காட்டும் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

முடிவுரை

தமிழிலக்கிய மரபில் தொல்காப்பியம் வகுத்த இலக்கணக் கோட்பாடுகள், காலம்தோறும் தோன்றிய இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு அடித்தளமாக அமைந்ததோடு, அவை பரிணாம வளர்ச்சி அடைவதற்கும் வழிகாட்டியுள்ளன. பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளை இயற்றிய "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" நூல், தூது இலக்கியப் பிரபந்த வகையைச் சார்ந்தது. இந்நூல், பக்தியையும் அகப்பொருட் சுவையையும் இணைத்து, தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் கோட்பாடுகளைப் பிற்கால இலக்கியச் சூழலில் எவ்வாறு உள்வாங்கி வெளிப்படுத்தியுள்ளது என்பதை இந்த ஆய்வு ஆராய்ந்தது. இந்த ஆய்வின் முக்கிய கண்டுபிடிப்புகள், யாப்பு மரபின் தொடர்ச்சியாக நூல் வெண்பா யாப்பில்

இயற்றப்பட்டுள்ளது என்பதும், யமகம் மற்றும் சிலேடை போன்ற அணிகளின் பயன்பாடு நூலின் இலக்கியச் சுவையையும் ஆசிரியரின் கவித்திறனையும் வெளிப்படுத்துகிறது என்பதும் ஆகும். தூது இலக்கியம் என்பதன் அடிப்படையிலேயே "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" ஒரு அகப்பொருள் சார்ந்த நூலாக அமைகிறது. தலைவி தன் காதலையும், பிரிவாற்றாமையையும் கிளியின் வாயிலாக அழகரிடம் (இறைவனிடம்) தூது விடுவது, தொல்காப்பிய அகப்பொருள் திணைக் கோட்பாடுகளான கூற்று, கேட்போர், கைகோள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தலைவியின் காதல், ஏக்கம், இறைவனை அடையத் துடிக்கும் ஆர்வம் ஆகியவை ஐந்திணை உரிப்பொருட்களுடன் ஒத்திசைந்து, பக்தியைக் காதலின் உச்சகட்ட வெளிப்பாடாக முன்வைக்கின்றன. மேலும், "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது" நூல், தொல்காப்பிய இலக்கண மரபுகளைக் காப்பாற்றியதோடு மட்டுமல்லாமல், தூது இலக்கிய வகைக்குரிய தனித்துவமான வடிவத்தையும் வழங்கியுள்ளது. பக்தியை அகப்பொருள் சட்டகத்திற்குள் பொருத்தி, இறைவனைத் தலைவனாகவும், பக்தையைத் தலைவியாகவும் பாவித்து இலக்கியம் படைத்த போக்கு, தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கியப் படியாகும். இது பக்தி இலக்கியத்தில் இலக்கண விதிகள் வெறும் சட்டங்களாக இல்லாமல், படைப்புச் சுதந்திரத்திற்கு வழிகாட்டியாக அமைந்ததைக் காட்டுகிறது. முடிவாக, பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளை இயற்றிய "அழகர் கிள்ளைவிடு தூது", தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் கோட்பாடுகளைத் தனது யாப்பு, அணிநலன்கள் மற்றும் அகப்பொருள் கட்டமைப்பில் திறம்படப் பயன்படுத்தியுள்ளது. இந்நூல், பண்டைய இலக்கண மரபுகளின் நீட்சியாகவும், அதே வேளையில், பக்தி இலக்கியத்திற்கே உரிய தனித்துவமான வெளிப்பாட்டு முறையாகவும் அமைந்து, தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் தனக்கென ஒரு இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. இந்த ஆய்வு, தொல்காப்பிய இலக்கணத்தின் நிரந்தரத் தன்மையையும், காலம்தோறும் இலக்கியப் படைப்புகளில் அதன் செல்வாக்கையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. பலபட்டைச் சொக்கநாத பிள்ளை. (1937). அழகர் கிள்ளைவிடு தூது (உ.வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு). உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம், சென்னை.
2. தொல்காப்பியர். (2003). தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் (செய்யுளியல்) (இளம்பூரணர் உரையுடன்). திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
3. அமிதசாகரர். (2000). யாப்பருங்கலக்காரிகை (குணசாகரர் உரையுடன்). பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை.
4. தண்டி. (2005). தண்டியலங்காரம் (சுப்பிரமணிய தேசிகர் உரையுடன்). கழக வெளியீடு, சென்னை.
5. வரதராசனார், மு. (1998). தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. சாகித்திய அகாதெமி, புது தில்லி. மீனாட்சிசுந்தரனார், தே. ப. (1965).
6. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை.
7. சீனி. வேங்கடசாமி. (1981). தூது இலக்கியம் - தோற்றமும் வளர்ச்சியும். பாரி நிலையம், சென்னை.
8. ஞானசம்பந்தன், அ. ச. (1992). சமயமும் தமிழும். கங்கை புத்தக நிலையம், சென்னை.
9. ரத்தினசபாபதி, க. (2002). தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் ஆய்வு. மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

References

1. *Chokkanatha Pillai, Palapattai. (1937). Alagar Killaividu Thoodu (Edited by U.V. Swaminatha Iyer). U.V. Swaminatha Iyer Library, Chennai.*

2. *Tolkappiyar. (2003). Tolkappiyam - Porulathikaram (Ceyyuliyal) (Commentary by Ilampooranar). The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Chennai.*

3. *Amitasagarar. (2000). Yapparungalak Karigai (Commentary by Gunasagarar). Poompuhar Pathippagam, Chennai. Thandi. (2005).*

4. *Thandiyalangaram (Commentary by Subramaniya Desikar). Kazhagam Publication, Chennai. 3.*

5. *Varadarajan, M. (1998). A History of Tamil Literature. Sahitya Akademi, New Delhi. Meenakshisundaram, T. P. (1965).*

6. *History of Tamil Literature. Madurai Kamaraj University, Madurai. Venkatasami, Seeni. (1981).*

7. *Thoodu Ilakkiyam - Thotramum Valarchiyum (Origin and Growth of Messenger Literature). Pari Nilayam, Chennai.*

8. *Gnanasambandan, A. S. (1992). Samayamum Tamizhum (Religion and Tamil). Gangai Puthaga Nilayam, Chennai. Rathinasabapathy, K. (2002).*

9. *Tolkappiya Ceyyuliyal Aaiyvu (A Study on Tolkappiyam's Poetics). Manivasagar Pathippagam, Chennai.*

Cite this Article in English

Sivabalan.M "A Study on Tolkappiya Ceyyuliyal Principles in Alagar Killaividu Thoodu" *MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.3 Issue 2, July 2026, pp. 42-48*

சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் கற்பொழுக்கம்

The Ideal of Chastity in Sangam Literature

8

சுந்தரமூர்த்தி.க, தமிழாய்வுத் துறை, ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சி -05

Sundaramoorthy.G, Dept Of Tamil, Srimad Andavan Arts & Science College (Autonomous)Trichy – 05

DOI: 10.5281/zenodo.21736741

Abstract

Morality stands as an indispensable cornerstone of human existence, serving as the primary compass that guides individuals toward achieving the apex of personal and social excellence. The distinction between a person's ultimate elevation and decline is fundamentally rooted in their moral well-being and ethical character. An individual who harmoniously integrates goodwill, righteous virtue, noble deeds, and genuine benevolence inherently commands respect and functions as a pillar of strength within society.

Throughout the rich landscape of Tamil classical tradition, both Sangam literature and ethical/justice literature (Neethi Noolgal) consistently underscore the transformative power of human virtues. Virtues such as loving-kindness, deep affection, empathy, selflessness, and boundless mercy are portrayed not merely as ideal traits, but as essential qualities that elevate a person to a status admired by all.

Building upon this broader moral foundation, Sangam literature places a profound emphasis on specific virtues that govern interpersonal relationships and social order. Among these, the concept of chastity (Karpu) holds a paramount position within the Akam (interior/love) tradition. Consequently, the primary objective of this study is to examine how the virtue of chastity is conceptualized, portrayed, and revered across the thematic spectrum of Sangam literature

ஆய்வுச்சுருக்கம்

மனித வாழ்வின் இன்றியமையாததாக திகழ்வது ஒழுக்கமாகும். ஒருவனை வாழ்வின் எட்டா உயரத்திற்கு இட்டுச் செல்வது ஒழுக்கமே ஆகும். ஒருவன் தன் வாழ்வில் சிறப்புற்று விளங்குகிறான் என்றால் அதற்கு காரணியாக திகழ்வது ஒழுக்கம் எனலாம். மனிதன் தன் நிலையில் உயர்வதும் தாழ்வதும் அவன் கொண்டிருக்கின்ற ஒழுக்க நலனை பொறுத்தே அமையும். நல்லெண்ணம், நற்பண்பு, நற்செயல், நற்குணம் இவை அனைத்தும் ஒருங்கே பூண்டவன் இவ்வுலகை ஆண்டவனாக காட்சியளிப்பான். ஈகை, அன்பு, இரக்கம், கருணை, பாசம் எனப் பலப் பற்றுகளைப் பயின்றவன் பாரினால் போற்றப்படுவான் என்பதை சங்க இலக்கியக்களும் நீதி இலக்கியங்களும் எடுத்துரைத்து வருகிறது என்பதை உணரலாம்.

ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும் என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற்கேற்ப ஒழுக்கத்தை நாம் உயிரினும் மேலாக கருத வேண்டும். அவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்களில் கற்பொழுக்கம் எங்ஙனம் திகழ்கிறது என்பதை நாம் அறியவேண்டும் என்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக கருதப்படுகிறது.

KeyWords: ஒழுக்கம் , நற்பண்பு, நற்செயல், நற்குணம், களவு, கற்பு, *Discipline, good character, good deed, virtue, theft, chastity.*

முன்னுரை

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தோன்றிய சங்க இலக்கியங்கள் தமிழரின் சமுதாயம் மற்றும் ஒழுக்க நெறிகளை வகுத்துள்ளன எனலாம். அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த ஒழுக்கநெறிகள் உலகளாவிய பார்வைக்கு வித்திடுகின்றன என்றால் அவை மிகையில்லை எனலாம். சங்ககால மக்கள் தனிமனித சிந்தனைகளில் மேலோங்கி காணப்பட்டார்கள். ஈகை, இரக்கம், விருந்தோம்பல், போற்றும் குணம் என பல ஒழுகலாறுகளைத் தன்னுள் கொண்டிருந்தாலும் கற்பு என்னும் சிறந்த ஒழுக்கத்தைப் போற்றிப் பாதுகாத்தனர்.

கற்பொழுக்கம் என்பது பெண்ணுக்கு மட்டும்தான் உரியது என்று அல்லாமல் ஆணுக்கும் உரியது என்ற நியதி பழங்கால மக்களிடம் பரவலாக காணப்பட்டது. பழந்தமிழரின் இலக்கியங்கள் பல பாடல்களில் சாற்றுகின்றன எனலாம். கற்பு என்ற சொல்லுக்கு அகராதி பல பெயர்களில் பொருள் தருகிறது. சங்க இலக்கியங்கள் கற்பு என்பது ஒழுக்கம் என்ற பொருளை சுட்டுகிறது.

தொல்காப்பியர் அவர்கள்,

“கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணர
கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடை குறி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே” **(தொல். பொருள்: களவு – நூ – 8)**

என்று எடுத்துரைக்கிறார்.

மகளிரின் நிலை

சங்க காலத்தில் மகளிர் சிறப்பு பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். பெண்கள் கல்வி கற்கும் உரிமையும்கவிபாடும் திறமையையும் பெற்றிருந்தனர். இல்லறத்தின் தலைமைப் பொறுப்பினை பெண்களே ஏற்று இல்லறத்தை நல்லறத்துடன் வழி நடத்தினர். பெண் 'இல்லாள்' என்று அழைக்கும் பேறு பெற்றனர்.

பண்புகள்

பழந்தமிழ் பண்பாட்டின் முதன்மையாய் அமைந்தவை சங்க கால பெண்களின் பண்புகள். ஆடவரும் மகளிரும் இணைந்து மேற்கொள்கின்ற இல்லற வாழ்வு, முழுமையான வாழ்வு என்றும், முதன்மையான வாழ்வு என்றும் கூறப்படுகிறது. ஒரு நாட்டின் பண்பாடு உயர்வு தாழ்வு நிலைக்கு காரணமாக இருப்பதே பெண்களின் பண்புகள் என்பர்.

'அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுத்த
நிச்சமும் பெண்பாற்குரிய என்ப'
அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுத்த

என்று அச்சம் நாணம் மடம் முதலிய பண்புகள் பெண்களுக்கு உரிய பண்புகளாகப் போற்றப்பட்டன. மகளிர் தன் மனத்தாலும் உடலாலும் அச்சம் கொண்டனர். பொருந்தாத செயல்களுக்கு விலகி நாணம் கொண்டனர். பெண்மையின் இலக்கணத்துடன் வாழ்ந்தனர்.

அறிந்தும் அறியாத தன்மையினராய் இருத்தலில் மடம் கொண்டனர். ஆனால் சங்க கால மகளிர் உயிரினும் சிறந்தது கற்பு என்று கற்பைப் போற்றிப் பாதுகாத்தனர்.

"கடவுள் கற்பு" **(அகநானூறு பா – 184)**

"நன்றி சான்ற கற்பு" **(நற்றிணை பா – 330)**

"வடமீன்புரையும்கற்பின் மடமொழி" **(புறநானூறு பா – 122)**

என்று பெண்களின் கற்பின் சிறப்பினையும் அவர்கள் கற்பிற்கு அளித்த மதிப்பினையும் இச்சான்றுகளால்காணமுடிகின்றது.

சங்ககால மகளிர் இல்லறத்தை வழிநடத்தி செல்லக்கூடிய ஆற்றலைக் கொண்டிருந்தனர். பெண்ணே குடும்பத்திற்கு குலவிளக்காகத் திகழ்கிறாள். அவளுடைய பெரும் பண்புகளே வாழ்க்கைக்கு சிறப்பாய் திகழ்ந்துள்ளது எனலாம்.

"அன்பும் மடனும் சாயலும் இயல்பும்
என்பு நிகழ் கும் கிழவியும் பிறவும்
ஒன்றுபடு கொள்கையொடு" **(அகநானூறு பா – 225: 1 – 3)**

என்பது இல்லறத் தலைவியாகிய பெண் அன்பு, ஒழுக்கம், கற்பு, பொறை, விருந்தோம்பல், சுற்றத்தாரை ஓம்பல் முதலிய பண்புநலன்களை பெற்றுத் திகழ்ந்தார் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது. மேற்கூறிய கருத்துக்குச்சான்றாக,

முல்லை சான்ற கற்பு

மகளிரின் கற்புக்கு முல்லை மலரினை ஒப்பாக கூறுவர். மகளிர் கற்புடையவராகத் திகழ்வதற்கு அறிகுறியாக முல்லை மலரைச் சூட்டிக் கொள்கின்றனர் என்பதை நாம் அறியமுடிகின்றது..

"முல்லை சான்ற கற்பின்
மெல்லியல் குறுமகள்" **(அகநானூறு பா – 274: 13 – 14)**

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது

கற்புடைய பெண்ணை அக்கால மக்கள் தெய்வமாகப் போற்றினர் சிலப்பதிகாரத்தில் குன்றக்குரவையில் சேர நாட்டு மக்கள் குரவை ஆடி கண்ணகி வந்து இருந்த வேங்கை மரத்தின் அடியில் அவளை குலதெய்வமாகப் போற்றியது நாம் அறிந்ததாகும். இத்தகைய தன்மையின் மூலம் பெண்ணின் உயர்வையும் கற்பின் சிறப்பையும் அறியமுடிகிறது. இதனை,

"ஆன்ற கற்பின் சான்ற பெரியள்
அம்மா அரிவையோ அல்லள்
……………………………………………
ஏர் மலர் நிறை சுனை உறையும்
சூர் மகள் மாதோ என்னும்" **(அகநானூறு பா – 198: 12 – 13, 16 – 17)**

என்பது சிறந்த கற்பனை உடைய உயர்ந்த பெருமையுடைய அழகிய மாமை நிறமுடைய பெண் அல்ல அவள். மலைப் பக்கத்தில் மெல்லிய மலர்களை உடைய சுனையில் உறையில் சூரரமகளிர் அவள் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இவ்வாறு, கற்புடைய பெண்ணை தெய்வமாகக் கருதினர்

என்பதை உணரமுடிகின்றது. இக்கருத்துக்கு சான்றாக,

“பெண்மை சான்று பெறும் இடம் நிலைஇக்
கற்பு இறை கொண்ட கமழும் சுடர் நுதல்
புரையேள்…………………………………..” (பதிற்றுப்பத்து பா:14 – 16)

என்ற பதிற்றுப்பத்து அடிகள் கற்புடைய மகளிரைத் தெய்வமாக கொண்டு போற்றினர் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

“தொன்மைக்காலம் தொட்டு தமிழ்ச் சமுதாயம் மகளிருக்கு பெரிதும் மதிப்புத் தந்து வந்துள்ளது. ஆடவரும் பெண்டிரும் சம உரிமை இருந்தது என்றும், சமுதாய கடமைகளில் கணவனும் மனைவியும் சம உரிமை பெற்றிருந்தனர் என்றும், இவ்வுண்மை ரிக் வேதத்தின் ஐந்தாம் நூலில் 61 ஆம் சுலோக பகுதியை எட்டாவது ஸ்லோகத்தில் திண்மையாக விளக்கப்பட்டுள்ளது” (புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு பக் – 65) என்று பேராசிரியர் இந்திராஎன்பவர் கருத்து குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சங்க காலத்தில் மகளிர் நிலை போற்றும்நிலையாகவே இருந்துள்ளது ஒத்த வயதுடைய தலைவனும் தலைவியும் எதிர்பாராத விதமாக சந்திக்கப் படுகின்றனர். பின்பு அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் காதலித்து திருமணம் செய்து கொள்கின்றனர். மகளிர் தான் விரும்பும் கணவனையையே கணவனாக தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமையை அக்காலத்தில் பெற்றிருந்தனர்.

தலைவனும் தலைவியும் அன்போடு புணர்ந்த ஐவகை நிலங்கள் ஆகிய குறிஞ்சி முல்லை நெய்தல் பாலை மருதம் ஆகியவை ஆகும். ஐந்திணை இடத்திலும் காமக் கூட்டம் நிகழும் என்பதனை,

“அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்” (தொல் பொருள் களவு : நூ – 1)

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

சங்ககால மகளிர் இல்லறத்தைப் பேணுகின்ற ஆளுமையைப் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். கணவனை தன் உயிராக போற்றி கருதினர். தன் உயிரைக் காட்டிலும் சிறந்ததாக நாணத்தைப் போற்றினர். ஆனால் நாணத்தை காட்டிலும் மிக சிறந்ததாக கற்பினைப் போற்றிப் பாதுகாத்து வந்தார்கள் என்பதனை,

“உயிரினும் சிறந்தன்று நாணே நாணினுஞ்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று” (தொல் பொருள் - களவு : நூ -22)

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுவதை காணலாம்.

இவ்வாறு மேற்குறித்த குணங்களோடு தலைவனுக்கு ஏற்ற வாழ்க்கை துணையாக பெண் திகழ்ந்தாள் அப்பெரும்குணங்களாக,

“கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்
மெல்லியல்பொறையும்நிறையும்வல்லிதின்
விருந்து புறந்தருதல் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்” (தொல். பொருள் :கற்பு-நூ – 11)

என்று தொல்காப்பியர் பெண்மையின் குணங்களையும் அவற்றில் அவள் மதிக்கின்ற பெரிதும் போற்றுகின்ற கற்பெழுக்கத்தின் பெருமைகளையும் எடுத்துரைக்கிறார்.

ஒரு சமூகம் மேம்பட வேண்டுமென்றால் அந்நாட்டின் மக்கள் மேம்படவேண்டும் அம்மக்கள் மேம்பட வேண்டுமென்றால் அவர்களிடத்து நற்குணங்களைக் கொண்ட ஒழுகலாறுகள் மேம்பட வேண்டும். அத்தகைய சிறப்புமிக்க கற்பொழுக்கத்தினை நம் முன்னோர்கள் பெரிதாகவும் உயிராகவும் மதித்து போற்றி வாழ்ந்தனர் என்பதை பழந்தமிழர்களின் இலக்கியங்கள் வாயிலாகப் பெரிதும் உணர முடிகிறது என்பதைக் கூறிக் கொள்வதில் பெருமிதம் கொள்வோம்.

துணைநூற்பட்டியல்

1. தொல்காப்பியம் – பொருளதிகாரம் ,கழக வெளியீடு , சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் , திருநெல்வேலி.
2. சங்க இலக்கியங்கள் – ச.வே.சுப்ரமணியன் , சாரதா பதிப்பகம் ,சென்னை.
3. புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு மு. அருணாச்சலம், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.

References

1. *Tolkappiyam – Porulatikaram, Kazhagam Publication, Saiva Siddhanta Publishing Society, Tirunelveli.*
2. *Sangam Literature,S. V. Subramanian, Saradha Publications, Chennai.*
3. *Tamil Culture in Purananuru, Mu. Arunachalam, New Century Book House.*

Cite this Article in English

Sundaramoorthy.G "The Ideal of Chastity in Sangam Literature" *MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.3 Issue 2, July 2026, pp. 49-53*

மீராசாது புதினத்தில் உளவியல் கூறுகள்

The Psychological Dimensions of Meerasadhu Novel

9

சுஸ்மிதா.க, புவனேஸ்வரி.சி

தமிழ்த்துறை, தவத்திரு சாந்தலிங்க அடிகளார் கலை அறிவியல், தமிழ்க்கல்லூரி, பேரூர், கோவை -10.

Susmitha.K, Bhuvaneswari.C

Department of Tamil, Thavathiru Shantalinga Adhigalar College of Arts and Science Tamil, Perur, Coimbatore -10.

ORCID ID: https://orcid.org/0009-0007-8844-7200

DOI: 10.5281/zenodo.21736815

Abstract

The human mind is not merely a manifestation of individual experiences; rather, it is a complex psychological construct shaped by social structures, cultural memory, and lived realities. Contemporary literature has increasingly foregrounded the intricate relationship between individual consciousness and the socio-cultural forces that influence human behaviour and emotional experiences. Within this literary tradition, the Malayalam writer K. R. Meera occupies a prominent position for her profound exploration of the psychological complexities of human existence, particularly those experienced by women. Her narratives intricately portray the emotional and psychological consequences of patriarchal oppression, social marginalisation, identity crises, trauma, loneliness, and internal conflicts. These psychological dimensions are presented not merely as individual conditions but as manifestations of broader socio-cultural realities. Against this backdrop, the present study seeks to examine the psychological dimensions represented in K. R. Meera's novel Meerasadhu, with particular emphasis on the ways in which psychological distress, loneliness, and inner conflicts are articulated through the experiences of its characters. By adopting a psychological perspective, this paper aims to analyse the complex interplay between the characters' inner consciousness and the socio-cultural forces that shape their psychological experiences.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனித மனம் என்பது வெறும் தனிப்பட்ட அனுபவங்களின் வெளிப்பாடு மட்டுமல்ல, அது சமூகக் கட்டமைப்புகளாலும், கலாச்சார நினைவுகளாலும் வடிவமைக்கப்படுகின்ற ஒரு சிக்கலான அமைப்பாகும். சமகால இலக்கியத்தில் மனித மனத்தின் ஆழங்களை எழுத்தின் வழி பதிவு செய்யும், முக்கியமான படைப்பாளியாக மலையாள எழுத்தாளர் கே.ஆர் மீரா திகழ்கின்றார். குறிப்பாகப் பெண்களின் உளவியல் அனுபவங்கள், சமூக அடக்குமுறையால் உருவாகும் மன அழுத்தங்கள் மற்றும் உள்ளார்ந்த போராட்டங்கள் ஆகியவை இவரது எழுத்துக்களில் ஆழமாகப் பிரதிபலிக்கின்றன. மன அழுத்தம், தனிமை போன்ற உட்புறப் போராட்டங்கள் கதாபாத்திரங்களின் வாழ்க்கையில் வெளிப்படுகின்ற விதத்தினைக் கருத்தில் கொண்டு மலையாள எழுத்தாளர் கே.ஆர்.மீராவின் 'மீராசாது' புதினத்தில் வெளிப்படும் உளவியல் கூறுகளை இக்கட்டுரை ஆராய முற்படுகிறது.

Keywords: *உளவியல் - கே.ஆர்.மீரா – மீராசாது - சிக்மண்ட் ஃபிராய்டு - இட் – ஈகோ – சூப்பர்ஈகோ - மன அழுத்தம் - தனிமை – குற்றவுணர்வு - அடக்குமுறை – மனப்பிறழ்வு - உள்ளார்ந்த போராட்டம் – மனச்சிதைவு - ஆழ்ந்த உள்ளம் - நனவிலி மனம் – மனநோய், Psychology - K.R. Meera - Meerasadhu - Sigmund Freud - Id - Ego - Superego - Stress - Loneliness – Guilt - Repression - Mental disorder - Inner struggle - Mental breakdown - Deep psyche - Subconscious mind - Mental disorder.*

முன்னுரை

இன்றைய இலக்கியங்கள் உளவியல் கோட்பாடு மனித நடத்தை மற்றும் மனத்தின் செயல்முறைகளைக் கணிப்பதற்கும், விளக்குவதற்குமான கட்டமைப்புகளாகத் திகழ்கின்றன. சிக்கலான உளவியல் நிகழ்வுகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கு, கோட்பாடு ஒரு தெளிவை வழங்குகிறது. நடத்தை, எண்ணங்கள், உணர்ச்சிகளைப் புரிந்துகொள்வதற்கு முறையான கட்டமைப்பை வழங்குவதால், அவற்றின் உதவியுடன் மனித அனுபவங்களின் பரந்த பன்முகத்தன்மையை நன்கு விளங்கிக்கொள்ள முடிகின்றது. தற்காலப் பெண்ணிய எழுத்தாளர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவரான, பெண்களின் உளவியல் அனுபவங்களை ஆழமாக வெளிப்படுத்திய கே.ஆர்.மீராவின் படைப்புகள் தமிழில் பேராசிரியர் முனைவர் சிற்பி பாலசுப்பிரமணியம் மற்றும் பேராசிரியர் முனைவர் மோ.செந்தில்குமார் ஆகியோரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இப்புதினங்கள் மனித மனத்தின், குறிப்பாகப் பெண்களின் சிக்கல்களை ஆழமாகப் பதிவு செய்கின்றன. சமூகக் கட்டுப்பாடுகள், தனிமை, காதல், நினைவுகள், வலிகள் ஆகியவை மனித மனத்தில் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. கே.ஆர்.மீராவின் மீராசாது என்ற தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு புதினத்தில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ள சிக்கலான உணர்வுகளை உளவியல் அறிஞர் சிக்மண்ட் ஃபிராய்டின் நடத்தைக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் குறிப்பாக 'மனநிலைப் பிறழ்வு' எனப்படும் மனநோய் வெளிப்படும் நிலையை ஆராய்ந்து விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

உளவியல்

உளவியல் என்பது மனித உள்ளத்தின் தன்மைகளை எடுத்து விளக்கும் துறையாகும். சைக்கி (Psyche), லோகஸ் (Logos) எனும் இரு கிரேக்கச் சொற்களும் இணைந்து 'சைக்காலஜி' (Phychology) என வழங்கப்படுகிறது. உளவியலைக் குறிக்கின்ற 'சைக்காலஜி' எனும் ஆங்கிலச் சொல் கிரேக்க மொழியிலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். 'சைக்கி' என்பது மனத்தை அல்லது ஆன்மாவைக் குறிக்கின்ற கிரேக்கச் சொல். தமிழ் இலக்கியத்தில் மனிதர்களின் அக மற்றும் புற உணர்வுகள் உடம்பின் மூலம் வெளிப்படுகின்றன என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

"நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை என்ற
அப்பால் எட்டே மெய்ப்பா டென்ப" **(தொல்.பொருள்.மெய்பாட்டியல்-252)**

என்று தொல்காப்பியப் பொருளதிகார மெய்ப்பாட்டியல் நூற்பாவில் கூறியுள்ளார். மெய்ப்பாடு என்பது உள்ளத்தில் தோன்றும் உணர்ச்சிகள் உடலின் புற அடையாளங்களாக வெளிப்படும் நிலையைக் குறிக்கிறது என்று தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் விளக்குகின்றார்.

பழங்காலத்திலிருந்தே மனிதன், தன் உடலுக்குள் ஆன்மா என்ற ஒன்று இருப்பதாகவும், இவ்வான்மா உடலைச் செயற்படுத்துவதாகவும் கருதினர். இவ்வான்மாவின் பண்புகளையும், செயல்களையும் ஆராயும் துறையாக உளவியல் தோன்றியது. உளவியல் என்பது தத்துவத்தின் ஒரு

பிரிவாக இருந்தது. அதற்குப் பின்னர், உளவியல் தனித்த துறையாக வளர்ச்சி பெற்றது. அரிஸ்டாட்டில் என்ற தத்துவ அறிஞர் எழுதிய 'ஆன்மாவின் இயல்புகள்' என்ற நூலே உளவியல் பற்றி எழுந்த முதல் நூலாகும். பல அறிஞர்கள் 'ஆன்மா', 'உள்ளம்' பற்றி பல நூல்களை எழுதியுள்ளனர். பண்டையக் காலத்தில் உளவியல் நூல்கள் பல பெயர்களைத் தாங்கி வந்தன. அறிவியல் முறைப்படி மன அமைப்பின் செயல்கள் பற்றிக் கருத்துக்களை வெளியிட்டவர் 'தேகார்ட்டே' என்னும் பிரெஞ்சு தத்துவ அறிஞர் ஆவார். 'உளவியல்' அல்லது 'சைக்காலஜி' என்ற பெயரை முதன் முதலாகத் தம் நூலுக்கு அமைத்தவர் 'குளோகல்' என்பவராவார். இவர் பதினாறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர்.

உளவியல் ஆராய்ச்சி ஆன்மா பற்றியதாக இருக்க முடியாது எனக் கருதி 'ஆன்மா' என்னும் ஒன்று இல்லையென பலர் கூறினர். சிலர் 'உள்ளம்' அல்லது மனத்தின் செயல்களை விளக்கும் இயல் உளவியலாகும் என விளக்கினர். உயிர்களின் அறிவுநிலையை, அதற்கான உறுப்புகளை வரிசைப்படுத்திய தொல்காப்பியர்,

"ஆறறிவதுவே அவற்றொடு மனனே" **(தொல் – பொரு. மரபியல் – 27)**

என்று கூறியுள்ளார். ஆறாவது அறிவாக மனம் செயல்படுகிறது என வரையறை செய்கிறார். இக்கருத்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலம் வரை பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் உளவியலில் உளப் பகுப்புக் கோட்பாடு மனிதனது நடத்தைகளுக்கும் செயல்களுக்கும் முக்கியக் காரணங்களாக அமைபவை நனவிலி உள்ளத்தில் உறையும் நோக்கங்களேயாகும். இந்நோக்கங்கள் நனவு உள்ளத்தில் உறையும் நோக்கங்கள் அல்ல என்கின்றார் சிக்மண்ட் ஃபிராய்டு. ஆகவே இன்றைய உளவியலறிஞர்கள் உளவியலை மனித 'நடத்தையை' (Behaviour) ஆய்வு செய்யும் அறிவியல் துறையாக வரையறுக்கின்றனர்.

உளவியல் அறிஞர் சிக்மண்ட் ஃபிராய்டு

அறிவியல் அடிப்படையில் உளவியல் தொடங்கப்பட்ட காலம் கி.பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி எனலாம். சோன்சு முல்லர், வெபர், எம் கோல்டு, பெச்சினர், வில்கம் உண்ட், பிரான்சிஸ் கால்ட்டன் போன்றவர்கள் உளவியலை அறிவியல் பாதைக்கு அழைத்துச் சென்ற முன்னோடிகளாவர். அரிஸ்டாடில் தொடங்கி வைத்த உளவியல் துறை பிரான்ஸிஸ் கால்டன் என்பவரால் ஒரு துறையாக அமைக்கப்பட்டு ஆய்வு செய்யப்பட்டது. வில்லியம் ஜேம்ஸ் என்பவர் இருபதாம் நூற்றாண்டு உளவியலின் தந்தை எனப்படுகிறார். இவரைத் தொடர்ந்து சிக்மண்ட் ஃபிராய்ட் மன எழுச்சி பற்றிய ஆய்வினைத் தொடர்ந்தார். ஃபிராய்ட் தான் முதன் முதலில் உணர்வுகள் பற்றியும், நரம்பு மற்றும் கனவு பற்றிய ஆய்வையும் மேற்கொண்டார். ஃபிராய்டினுடைய ஆய்வு செல்வாக்கு பெற்றதாகக் கருதப்பட்டது.

ஆஸ்திரியா நாட்டைச் சார்ந்த ஃபிராய்டு வியன்னா பல்கலைக்கழகத்தில் மருத்துவ மாணவனாகச் சேர்ந்து புகழ்பெற்ற பாரிசின் சார்காட் என்பவரிடம் பயிற்சி பெற்றார். பின்னர் ஜோசப் புருவரின் தொடக்க ஆய்வுகளை விரிவுபடுத்தி, மன நிலை அலசல் என்ற புதிய ஆய்வு முறையைக் கண்டறிந்தார். இவருடைய ஆய்வு முறை ஃபிராய்டியம் (Freudianism) என்று அழைக்கப்படுகிறது. இவரது உளவியற் கொள்கைகள் கலை, இலக்கியம், சமூகம், அறிவியல் ஆகிய எல்லாத் துறைகளுக்கும் பொருந்தின. இவர் உளவியலறிஞராக மட்டுமன்றி இலக்கிய வாதியாகவும் திகழ்ந்துள்ளார்.

"*Psychoanalysis is the name of a procedure for investigation of*

mental processes which are almost inaccessible in any other way" - சிக்மண்ட் ஃபிராய்டு

வேறு எந்த வகையிலும் அணுக முடியாத மனச் செயல்முறைகளை ஆராய்வதற்கான ஒரு செயல்முறைக்கு உளப்பகுப்பாய்வு என்று பெயர் என ஃபிராய்டு கூறுகிறார். சிக்மண்ட் ஃபிராய்டு மனத்தின் இயல்பு, பாகுபாடு, செயற்பாடு எனும் நிலைகளில் ஆராய்ந்து, உளவியலாய்வுக்கு அறிவியல் நிலையினை அளித்தவர் ஆவார். உளப்பகுப்பாய்வில் நனவுக்கும் நனவிலிக்கும் இடையிலான உறவுமுறைகளை இயங்கியல் ரீதியில் ஃபிராய்ட் விவரிக்கிறார். நனவு, நனவடங்கு, நனவிலி, இட், ஈகோ, சூப்பர் ஈகோ ஆகியவை ஏற்படுத்துகின்ற உள இயக்கங்களே ஃபிராய்டிய இயங்கியலாகும்.

உளப்பகுப்பாய்வு என்பது ஒருவரின் சொற்கள், செயல்கள், மனக்காட்சிகள் ஆகியவற்றில் புதைந்து கிடக்கும் மறைமுகமான பொருளை, உண்மையான பொருளை வெளிக் கொணர்வதையே நோக்கமாகக் கொண்ட ஓர் அறிவியல் ஆய்வு முறையாகும். ஃபிராய்டின் கருத்துப்படி, மனித மனம் மூன்று நிலைகளைக் கொண்டதாகக் கருதப்படுகிறது. அவை,

1. நனவு மனம் (Conscious mind)

நனவு மனத்திற்கு முந்தியநிலை

2. நனவு அடங்கு மனம் (Subconscious mind)

3. நனவிலி மனம் (Unconscious mind)

என்பனவாகும். ஆழ்மனத்தில் அடக்கப்பட்டுப் புதைந்து கிடக்கும் நிறைவேறாத ஆசைகள் கனவுகளாக வெளிவருகின்றன.

ஃபிராய்டின் கருத்துப்படி, கலைஞனின் படைப்பாக்கம் ஒரு வகையான பகற்கனவாகக் கருதப்படுகிறது. மனித மனத்தைப் பிரித்தது போன்றே மனித ஆளுமையையும் (Personality) பகுத்துக் காட்டுகிறார். அவை,

1. உணர்வு உந்துதல் உடைய அடிநிலை (Id)

2. நான் எனும் தன் முனைப்பு (Ego)

3. மேனிலையாக்கம் கொண்ட தன் முனைப்பு (Super Ego)

என்பவனவாகும்.

சிக்மண்ட் ஃபிராய்டின் மனோதத்துவக் கோட்பாட்டின்படி, மனிதனின் ஆளுமை என்பது இட் (Id), ஈகோ (Ego), சூப்பர் ஈகோ (Superego) என்ற மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டது. இவை மனிதனின் எண்ணங்களையும் செயலையும் தீர்மானிக்கின்றன. இட்(Id) ஆசை மற்றும் தூண்டுதலுக்கான காரணியாகச் செயல்படுகின்றன. இது பிறக்கும்போதே மனிதனிடம் இருக்கும் அடிப்படை மனம். எதையும் உடனே பெற வேண்டும் என்ற ஆசையைக்கொண்டு காணப்படும். பசி, காமம், கோபம் போன்ற அடிப்படை உணர்ச்சிகளால் இட் இயங்குகின்றது. ஈகோ(Ego) இது இட் மற்றும் சூப்பர் ஈகோ ஆகியவற்றுக்கு நடுவில் நடுவராகச் செயல்படும். யதார்த்த உலகச் சூழலைப் புரிந்து கொண்டு ஆசைகளைச் சரியான நேரத்தில், சரியான முறையில் நிறைவேற்ற முயலுகின்றது. சூப்பர் ஈகோ(Superego) மனசாட்சியாக செயல்படுகின்றது. இது சமூகத்தின் ஒழுக்க நெறிகளையும் சட்டங்களையும் பின்பற்றும் பகுதியாக விளங்குகின்றது. தவறு செய்யும்போது குற்ற உணர்வைத் தருவதாகவும், மிகச் சரியாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவதாக உள்ளது.

இவ்வாறாக ஃபிராய்டு தன் உளவியல் கோட்பாட்டினை அறிவியல் நிலையில் நிலைநிறுத்தியுள்ளார்.

கே.ஆர் மீரா புதினங்களில் உளவியல்

சமகால மலையாள இலக்கியத்தில் குறிப்பிடத்தக்க பெண் எழுத்தாளர் மற்றும் பத்திரிக்கையாளர்களுள் ஒருவராக கே.ஆர்.மீரா திகழ்கிறார். கேரள மாநிலம் கொல்லம் மாவட்டத்தில் 1970-ல் பிறந்த மீரா, ஆரம்பத்தில் பத்திரிகையாளராகத் தனது எழுத்துப் பயணத்தை தொடங்கி, பின்னர் முழுநேர எழுத்தாளராக இயங்கத் தொடங்கினார். கே.ஆர்.மீரா 2001-ல் தனது புனைகதை எழுதும் பயணத்தைத் தொடங்கினார். அவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பான 'ஓர்மயூடே ஞாராம்பு' 2002-ல் வெளியிடப்பட்டு எழுத்துப் பயணத்தில் அடித்தளமிட்டது. இவர் புதினங்கள், குறுநாவல்கள், சிறுகதைத் தொகுப்புகள், சிறுவர் புதினங்கள் மற்றும் கட்டுரைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார். மீராவின் படைப்புகள் பெரும்பாலும் அடையாளம், பாலினம் மற்றும் சமூக நெறிகள் போன்ற சிக்கலான கருப்பொருள்களை ஆராய்கின்றன. அவர் பல முக்கியமான இலக்கிய விருதுகளையும், விமர்சகர்களின் பாராட்டுககளையும் பெற்றுள்ளார். புதினங்கள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் மற்றும் திரைக்கதைகள் எனப் பல பரிமாணங்களில் தனது முத்திரையைப் பதித்துள்ளார். இவரது புதினங்கள் பெண்ணுரிமை, சமூக அநீதி மற்றும் அரசியல் சார்ந்த சிக்கல்களை மையமாகக் கொண்டு பேசப்படுகின்றன. கே.ஆர்.மீராவின் புதினங்களில் பெண்களின் உணர்வுகள், ஏக்கங்களையும் சமூகம் மற்றும் குடும்ப அமைப்பில் பெண்கள் சந்திக்கும் இரட்டைச் சுமையையும், அதிலிருந்து அவர்கள் மேற்கொள்ளும் மௌனப் புரட்சியையும் தனது எழுத்துக்களில் பிரதிபலிக்கின்றார்.

சாதி, ஆணாதிக்க சமூகம் மற்றும் மரபு சார்ந்த தொழில்களில் பெண்களின் ஒடுக்குமுறையைப் பேசும் புகழ்பெற்ற ஆராச்சார் எனும் புதினத்திற்கு கேரள சாகித்ய அகாடமி மற்றும் கேந்திர சாகித்ய அகாடமி விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார். ஜே.தேவிகா என்பவர் இப்புதினத்தை "தி ஹாங் வோமன்" என்ற தலைப்பில் ஆங்கில மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். ‘அந்த மரத்தையும் மறந்தேன் மறந்தேன் நான்’ எனும் புதினத்தைக் கவிஞர் சிற்பி பாலசுப்ரமணியம் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். ஆராச்சார், கபர், யூதாஸின் நற்செய்தி, மீராசாது, சூரியனை அணிந்த ஒரு பெண், தேவதையின் மச்சங்கள், கருநீலம் ஆகிய நூல்களை மொழிபெயர்ப்பாளர் மோ.செந்தில்குமார் மொழிபெயர்த்துள்ளார். கே.ஆர். மீரா நான்கு தொலைக்காட்சித் தொடர்களுக்குத் திரைக்கதை எழுதியுள்ளார். "ஒரே கடல்" என்ற படத்திற்குத் திரைக்கதை எழுதியுள்ளார். இதற்கு தேசியத் திரைப்பட விருதைப் பெற்றார்.

புதினங்களில் படைக்கப்படுகின்ற கதை மாந்தர்கள் அனைவரும் சமுதாயத்தில் பல்வேறு மனநிலைகளை உடையவர்களாக இருக்கின்றனர். இவர்களின் அக, மன உணர்வுகளையும், போராட்டங்களையும் புதினத்தைப் படிப்பதன் மூலம் அறிய முடிகிறது. தமிழ்ப் புதினங்களில் தொடக்க காலக் கட்டங்களில் நிகழ்ச்சி சித்திரிப்புகள் அதிகமாக இருந்தன. பின்னர் நிகழ்ச்சிச் சித்திரிப்புகள் குறைந்து பாலியல் சிக்கல்கள் நிறைந்த மனப்போராட்டங்கள், மன உணர்வுகள், உளவியல் சிக்கல்கள் ஆகியவற்றை மையமாக வைத்துப் புதினங்கள் வெளிவந்தன. சமுதாயச் சிக்கல்களைப் பேசும் சமுதாய புதினங்களும் தோன்றின. உளவியலையும் சமூகச் சிக்கல்களையும் ஒருங்கிணைத்துப் பேசும் புதினங்கள் ஒப்பீட்டளவில் குறைவாகவே வெளிவந்துள்ளன.

மாந்தர்கள் அனைவரும் அவரது கற்பனையின் வெளிப்பாடே ஆவர். தீய மாந்தர்களும் இதனுள் அடங்குவர். புதின ஆசிரியர் நேரடியாக உளவியல் கோட்பாடுகளை விவாதிப்பதில்லை மாறாக, புதினத்தில் கதை மாந்தர்களின் மூலம் உணர்வுகள், மன எழுச்சிகள், ஆளுமைப் பண்புகள், விரக்திகள், ஆசைகள், கனவுகள், ஏமாற்றங்கள் முதலியவற்றைச் சித்தரிக்கின்றார். இதன் அடிப்படையில் கே.ஆர்.மீரா புதினத்தில் உளவியல் கூறுகள் மிகுதியாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

கதைமாந்தரின் உளவியல் பிறழ்வு

தமது புதினங்களில் சமூக உறவுகளை இழந்து விட்டவர்களையும், உலகியல் உறவுகளை நிராகரிக்கின்றவர்களையும் அதிக அளவில் கதை மாந்தர்களாகப் படைத்துள்ளார். அக்கதைகளில் அனைவரும் சராசரி வாழ்வில் இருந்து விலகி வாழ்பவர்களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். அதன் அடிப்படையில் சமூக வாழ்க்கையிலிருந்து உணர்வு ரீதியாக விலகிய மனநிலையுடையவராக, ஆன்மீக வாதியாக மாறி உலக உறவுகளை நிராகரிப்பவராக கே.ஆர். மீராவின் 'மீராசாது' புதினத்தில் வரும் துளசி கதாப்பாத்திரம் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

கே.ஆர் மீராவின் மீராசாது புதினத்தில் காணப்படும் கதாப்பாத்திரங்களின் உளவியல் பிறழ்வுகளை மூன்று நிலைகளாக வகைப்படுத்தலாம். அவை,

1. இயல்பு நிலை கடத்தல்
2. அந்நியமாக்கப்படுதல்
3. குற்றவுணர்ச்சி

என்பவைகளாகும்.

1. இயல்பு நிலை கடத்தல்

மனிதர்களுடைய இயல்பு பிறழ்ந்த நடத்தையை அறியும் பொருட்டு உளவியலை அறிவியல் முறைப்படி உபயோகிக்கும் ஒரு துறை 'பிறழ்வியல் உளவியல்' ஆகும். பிறழ்வு என்ற சொல்லின் பொருளானது ஒரு வரையறை நிலை அல்லது ஒரு சராசரி நிலையிலிருந்து விலகிச் செல்வது ஆகும். இதை பெரும்பாலான மக்களுடைய நடத்தையிலிருந்து மாறுபட்டுக் காணப்படும் ஒரு நடத்தை எனக் கூறலாம். மனிதர்கள் அனைவரும் ஒரே மாதிரியான நடத்தை அல்லது ஆளுமைப் பண்புகளைக் கொண்டவர்களல்லர். மனிதர்களில் விருப்பங்கள், எண்ணங்கள், குறிக்கோள்கள், கற்பனைகள், ஆளுமைப் பண்புகள் முதலியவை மாறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன.

இயல்பு நிலையிலுள்ள மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும், நடவடிக்கைகளையும், ஒரு சமூக வரையறைக்கு உட்படுத்திக் கொண்டு வாழ்கின்றார்கள். அவர்களுடைய சிந்தனையும், கற்பனையும் ஓர் எல்லைக்குள்ளே இருக்க வேண்டும். எல்லைகளைக் கடந்து வருவதில்லை. ஆனால் எல்லா மனிதர்களும் விதிகளுக்குள் அடங்குவதில்லை. இயல்பு நிலையிலிருந்து கடந்து சென்று தங்களை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றனர். இவ்வாறு இயல்புநிலை கடந்த நிலைக்குச் சென்று விட்டவர்களை 'இயல் பிறழ்ந்தவர்கள்' எனக் கூறுவர்.

இயல்பிலிருந்து விலகிய நிலை (Abnormality) என்ற சொல் எதிர்மறையானதாகும். இயல் பிறழ்ந்தமை என்ற சொல்லையும், நோய் அல்லது பிணி என்ற சொல்லையும், ஒரே பொருள்படக் கொண்டு மனப் பிறழ்வு (Mental Abnormality) என்றும், மனநோய் (Mental Disease) என்றும் வழங்கப்படுகின்றன. "மாயிகரில் இருக்கும் பழுப்பேறிய அறையில் பலவிதமான உடைசலும் விரிசலும் நிறைந்த சுவர்களுக்கிடையில் துருப்பிடித்த கட்டிலில், கொடியில் கிடக்கும் ஈர நாற்றமடிக்கும் துணிகளுக்குக் கீழே தனித்துப் படுத்திருக்கும்போது, நான் பழைய சிரிப்புகளின் அலைகளை மீண்டும் கேட்டேன். ஒரு முட்டாள் பெண்ணின் சிரிப்புகள்." (ப.எண்-45, கே.ஆர். மீரா, மீராசாது, 2023)

மனநோய்க்கு அவரவர் சுற்றி உள்ள சூழலும் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. தன் இயல்பில்

இருந்து மீள முடியாத நிலைக்கு துளசி தள்ளப்பட்டு உள்ளார் என்பதை மேற்கண்ட உரையாடல் வழி அறிய முடிகிறது. மனிதனுக்கு வாழ்வில் ஏற்படும் பல்வேறு சிக்கல்களினால் அவனது உள்ளம் பாதிக்கப்படுகின்றது. மனிதனின் உள்ளம் பாதிக்கப்படும் பொழுது, உடலும் பாதிக்கப்படுகின்றது. எனவே மனநோய்க்கு ஆளாக வேண்டியச் சூழல் இதனால் உருவாகிறது. மனநலப் பிறழ்வுகள் உயிரியல், உளவியல், சமூகக் காரணிகளின் ஒருங்கிணைந்த தாக்கத்தால் உருவாகின்றன. சிக்மண்ட் ஃபிராய்ட் உருவாக்கிய உளப்பகுப்பாய்வு கோட்பாட்டின்படி, உளவியலில் 'இட்'(IT) என்பது ஃபிராய்டின் கோட்பாட்டின்படி மனிதனின் அடிப்படை உள்ளுணர்வுகள் மற்றும் மகிழ்வைத் தேடும் மனநிலையாகும். இது தர்க்கம், ஒழுக்கம், நல்லது-கெட்டது போன்ற எதையும் சிந்திக்காமல், தனக்குத் தேவையானதை அடைய வேண்டும் என்ற கொள்கையில் இயங்குகிறது. புற உலகுக்கும் இட்டுக்கும் பாலமான ஈகோ மெய்ம்மையுடன் கொண்ட உறவில் சச்சரவு ஏற்படாமல் 'இட்' கட்டளைக்கு ஏற்ப ஈகோ ஊசலாட வேண்டியுள்ளது. இதனால் 'இட்'டுக்கு ஏற்பத் தம்மை மீட்டுருவாக்கம் செய்து கொள்ள ஈகோ ஈடுபடுகிறது. இதுவே மனநோய்களுக்கான காரணமாக அமைகின்றது.

2. அந்நியமாக்கப்படுதல்

சிக்மண்ட் ஃபிராய்டின் அந்நியமாதல் (Alienation அல்லது Self-estrangement) என்பது சமூக விதிமுறைகளுக்கு ஏற்ப வாழ முயலும்போது, மனிதர்கள் தங்கள் உண்மையான சுயத்தை ஒடுக்குவதால் உருவாகும் உளவியல் முரண்பாட்டைக் குறிக்கும். மனத்தின் நனவிலி (Unconscious) பகுதிக்கும், சமூகத்தின் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் இடையே நடக்கும் போராட்டமே இதன் முக்கிய காரணமாகும். “நான் ஒரு மரமானால், சபித்துக்கொண்டே பூக்கவும் பிடிவாதத்துடன் இலையுதிர்க்கவும் செய்வேன். என்னுடைய மலர்களில் விஷத்தை நிறைப்பேன். அதைக் குடித்து வண்டுகளும் பட்டாம்பூச்சிகளும் சருகோடு சருகாக உதிரும். அடுத்த பிறவியிலும் நான் எல்லாவற்றையும் அழிப்பேன்.” (ப.எண்-33, கே.ஆர்.மீரா, மீராசாது, 2023)

இந்த உரையாடலின் வழி கதாபாத்திரத்தின் அந்நியமாதல் உணர்வையும், சமூகத்திலிருந்து மனரீதியாக விலகும் நிலையையும் அறியமுடிகிறது. தன் குடுபத்தினருக்கும் குழந்தைகளுக்கும் இழைத்த அநீதிக்கு கைமாறாக தன்னைத் தானே அழித்துக் கொள்ளும் மனநிலையாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும். எண்ணங்களில், செயல்களில், உணர்ச்சிகளில், மாறுபாடுகள் உண்டாகி மனித மனம் குழப்பமடைந்த நிலையில் மனநோய்க்கு ஆளாகின்ற நிலை வருகின்றது. தமிழ்ப்புதின எழுத்தாளர் சு.வெங்கடேசன், 'மனித உறவுகள் மனதின் பிரதிபலிப்புகள்' (ப.எண்-277, சு.வெங்கடேசன், காவல் கோட்டம், 2008) எனக் கூறுகின்றார். இங்கு தாய்மை போன்ற பாச உணர்வுகள், துளசியின் மன அழுத்தத்தின் உச்சத்தில் மனப்பிறழ்வாக மாறுகின்றன. ஏனெனில் அவர் குழந்தைகளை ஏமாற்றப்பட்ட வாழ்வின் தொடர்ச்சியாக உணர்கின்றார்.

மனிதன் சமூகத்தில் வாழும்போது, தனது அடிப்படை இயல்பான ஆசைகளைச் (Libido) சமூகக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு ஏற்ப மாற்றிக்கொள்ள அல்லது அடக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகிறது. இந்த அடக்குமுறை (Repression), ஒருவரைத் தனது சுயவிருப்பத்தில் இருந்து அந்நியப்படுத்துகிறது. மனச் சிதைவு (Splitting Ego) சுற்றுச்சூழல் தரும் அழுத்தத்தால், மனித மனம் தனது நனவான எண்ணங்களுக்கும், நனவிலி ஆசைகளுக்கும் இடையே ஒரு முரண்பாட்டை உருவாக்குகிறது. இந்த பிளவுபடும் தன்மை, ஒருவரை தனக்குள்ளேயே ஒரு அந்நியராக உணர வைக்கிறது.

3. குற்றவுணர்ச்சி

உளப்பகுப்பாய்வில் ஆளுமைக் கோட்பாட்டின்படி எதிர்களின் இணைகள் (pairs of opposites) வரிசையில் வதைத்துறு மோகம் வதைந்துறு மோகம் என இருவகை உள்ளது. இது மோகத்திரிபுகளில்

அதிகமாகப் பேசப்படுகின்ற இணையாகும்.

- வதைத்துறுநிலை (Sadism)
- வதைந்துறுநிலை (masochism)

வதைத்துறு மோகமும், வதைந்துறு மோகமும் உள்ளத்தின் குணங்களாகும். வதைத்துறுநிலை என்பது பிறரைத் துன்புறுத்தி இன்பம் காண்கிற மனநிலையைக் குறிக்கும். வதைந்துறுநிலை என்பது பிறரால் துன்புறுத்தப்பட்டு இன்பம் காண்கின்ற மனநிலையைக் குறிக்கும். மற்றவருக்கு வலியை ஏற்படுத்தி இன்பம் காண்பது வதைத்துறு மோகமாகும். இச்செயலில் துன்பம் அல்லது வலி என்பது உடல் வலி, மன வலி ஆகிய இரண்டையும் குறிக்கும்.

"அழிப்பு அல்லது சிதைப்புத் தொழிலுக்கு மூர்க்க உணர்ச்சி (Aggression) அடிப்படையாக உள்ளது. மூர்க்க உணர்ச்சி சாவுணர்ச்சிகளில் ஒன்றாகும்." (ப.எண் – 424, சிக்மண்ட் ஃபிராய்டு, உளப்பகுப்பாய்வு அறிவியல், 2005) என்று ஃபிராய்டு முன்மொழிகின்றார்.

'சாவுணர்ச்சிகளில் ஒன்றான மூர்க்கம் (aggression) வதைத்துறு, வதைந்துறு மோகங்களில் வெளிப்படுகின்றன. மோகம் என்பது வாழ்வுணர்ச்சிகளில் ஒன்றாகும். மூர்க்கமோ சாவுணர்ச்சிகளில் ஒன்றாகும். எதிரும் புதிருமான இரண்டு உணர்ச்சிகள் இணைந்து வெளிப்படுவதை உள்ளுணர்ச்சிகளின் சேர்க்கை என்கிறார் ஃபிராய்ட்' (ப.எண் –363, சிக்மண்ட் ஃபிராய்டு, உளப்பகுப்பாய்வு அறிவியல், 2005). இதன்படி மூர்க்க உணர்ச்சித் தொடர்புடைய அழிப்பு உணர்ச்சியும் 'வதை மோகங்களில்' பங்கு கொள்கின்றது. அதாவது, புறநிலை அழிப்பின் வழியில் வதைத்துறு மோகமும் அகநிலை அழிப்பின் வழியில் வதைந்துறு மோகமும் நிகழ்கின்றன. இவ்விரண்டில் வதைந்துறு மோகத்தை முக்கிய ஆளுமைப் பண்பாக உளப்பகுப்பாய்வுக் காண்கிறது. துன்பங்களைக் கொடுத்து இன்புறுவது வதைத்துறு மோகத்தின் நோக்கமாக இருப்பதால் துன்பமும் இன்பமும் ஒரே இடத்தில் அமையப் பெற்றால் துன்பத்தைதான் வதைந்துறு மோகி தேர்வு செய்வார். "என் உடல் முழுதும் விஷம்தான். காதலின் விஷம். எனக்கு இறப்பதற்கு விருப்பம் இல்லாதிருந்தது. உயிரோடு இருக்க வேண்டும். புரையோடிப்போன புண் போன்று உயிர்த்திருக்க வேண்டும். பார்ப்பவர்களுக்கு வலிக்க வேண்டும்." (ப.எண் - 48, கே.ஆர்.மீரா, மீராசாது, 2023) என்ற உரையாடலின் வழி, துளசியின் வதைத்துறுநிலை (Sadism) மோகம் வெளிப்படுகின்றது.

மீராசாது புதினத்தில், துளசி என்ற பெண் திருமண வாழ்க்கையில் தன் கணவனால் ஏமாற்றப்பட்ட பின்பு, தனது இரு குழந்தைகளைக் கொலை செய்துவிட்டு, துறவுப் பாதையைத் தேர்வு செய்கிறார். இது ஒரு சாதாரண செயலாக அல்லாமல், மனச்சிதைவு (psychological breakdown) எனக் கருதப்படுகின்றது. அதாவது, அறியப்படாத மனம் (Unconscious) மனிதனின் நடத்தையையும் முடிவுகளையும் தீர்மானிக்கிறது. பொதுவாக வதைத்துறு மோகத்திற்குத் 'தண்டிப்பு வேட்கை' அடிப்படைக் காரணமாகும். ஒருவரிடம் தான் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் உருவாவதற்குப் பிண்ணணியாகக் 'குற்றவுணர்வு' (quilt) அமைகிறது. நனவிலிக்குள் பொதிந்துள்ள உணர்வுகளில் குற்றவுணர்வும் ஒன்று என ஃபிராய்டு கூறுகின்றார். நனவிலி ஈகோவின் குற்றவுணர்வுக் காரணமாகத் தான் தண்டிக்கப்படவேண்டும் என்கிற வேட்கையைக் கொள்கிறது. இதற்கு சூப்பர் ஈகோவின் ஆதிக்கமே காரணமாகும். இட்டின் சில உந்தல்களைக் குற்றங்கள் என்று சூப்பர் ஈகோ சாடுவதால் அவ்வுந்தல்கள் நனவிலிக்குள் குற்றவுணர்வுகளாகப் பதிந்து விடுகின்றன. ஃபிராய்டு கூறும் மூர்க்கத்தின் அடிப்படையில், நீண்ட காலமாக அடக்கப்பட்ட உணர்வுகள் (repression) ஒரு கட்டத்தில் வெடித்து, அழிவின் வடிவமாக வெளிப்படுகின்றன.

முடிவுரை

கே.ஆர். மீராவின் மீராசாது புதினம் மனித மனத்தின் ஆழமான உளவியல் இயக்கங்களை யதார்த்தமாகப் பதிவு செய்யும் சிறந்த படைப்பாக அமைகிறது. மீராசாது புதினம் உளவியல் நிஜவாதம் மற்றும் பெண்ணிய சிந்தனைகளை ஒருங்கிணைக்கின்றன. இவை மனித மனத்தின் இருண்ட பகுதிகளையும், அதே சமயம் அதன் மீளுருவாக்கத் திறனையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. இப்புதினத்தில் முதன்மைக் கதாப்பாத்திரமான துளசி எனும் பெண் தன்இயல்பு நிலையிலிருந்து கடந்து அந்நியமாக்கப்படுதல், தாழ்வு மனப்பான்மை நனவிலி மனத்தின் ஆதிக்கம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அழிவு (destruction) வழியைத் தேர்வு செய்கிறார். மனிதனின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் துன்பங்கள், வெறுக்கத்தக்கதான அனுபவங்கள் ஆகிய இவற்றை நனவு மனதிலிருந்து நசுக்கி, நனவிலி உள்ளத்திற்குத் தள்ளிவிடுவதால் மனதில் சிக்கல் ஏற்பட்டுத் துளசி மன நோயாளியாக மாறுகிறார். உள் மனப் போராட்டங்கள், குற்ற உணர்வையும், மன அழுத்தத்தையும் தீவிரமடையச் செய்து, இறுதியில் மனச்சிதைவு மற்றும் தன்னழிவு உந்துதல் போன்ற உளவியல் நிலைக்கு துளசி தள்ளப்படுகிறார். இதன்மூலம் மனித நடத்தையைத் தீர்மானிப்பதில் அறியப்படாத மனமும் உள்மனப் போராட்டங்களும் முக்கியப்பங்கு வகிக்கின்றன என்பதைக் கே.ஆர்.மீரா உளவியல் யதார்த்தவாதத்தின் வழி ஆழமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். எனவே மீராசாது புதினம் உளவியல் அடிப்படையில் மனநோய்க்கான காரணங்களை வைத்து மனித மனத்தின் சிக்கல்களை நுட்பமாகப் பதிவு செய்கின்றது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. சிக்மண்ட் ஃபிராய்ட், இரவிச்சந்திரன், தி.கு.,(மொ.பெ.), சிக்மண்ட் ஃபிராய்ட் உளப்பகுப்பாய்வு அறிவியல், அலைகள் வெளியீட்டகம், சென்னை – 89, ஆறாம் பதிப்பு-2022.

2. சிவலிங்கனார், அ., தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் தொகுப்பும் குறிப்பும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை – 88, மு.ப.1994.

3. மீரா, கே.ஆர்., செந்தில்குமார், மோ.,(மொ.பெ.), மீராசாது, எதிர் வெளியீடு பதிப்பகம், பொள்ளாச்சி – 02, முதற்பதிப்பு 2023.

4. தமிழ்ச்செல்வன், சு.,காவல் கோட்டம், தமிழினி பதிப்பகம், சென்னை – 51, மு.ப. 2008.

References

1. *Meera, K.R., Senthilkumar, M., (T.), Meerasadhu, Edhir Veliyedu Publications, Pollachi – 02, 1st Edition 2023.*

2. *Sigmund Freud, Ravichandran, T.K., (T.), Sigmund Freud Psychoanalysis Science, Alaigal Publications, Chennai – 89, 1st Edition-2005.*

3. *Sivalinganar, A., Compilation and Notes on Tolkappiyam Poruladhikaram, World Tamil Research Institute, Chennai – 88, 1st Edition- 1994.*

4. *Tamizhchelvan, S., Kaval Kottam, Tamizhini Publications, Chennai – 51,1st edition – 2008.*

Cite this Article in English

Susmitha.K, Bhuvaneswari.C "The Psychological Dimensions of Meerasadhu Novel" *MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.3 Issue 2, July 2026, pp. 54-62*

கணினிவிடு தூது நூலில் அழகியல் கோட்பாடுகள்

Principles of Aesthetics in Kaninividu thothu

10

வரலெஷ்மி.இரா
தமிழ்த்துறை, திருவள்ளுவர் கல்லூரி, விக்கிரமசிங்கபுரம், பாபநாசம் - 627 425.
Varalakshmi.R
Tamil Department, Thiruvalluvar College, Vickramasingapuram, Papanasam. 627 425

DOI: 10.5281/zenodo.21736843

Abstract

The minor literary work (Chitrilakkiyam) titled Kaninividu Thoodu (Parrot-turned-Computer as a Messenger), authored by poet Masivan, stands as an innovative creation that bridges the ancient messenger literary tradition (Thoodu Ilakkiyam) with modern technology. This study explores the aesthetic principles revealed in personifying a mechanical computer as a work of art and a close, dependable companion carrying a message.

Technological Aesthetics shines through as the author portrays the historical evolution of the computer—from the era of Charles Babbage to fifth-generation Artificial Intelligence—much like the narrative arc of an epic. Particularly in the traditional sections where the heroine's physical attributes are described from head to toe (Padathi Kesa), the poet upholds natural aesthetics by comparing her eyes to magnets and her hair to dark clouds.

The author's logical explanation of how the computer surpasses traditional messenger motifs—such as clouds, gentle breezes, and parrots—in speed, precision, and reliability serves as testimony to the work's comparative aesthetics. Furthermore, weaving the grammatical elements of the Tamil language—such as letters (Eluthu), words (Sol), and meaning (Porul)—with the operations of a computer demonstrates a rich linguistic aesthetics.

Finally, this article establishes how poet Masivan gracefully crafted the modern concept of "Computers everywhere, in everything" with literary taste, seamlessly blending interior emotions (Akam) with scientific advancement. Such an approach confirms Tamil literature's flexibility to adapt to changing times while preserving its timeless aesthetic values.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

மசிவன் கவி இயற்றிய 'கணினிவிடு தூது' என்னும் சிற்றிலக்கியம், பழமையான தூது இலக்கிய மரபையும் நவீனத் தொழில்நுட்பத்தையும் இணைக்கும் ஒரு புதுமையான படைப்பாகத் திகழ்கிறது. இவ்வாய்வு, இயந்திரத் தன்மையுடைய கணினியை ஒரு கலைப்பொருளாகவும், தூது செல்லும் உற்ற தோழனாகவும் உருவகிப்பதில் வெளிப்படும் அழகியல் கோட்பாடுகளை ஆராய்கிறது. நூலாசிரியர் கணினியின் வரலாற்றுப் பரிணாமத்தை, சார்லஸ் பாபேஜ் காலம் முதல் ஐந்தாம் தலைமுறை செயற்கை நுண்ணறிவு வரை ஒரு காப்பிய வளர்ச்சியைப் போலச் சித்திரிப்பதில் தொழில்நுட்ப அழகியல் (Technological Aesthetics) மிளிர்கிறது. குறிப்பாக, தலைவியின் உறுப்புகளைப் பாதாதி

கேசமாக வர்ணிக்கும் மரபுசார்ந்த பகுதிகளில், கண்களைக் காந்தத்திற்கும், கூந்தலை மேகத்திற்கும் ஒப்பிடுவதன் மூலம் இயற்கை அழகியலை ஆசிரியர் நிலைநிறுத்துகிறார். மேகம், தென்றல், கிளி போன்ற பழைய தூதுப் பொருட்களை விடக் கணினி எவ்வாறு வேகத்திலும், துல்லியத்திலும், நம்பகத்தன்மையிலும் சிறந்தது என்பதைத் தர்க்கரீதியாக விளக்குவது நூலின் ஒப்பீட்டு அழகியலுக்குச் சான்றாகும். மேலும், தமிழ் மொழியின் எழுத்து, சொல், பொருள் ஆகிய இலக்கணக் கூறுகளைக் கணினியின் செயல்பாடுகளோடு பிணைத்துப் பாடியிருப்பது, மொழியியல் அழகியலை (Linguistic Aesthetics) வெளிப்படுத்துகிறது. இறுதியாக, அக உணர்வுகளையும் அறிவியல் வளர்ச்சியையும் ஒருசேரக் குழைத்து, 'எங்கும் கணினி எதிலும் கணினி' என்ற நவீனக் கோட்பாட்டை இலக்கிய நயத்துடன் மசிவன் கவி படைத்திருப்பது இக்கட்டுரையின் வாயிலாக நிறுவப்படுகிறது. இத்தகைய அணுகுமுறை, தமிழ் இலக்கியம் காலமாற்றத்திற்கு ஏற்பத் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொள்ளும் நெகிழ்வுத்தன்மையையும் அதன் மாறாத அழகியல் மதிப்பீடுகளையும் உறுதிப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

Keywords: *Kaninividu Thoodu (Computer as a Messenger / Computer-Messenger Literature), Poet Masivan, Aesthetic Theory / Aesthetic Principle, Head-to-toe description (Padathi Kesa - a traditional literary convention describing a subject from feet to hair), Modern Technology, Chitrilakkiyam*, கணினிவிடு தூது, மசிவன் கவி, அழகியல் கோட்பாடு, பாதாதி கேசம், நவீனத் தொழில்நுட்பம், சிற்றிலக்கியம்.

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தூது என்பது அகப்பொருள் சார்ந்த ஒரு துறை. தலைவன் அல்லது தலைவி தன் காதலைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு அஃறிணைப் பொருட்களையோ அல்லது உயர்திணைப் பொருட்களையோ தூது விடுவது மரபு. மசிவன் கவி, இன்றைய உலகின் தவிர்க்க முடியாத அங்கமான கணினியைத் தூதுப் பொருளாக மாற்றியுள்ளார். "எங்கும் கணினி எதிலும் கணினி" எனப் போற்றி, அதனிடம் தன் காதலைத் தலைவியிடம் சேர்க்குமாறு வேண்டும் பாடல்களில் நவீன அழகியல் மிளிர்கிறது

கணினியின் பரிணாம மற்றும் உருவ அழகியல்

'கணினிவிடு தூது' நூலில், ஒரு இயந்திரத்தின் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியினை உலகு போற்றும் அழகியலாக மாற்றிக் காட்டியுள்ளார். பொதுவாகத் தூது இலக்கியங்களில் தூதுப் பொருளின் குலப்பெருமை பேசப்படும். இங்கு ஆசிரியர் கணினியின் "குலப்பெருமையாக" அதன் வரலாற்றுப் பரிணாமத்தை அழகியல் நோக்கில் விவரிக்கிறார்.

அ) வரலாற்றுப் பரிணாம அழகியல்

கணினி இன்று அடைந்துள்ள பிரம்மாண்ட வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர்களை நன்றியோடு நினைவு கூர்வதே ஒரு தனி அழகியல் பண்பாகும். கணினியின் தந்தை சார்லஸ் பாபேஜ் (Charles Babbage) உருவாக்கிய அமைப்பை, "சார்லச்பாப் யேச்யாம் சதுரம்தான் உன்னமைப்பாம்" என்று பாடுகிறார். இது ஒரு இயந்திரத்தின் பிறப்பை இலக்கியப் பதிவாக்குகிறது. வெற்றிடக் குழாய்கள் (Vacuum Tubes) முதல் இன்றைய செயற்கை நுண்ணறிவு (AI) வரையிலான மாற்றத்தை ஆசிரியர் நுட்பமாகப் பதிவு செய்துள்ளார். ஒரு மனிதனின் வளர்ச்சி நிலைகளைப் போல, கணினியின் ஐந்து தலைமுறை மாற்றங்களையும் அதன் செயல்திறன் கூடிக்கொண்டே செல்வதையும் அழகியல் நயத்தோடு விளக்குகிறார்.

ஆ) உருவ மற்றும் வடிவ அழகியல்

கணினியின் புறத்தோற்றத்தை ஆசிரியர் வெறும் பிளாஸ்டிக் அல்லது உலோகப் பெட்டியாகப் பார்க்காமல், ஒரு கலை வடிவாகச் சித்தரிக்கிறார்.

"செவ்வகம், வட்டம், சதுரம்" எனப் பல வடிவங்களில் கணினி பரிணமிப்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். இது "உருவ அழகியல்" (Visual Aesthetics) கோட்பாட்டின் கீழ் அமைகிறது. கணினியின் திரையில் (Monitor) தோன்றும் வண்ணங்களையும், தகவல்களையும் ஒரு ஓவியத்தைப் போலக் காண்கிறார். தலைவியின் முகப் பொலிவிற்கு இணையான ஒரு ஒளியைக் கணினியின் திரையில் அவர் தரிசிக்கிறார்.

இ) தொழில்நுட்பச் செயல் அழகியல்

இயந்திரத்தின் வேகம் என்பது அதன் அழகியல் பண்பாக இங்கு மாறுகிறது. நொடிப்பொழுதில் கணக்கீடுகளைச் செய்யும் அதன் திறனை, "வெந்தணல் வேகமுன் வேகமே" என வியக்கிறார். மின்னல் வேகத்தில் செய்திகளை மின்னஞ்சல் (Email) வழியாகச் சேர்க்கும் அதன் ஆற்றலை "தகவல் தந்திடும் தன்மை" என்று வர்ணிக்கிறார். கணினியைத் தாக்கும் வைரஸ்களை ஒரு போர்வீரன் போல எதிர்கொண்டு தகவல்களைக் காக்கும் அதன் "பாதுகாப்பு அழகியலை" ஆசிரியர் போற்றுகிறார்.

ஈ) உலகளாவிய தொடர்பு அழகியல்

உலகையே ஒரு சிறிய பெட்டிக்குள் (கணினி) அடக்கியிருப்பதை ஆசிரியர் வியக்கிறார். இணையதளங்கள் (Websites) மற்றும் முகநூல் (Facebook) வழியாக உலக மனிதர்களை ஒன்றிணைக்கும் கணினியின் செயல்பாட்டை, "உலகமே உன்னுள்ளே" என்ற கருத்தாக்கத்தின் மூலம் ஒரு சமூக அழகியலாக (Social Aesthetics) மாற்றியுள்ளார்.

"அருமைப் பதிவழியா அன்பே - பெருமைசேர்
ஐந்தாம் தலைமுறையாய் ஆனாய் "

என்ற வரிகள் கணினி அடைந்துள்ள முதிர்ச்சியையும், அது மனித குலத்திற்கு வழங்கும் சேவையையும் அழகியல் பூர்வமாக உணர்த்துகின்றன.

தலைவியின் பாதாதி கேச வர்ணனை (அழகியல் உச்சம்)

தூது இலக்கியங்களின் மரபுவழிப்பட்ட மிக முக்கியமான அழகியல் கூறு 'பாதாதி கேசம்' (பாதம் முதல் தலை முடி வரை) வர்ணிப்பதாகும். மசிவன் கவி தனது 'கணினிவிடு தூது' நூலில், காதலியின் இயற்கை அழகை மரபார்ந்த உவமைகளோடும், நவீனக் காலச் சூழலோடும் இணைத்து ஒரு 'அழகியல் உச்சத்தை' (Aesthetic Peak) எட்டியுள்ளார்.

அ) கூந்தல் மற்றும் நெற்றி அழகியல்

தலைவியின் கூந்தல் இருளைப் பழிக்கும் கரிய நிறம் கொண்டது என்பதை ஆசிரியர் மேகத்தோடு ஒப்பிடுகிறார்.

"கார்போன்ற கூந்தல் கரியதே" *என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம், மழையைத் தரும் மேகம் போன்ற மென்மையும் அடர்த்தியும் அவளது கூந்தலுக்கு உண்டு என்கிறார். அவளது நெற்றியைப் பிறை நிலவிற்கு ஒப்பிட்டு, அது அறிவின் ஒளியையும் அழகின் தெளிவையும் ஒருசேரப் பிரதிபலிப்பதாகக் காட்டுகிறார்.*

ஆ) கண் மற்றும் பார்வை அழகியல்

கண்களைப் பற்றிப் பாடும்போது, அவை வெறும் உறுப்புகள் அல்ல; அவை காண்பவரைத் தன்பால் ஈர்க்கும் காந்தங்கள் என்கிறார்.

"காந்தக் கண்களால் கவர்பவள்" என்ற வர்ணனை, அவளது பார்வையில் உள்ள வசீகரத்தைக் குறிக்கிறது. இது பார்ப்பவரின் மனதைச் சலனப்படுத்தும் ஒரு வகை 'இயக்க அழகியல்' (Kinetic Aesthetics) ஆகும். அவளது கண்கள் மீனைப் போன்ற வடிவம் கொண்டவை (கயல்விழி) என்றும், அவை பேசாத மொழிகளைப் பேசும் வல்லமை கொண்டவை என்றும் புகழ்கிறார்.

இ) இதழ் மற்றும் மழலை மொழி

இதழ்களின் அழகைச் சிவந்த பவளத்திற்கும், கோவக்கனிக்கும் ஒப்பிடுவது தமிழ் மரபு. மசிவன் கவி இதில் ஒரு படி மேலே சென்று, அவளது பேச்சில் உள்ள அழகைச் சுவைக்கிறார். அவளது இதழ்களிலிருந்து வெளிப்படும் சொற்கள் அமுதம் போன்றது என்கிறார். "மழலை மொழிக்கு முன்னால் கிளி குமுறும்" என்ற வர்ணனை, அவளது குரல் இனிமையின் முன் இயற்கையின் அழகிய குரலான கிளியின் குரலே தோற்றுப்போகும் என்பதைக் காட்டுகிறது.

ஈ) முகப் பொலிவு மற்றும் மின்னல் இடை

தலைவியின் முகத்தை ஒரு முழு நிலவாகவும், அதே சமயம் கணினியின் ஒளிமிக்க திரையாகவும் (Monitor) உருவகிக்கிறார். "மஞ்சள் முகஅழகை மற்றோர் உரைப்பாரோ" - தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அடையாளமான மஞ்சள் பூசிய முகத்தின் புனிதமான அழகை இங்கே போற்றுகிறார். மின்னலைப் போன்ற மெல்லிய இடையைக் கொண்டவள் என்று வர்ணிப்பதன் மூலம், அவளது தோற்றத்தின் நளினத்தை (Grace) உறுதிப்படுத்துகிறார்.

உ) மெய்ப்பாட்டு அழகியல் (Emotional Aesthetics)

அவளது உடல் அழகு மட்டுமன்றி, அவளது குணமும் அழகானது என்கிறார். அவள் அன்பினால் உலகை ஆள்பவள். ஔவையின் நெல்லிக்கனியை உண்டவளைப் போலத் தமிழ் மீது பற்றுக் கொண்டவள். இன்றைய தலைவி முகநூல் (Facebook) வழியாகவும் தன் அழகையும் அறிவையும் வெளிப்படுத்துபவள் என்ற நவீன அழகியலை ஆசிரியர் இங்குத் தொட்டுச் செல்கிறார்.

"பாதாதி கேசம் வரைபாடக் கீதமாய் வந்தவர்க்கு வாழ்வளிக்கும் வள்ளலே" என்ற வரிகள் மூலம், தலைவியின் ஒவ்வொரு உறுப்பையும் பாடுவது ஒரு தெய்வீகமான கீதத்தைப் பாடுவதற்கு இணையானது என்பதை ஆசிரியர் உணர்த்துகிறார். இத்தகைய வர்ணனைகள் வாசகரின் மனக்கண்ணில் ஒரு முழுமையான ஓவியத்தைத் தீட்டுகின்றன, இதுவே இந்நூலின் அழகியல் உச்சமாகும்.

பிற தூதுப் பொருட்களும் கணினியும்: ஓர் ஒப்பீடு

தூது இலக்கிய மரபில் முன்னோர் பயன்படுத்திய தூதுப் பொருட்களை விட, நவீனக் காலத்தில் 'கணினி' எவ்வாறு சிறந்தது என்பதை ஆசிரியர் தர்க்கரீதியான அழகியலுடன் (Logical Aesthetics) ஒப்பிடுகிறார். பழமையான தூதுப் பொருட்களில் உள்ள நடைமுறைச் சிக்கல்களைச் சுட்டிக்காட்டி, கணினியின் மேன்மையை நிலைநாட்டும் பகுதி இதுவாகும்.

அ) இயற்கைச் சக்திகளுடன் ஒப்பீடு

மேகம்

பழைய இலக்கியங்களில் மேகத்தைத் தூது விடுவார்கள். ஆனால், மசிவன் கவி, மேகம் சென்றால் அது மழையாகப் பொழிந்து தாகத்தைத் தான் தீர்க்கும், செய்தியைச் சரியாகச் சேர்க்காது என்கிறார்.

தென்றல்

தென்றலைத் தூது அனுப்பினால், அது காதலில் வாடும் தலைவனுக்குத் தீயாகக் கொதிக்கும் ("தென்றல் வரும்போது தீயாகக் கொதிக்கும்") என்று அதன் போதாமையைக் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆ) பறவைகளுடன் ஒப்பீடு

கிளி

கிளியைத் தூது அனுப்பினால், தலைவியின் கொஞ்சு மொழியைக் கேட்டு அது திகைத்துத் தன் குரலை மறந்து குமுறும் என்று நயமாகக் கூறுகிறார்.

அன்னம்

அன்னப் பறவையை அனுப்பினால், தலைவியின் நடை அழகையும் கன்னத்தின் அழகையும் கண்டு அது பொறாமைப்பட்டுத் தூது செல்ல மறுக்கும் என்று ஒப்பிடுகிறார்.

இ) உயர்திணைப் பொருட்களுடன் ஒப்பீடு

தோழன் / சகி

மனிதர்களைத் தூது அனுப்பினால் அவர்களுக்குள் வஞ்சகம் பிறக்கலாம் அல்லது செய்தியை மாற்றிக் கூறலாம். ஆனால் கணினி, கொடுத்த செய்தியை அப்படியே ("உண்மை மாறாமல்") கொண்டு சேர்க்கும் நம்பகத்தன்மை உடையது என்கிறார்.

ஈ) கணினியின் தனித்துவ அழகியல் (ஏன் கணினி சிறந்தது?)

மற்ற தூதுப் பொருட்கள் இலக்கை அடையக் காலதாமதம் ஆகும். ஆனால் கணினி, மின்னஞ்சல் (Email) வழியாகச் சொடுக்கிய நொடியில் செய்தியைச் சேர்க்கும் வல்லமை கொண்டது. கணினி பொய் சொல்லாது; பிழை செய்யாது. "அசதி இல்லா ஆற்றல்" கொண்டதாக அதைச் சித்தரிக்கிறார். கடல் கடந்து இருந்தாலும், வான் கடந்து இருந்தாலும் கணினி அத்தனையையும் நொடியில் கடந்து செல்லும்.

உ) ஆசிரியரின் முடிவு

மற்ற தூதுப் பொருட்கள் எல்லாம் ஏதோ ஒரு வகையில் குறையுடையவை அல்லது காலத்திற்கு ஒவ்வாதவை. ஆனால், "சகலமும் அறிந்த சகியே" என்று கணினியை விளிப்பதன் மூலம், அது ஒரு தோழனைப் போலவும், அறிவியலின் உச்சமாகவும் இருந்து காதலைச் சேர்க்கும் மிகச்சிறந்த கருவி என்பதை ஆசிரியர் அழகியல் நயத்துடன் நிறுவுகிறார்.

"மின்னஞ்சல் வழியே நீ விரைந்து சென்றால் –
என் அன்னத்தைக் கண்டுநீ ஆவல் சொல்வாய்!"

என்ற வரிகள், பழைய 'அன்னம்' என்ற தூதுப் பொருளை ஒரு நவீனக் 'கணினி' சந்தித்துச் செய்தி சொல்வது போன்ற ஒரு வியக்கத்தக்க கற்பனை அழகியலை (Creative Aesthetics) வெளிப்படுத்துகின்றன. இது பழமைக்கும் புதுமைக்கும் இடையிலான அழகான ஒப்பீடாகும்.

மொழி மற்றும் இலக்கண அழகியல்

மசிவன் தனது 'கணினிவிடு தூது' நூலில், நவீனத் தொழில்நுட்பத்தைப் பாடினாலும் அதன் அடிப்படைத் தளமாகத் தமிழ் மொழியின் இலக்கணச் செறிவையே கையாண்டுள்ளார். ஒரு கணினியின் இயக்கம் எவ்வாறு துல்லியமான குறியீடுகளை (Codes) அடிப்படையாகக் கொண்டதோ, அதேபோல் தமிழ் மொழியின் இலக்கணக் கட்டமைப்பும் துல்லியமானது என்பதை ஆசிரியர் அழகியல் நயத்துடன் வெளிப்படுத்துகிறார்.

அ) தொல்காப்பியக் கோட்பாடுகளின் தாக்கம்

நூலாசிரியர் தமிழின் ஆதி இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தை மிக உயரிய இடத்தில் வைத்துப் போற்றுகிறார். தலைவியின் அறிவாற்றலையும் புகழையும் விவரிக்கும் போது, தொல்காப்பியத்தின் மூன்று பெரும் பிரிவுகளை (எழுத்து, சொல், பொருள்) ஒருங்கே இணைக்கிறார்.

கணினியில் நாம் உள்ளீடு செய்யும் தரவுகள் (Data) எவ்வாறு எழுத்துக்களாகவும் சொற்களாகவும் மாறுகின்றனவோ, அதேபோல் தலைவியின் அழகும் அறிவும் முறையான இலக்கணத்தோடு திகழ்கிறது என்கிறார். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள மெய்ப்பாடுகள் (Emotions) தலைவியின் முகத்தில் பிரதிபலிப்பதைக் கவிஞர் நுட்பமாகச் சித்தரிக்கிறார்.

ஆ) மரபுசார்ந்த செய்யுள் நயம்

கணினிவிடு தூது, சிற்றிலக்கிய மரபுக்கே உரிய 'கண்ணி' வகைச் செய்யுள்களால் ஆனது. பாடல்களில் எதுகை (இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றி வருதல்) மற்றும் மோனை (முதல் எழுத்து ஒன்றி வருதல்) நயங்கள் மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. "அன்பே உனையன்றி ஓரணுவும் உய்யாத ஆற்றல்" "தன்னைப் படைக்கத் தருமந்தான் வேண்டுமே" இத்தகைய ஓசை நயங்கள், ஒரு இயந்திரத்தைப் பற்றிய பாடலையும் மென்மையான கவிதை உணர்வுடன் வாசகரிடம் கொண்டு சேர்க்கின்றன.

இ) திருக்குறள் மற்றும் நீதி இலக்கியச் செல்வாக்கு

ஆசிரியர் தனது பாடல்களில் ஆங்காங்கே திருக்குறள் கருத்துக்களைத் தூவிச் செல்கிறார். தலைவியின் புகழைப் பாடும்போது வள்ளுவத்தின் "புகழுடைமை" அதிகாரத்தின் சாரத்தைப் பயன்படுத்துகிறார். கணினிக்குத் தூது சொல்லும் போது, அது "உண்மை மாறாமல்" (Accuracy) செயல்பட வேண்டும் என்று கூறுவது, இலக்கியங்களில் கூறப்படும் 'தூதுவனின்' அறப்பண்பை வலியுறுத்துகிறது.

ஈ) சொல்லாடல் அழகியல் (Lexical Aesthetics)

கணினித் தமிழ் சொற்களைக் கையாளுவதில் ஆசிரியர் தனித்திறனை வெளிப்படுத்துகிறார். மென்பொருள், வன்பொருள், இணையம் போன்ற சொற்களைச் செய்யுள் நடையில் இயல்பாகப் பொருத்தியுள்ளார். தமிழின் உயிர் எழுத்துக்களையும் மெய் எழுத்துக்களையும் கணினியின் இயக்கத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பாடுவது, மொழியையே ஒரு மென்பொருளாகக் காணும் நவீன அழகியல் பார்வையைத் தருகிறது.

உ) இலக்கணமே ஓர் அழகு

ஆசிரியர் வேற்றுமை உருபுகள், வினையெச்சம், பெயரெச்சம் ஆகிய இலக்கணக் கூறுகளைத் தலைவியின் செயல்களோடும், கணினியின் வேகத்தோடும் பிணைக்கிறார். இலக்கணம் என்பது ஒரு மொழியின் கட்டுக்கோப்பு. கணினி என்பது ஒரு செயலின் கட்டுக்கோப்பு. இந்த இரண்டையும் இணைப்பதன் மூலம், "இலக்கணமே ஓர் அழகியல் வடிவம்" *(Grammar as an Aesthetic Form)* என்பதை ஆசிரியர் நிரூபித்துள்ளார்.

"எந்நாவில் வந்தமரும் எங்கும் புகழ்பரப்ப - உன்னாவி சேர்ந்தால் உயர்வு" என்ற வரிகள், தமிழ் மொழியின் உயிரோட்டம் ஒரு கவிஞனுக்குள் புகுந்தால், அது கணினி போன்ற நவீனப் பொருட்களையும் மிகச்சிறந்த இலக்கியமாக மாற்றும் என்ற மொழியியல் அழகியலை உணர்த்துகின்றன.

முடிவுரை

மசிவன் கவியின் ‘கணினிவிடு தூது’ என்னும் ஆய்வுக்கட்டுரையின் இறுதிப் பகுதியாக அமைவது இம்முடிவுரை. ஒரு இயந்திரத்தை இலக்கியப் பொருளாக மாற்றி, அதற்கு உணர்வுகளையும் மொழியையும் ஊட்டிய ஆசிரியரின் ஆளுமையை இது தொகுத்துரைக்கிறது. இவ்வாய்வின் மூலம், மரபுவழிப்பட்ட சிற்றிலக்கிய வடிவமான 'தூது', நவீனக் காலத்திற்கேற்ப எவ்வாறு உருமாற்றம் பெற்றுள்ளது என்பதை அறிய முடிகிறது. அன்னமும் மேகமும் செய்த வேலையை, இன்று ஒரு மின்னணுப் பெட்டி (கணினி) செவ்வனே செய்கிறது என்பதை ஆசிரியர் நிறுவியுள்ளார். இது தமிழ் இலக்கியத்தின் காலத்திற்கேற்பத் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொள்ளும் 'நெகிழ்வுத் தன்மைக்கு' ஒரு சிறந்த சான்றாகும். பெண்ணின் பாதாதி கேச அழகை வர்ணிப்பதில் காட்டிய அதே தீவிரத்தை, கணினியின் பரிணாம வளர்ச்சியை விவரிப்பதிலும் ஆசிரியர் காட்டியுள்ளார். இயந்திரத் தொழில்நுட்பத்தைத் தமிழுணர்வோடு பிணைத்திருப்பது, இலக்கிய உலகில் ஒரு புதிய 'தொழில்நுட்ப அழகியல்' *(Technological Aesthetics)* கோட்பாட்டை உருவாக்கியுள்ளது.

கணினி என்பது வெறும் கணக்கிடும் கருவி மட்டுமல்ல, அது காதலையும் கருத்தையும் இணைக்கும் ஒரு சமூக ஊடகம் என்பதை இந்நூல் பறைசாற்றுகிறது. முகநூல், மின்னஞ்சல் போன்ற நவீனக் கூறுகள் இலக்கியத்திற்குள் நுழையும்போது, அவை சமகால வாழ்வியலின் உண்மையான ஆவணங்களாக மாறுகின்றன. இந்நூல், கணினித் தமிழை வளர்ப்பதோடு, இளைஞர்களுக்கு இலக்கியத்தின் மீது ஆர்வத்தை ஏற்படுத்துகிறது. மரபுக் கவிதைகள் நவீனப் பொருள்களைப் பாடுவதற்கு எத்தகைய வாய்ப்புகளைக் கொண்டுள்ளன என்பதை இக்கட்டுரை விளக்குகிறது. இலக்கணச் செறிவும், நவீனச் சிந்தனையும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற மசிவன் கவியின் படைப்புத் திறன் இவ்வாய்வின் வழி வெளிச்சத்திற்கு வந்துள்ளது.

'கணினிவிடு தூது' என்பது வெறும் கவிதை நூல் மட்டுமல்ல; அது அறிவியலுக்கும் தமிழுக்கும் இடையிலான ஒரு தீராத காதல். "எந்நாவிலும் வந்தமரும் எங்கும் புகழ்பரப்ப" என்ற ஆசிரியரின் வரிகளுக்கேற்ப, கணினி வழி தமிழின் பெருமையை உலகறியச் செய்யும் ஒரு உன்னத அழகியல் படைப்பாக இது திகழ்கிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. மசிவன் (2016). கணினிவிடு தூது (முதல் பதிப்பு). மசிவன் பதிப்பகம், எண் 3/199, ஆ.கூடலூர், ஆயந்தூர், கண்டாச்சிபுரம், விழுப்புரம் - 605755 தமிழ்நாடு, இந்தியா.

2. தொல்காப்பியர். (2003). தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் (இளம்பூரணர் உரையுடன்). திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் (லிமிடெட்), எண் 154, அண்ணா சாலை, சென்னை – 600002, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

3. திருவள்ளுவர். (2000). திருக்குறள் (பரிமேலழகர் உரையுடன்). பூம்புகார் பதிப்பகம், எண் 15, பிரகாசம் சாலை, மண்ணடி, சென்னை – 600108, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

4. கடிகாசலம், ந. (2004). தமிழ் இலக்கியங்களில் தூது. உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சி.பி.டி. வளாகம், தரமணி, சென்னை – 600113, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

5. வரதராசனார், மு. (2008). தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (24-ஆம் பதிப்பு). சாகித்திய அகாதெமி, இரவீந்திர பவன், 35, பெரோஸ்ஷா சாலை, புது தில்லி – 110001, இந்தியா.

References

1. *Masivan, (2016). Kaninividu Thoodu (1st ed.) Masivan Pathippagam, 3/199 A.Gudalur, Ayandur, Kandapuram, Villupuram - 605755, Tamil Nadu, India.*

2. *Tolkappiyar. (2003). Tolkappiyam - Porulathikaram (With Ilampooranar Commentary). The South India Saiva Siddhan-ta Works Publishing Society (Limited), No. 154, Anna Salai, Chennai – 600002, Tamil Nadu, India.*

3. *Thiruvalluvar. (2000). Thirukkural (With Parimelalhagar Commentary). Poompuhar Pathippagam, No. 15, Prakasam Salai, Mannady, Chennai – 600108, Tamil Nadu, India.*

4. *Kadikasalam, N. (2004). Tamil Ilakkiyangalil Thoodu (Messenger Genres in Tamil Literature). International Institute of Tamil Studies (IITS), CPT Campus, Taramani, Chennai – 600113, Tamil Nadu, India.*

5. *Varadarajan, M. (2008). A History of Tamil Literature (24th ed.). Sahitya Akademi, Rabindra Bhavan, 35, Ferozeshah Road, New Delhi – 110001, India.*

Cite this Article in English

Varalakshmi.R “**Principles of Aesthetics in Kaninividu thothu**” *MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.3 Issue 2, July 2026, pp. 63-70*